

Dokument nr. 15:2

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 166 – 330

10. november – 8. desember 2009

Dokument nr. 15:2

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 166 – 330

10. november – 8. desember 2009

Innhold

Spørsmål	Side
166. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nødvendige oppgraderingstiltak i Vallaviktunnelen, besvart av samferdselsministeren	15
167. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. svineinfluensavaksinen, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
168. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Obamas besøk i Norge, besvart av justisministeren	17
169. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. etableringen av nytt nødnummer og nytt nødnett, besvart av justisministeren	18
170. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. antallet bønder, besvart av landbruks- og matministeren	19
171. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ferjeopplegg for Austevoll i 2010, besvart av samferdselsministeren	20
172. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. undersøkelse i Kristiansandsregionen foretatt av Statens vegvesen, besvart av samferdselsministeren	20
173. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. æresdrap i Tyrkia, besvart av utenriksministeren	21
174. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. situasjonen i norsk verftsindustri, besvart av nærings- og handelsministeren	22
175. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. oljeutvinning, besvart av fiskeri- og kystministeren	23
176. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. Ressursrapporten fra Oljedirektoratet, besvart av olje- og energiministeren	24
177. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sammenslåing av kommuner, besvart av kommunal- og regionalministeren	24
178. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. MVA for de frivillige lag og organisasjoner, besvart av kulturministeren	25
179. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. avtaler om bytting av vaksiner, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
180. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. innsyn i elevlister, besvart av justisministeren	27
181. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Aker sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	27
182. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. "Skandinavisk ulvestamme", russisk ulv, besvart av miljø- og utviklingsministeren.	28
183. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. CO ₂ -rensing på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	29
184. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. mobbing i skolen, besvart av kunnskapsministeren	29

	Side
185. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. Hurtigrutas seilingsmønster, besvart av samferdselsministeren	30
186. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. 12 uigurer som er dømt til døden i Kina, besvart av utenriksministeren	31
187. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. ekspropriasjonslignande saker, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	32
188. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. rammevilkår for samdrift, besvart av landbruks- og matministeren	32
189. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på oliven, besvart av finansministeren	33
190. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. årsverk i Toll- og avgiftsetaten, besvart av finansministeren	34
191. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. varebilkasse i bil, besvart av finansministeren.....	35
192. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Nødnettet, besvart av justisministeren	35
193. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. strukturutvikling i det norske landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	36
194. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. søknad om Fotball EM i 2016, besvart av kulturministeren	37
195. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. opprinnelsesbevis for å kunne eksportere busser ut av landet, besvart av finansministeren	38
196. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Nav og arbeids- og uførepensjon, besvart av arbeidsministeren.....	39
197. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark nedover Gossjohkdalen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	40
198. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. den nye kommunikasjonsplakaten for staten, besvart av fornyings- og kirkeministeren	41
199. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. jernbaneutvikling i Bergensregionen, besvart av samferdselsministeren	42
200. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. privat innsamling av midler til bestemte formål, besvart av kulturministeren	43
201. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. vektoperasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	44
202. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. Ahus, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	45
203. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. Radiumhospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	46
204. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. byggesak i Ytre Enebakk, besvart av miljø- og utviklingsministeren	47
205. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. at private omsorgsfirmaer ikke skal betale moms for tjenester hvor bruker har fått vedtak av kommunen, besvart av finansministeren.....	48
206. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. færre fattige som en andel av befolkningen, besvart av arbeidsministeren.....	48
207. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. støtte fra helsetjenesten til intensiv opptrening av barn med funksjonsnedsettelse, besvart av arbeidsministeren	49

	Side
208. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. kildeskatt for norske pensjonister bosatt i Spania, besvart av finansministeren .	50
209. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. konflikten mellom reindriftsnæringen og bønder i Alta, besvart av landbruks- og matministeren.....	52
210. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. stillinger i fylkeskommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	53
211. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. nakkeskader, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
212. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Datalagringsdirektivet, besvart av samferdselsministeren	55
213. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. kommuneøkonomi, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	56
214. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. hovedflybase for jagerfly, besvart av forsvarsministeren	56
215. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. samhandlings- og fusjonsprosesser i høgskolesektoren, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	57
216. Fra stortingsrepresentant Geir-Ketil Hansen, vedr. legemiddelindustriens makt i WHO og i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
217. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. omregulering til friluftsområde, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	58
218. Fra stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen, vedr. sanksjonene mot Hviterussland, besvart av utenriksministeren	60
219. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. budsjettspørsmål 291, besvart av finansministeren	61
220. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. uavkortet pensjon fra 69 til 70 år, besvart av arbeidsministeren	62
221. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. bioetanol og biogass tilsvarende avgiftsopplegg som for biodiesel, besvart av finansministeren	62
222. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. sukker fra Sverige - sukkeravgiften, besvart av finansministeren.....	63
223. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. stjålet kunst, besvart av justisministeren	64
224. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. kraftverk i vernede vassdrag, besvart av olje- og energiministeren	65
225. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. redusere energibruken i bygg, besvart av fornyings- og kirkeministeren	66
226. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. omsetningspåbud på biodrivstoff, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	67
227. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. norsk kraft- og industrimiljø, besvart av olje- og energiministeren	67
228. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. innsatsen mot organisert kunsttyveri, besvart av justisministeren	68
229. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. sykehuset i Arendal, besvart av helse- og omsorgsministeren	69
230. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. avgift på biodrivstoff, besvart av finansministeren.....	70

	Side
231. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. SIVA, besvart av kommunal- og regionalministeren	71
232. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. avviste utenlandske studenter, besvart av utenriksministeren	72
233. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Ocas, besvart av forsvarsministeren	73
234. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. reisevei til skoler, besvart av kunnskapsministeren	73
235. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. lokalisering av sykehuset Innlandets samling av brystkreftkirurgien, besvart av helse- og omsorgsministeren	74
236. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. E16 ved Vøyenenga, besvart av samferdselsministeren	76
237. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. fjerning av ulike kystgebyr og avgifter, besvart av fiskeri- og kystministeren	77
238. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. Flytoget AS, besvart av samferdselsministeren	78
239. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Alcoa Mosjøen, besvart av olje- og energiministeren	78
240. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. krisesenter, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	79
241. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. kompetansebehovet innen politietaten knyttet til førstehjelp, besvart av justisministeren	80
242. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. merking med varsellys for hurtigbåtene langs kysten, besvart av fiskeri- og kystministeren..	81
243. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. ME-pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
244. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. norske pelsdyrfarmer, besvart av landbruks- og matministeren	83
245. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. hypoparathyroidisme, besvart av helse- og omsorgsministeren	84
246. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Øvre Anarjohka Nasjonalpark, besvart av miljø- og utviklingsministeren .	86
247. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. statstilskuddet til barnehager, besvart av kunnskapsministeren	88
248. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. klimatoppmøtet i København, besvart av miljø- og utviklingsministeren	89
249. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. avgifter på biodiesel, besvart av finansministeren	90
250. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. boplikt, besvart av finansministeren	90
251. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. Nav, besvart av arbeidsministeren	91
252. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Fjordlaks Aqua AS, besvart av fiskeri- og kystministeren	92
253. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. privatskoler, besvart av kunnskapsministeren	93
254. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. overtagelse av politiets tjenestehåndvåpen revolver cal. 357/38 av pistolklubber og enkeltpersoner med gyldig våpenkort, besvart av justisministeren	94

	Side
255. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. toppetasjen i justisbygget på Bryne, besvart av justisministeren.....	94
256. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. frivilligheten i kriminalomsorgen, besvart av justisministeren.....	95
257. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. oversikt over gjennomførte investeringer i riksveinettet, besvart av samferdselsministeren.....	96
258. Fra stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen, vedr. rensaneanlegg i Lindesnes kommune, besvart av kommunal- og regionalministeren	97
259. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. kurs for primærlegene om nakkeskader, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
260. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. akuttkirurgien ved sykehuset i Mosjøen, besvart av helse- og omsorgsministeren....	102
261. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. brakker/brakkerigger i Groruddalen, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	102
262. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ungdommene på Stord som startet i VOKT-tjeneste denne høsten, besvart av justisministeren	103
263. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. LAR-pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	104
264. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. behandlingstilbud for multihandikapede barn i Akershus, besvart av helse- og omsorgsministeren	106
265. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kommuner, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	107
266. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på varer fra palestinske administrerte områder, besvart av finansministeren	108
267. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. fjerne toll på varer fra Pakistan, besvart av finansministeren	108
268. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. pendlerparkering på kollektivknutepunktet Lillestrøm, besvart av samferdselsministeren.....	109
269. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. søknad til UNESCO om verdensarvstatus for Lofoten, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	110
270. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. merking av rein, besvart av landbruks- og matministeren	110
271. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. nedlegging av Skånland videregående skole, besvart av kunnskapsministeren.....	111
272. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. blyforbudet i jaktammunisjon, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	112
273. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. overgangsordningen for elsertifikatmarkedet, besvart av olje- og energiministeren.....	113
274. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. økt russisk aktivitet nær kysten vår, besvart av forsvarsministeren.....	114
275. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. opptrappingsplanen for psykisk helse, besvart av helse- og omsorgsministeren	114

	Side
276. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. radiokonsesjoner på Haugalandet, besvart av kulturministeren.....	116
277. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. byggetillatelse for tilbygg, besvart av miljø- og utviklingsministeren	117
278. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. norsk klimaforskning, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren.....	118
279. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. grensekontrollen, besvart av justisministeren	119
280. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. en kvinne fra Sveio sin erfaring fra norsk helsevesen, besvart av helse- og omsorgsministeren	120
281. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. anbudskonkurranse ved psykisk helsetjeneste for barn og unge og alderspsykiatriske institusjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	120
282. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. ankebehandlingstid ved NPE, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	122
283. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. salting av veier, besvart av samferdselsministeren	123
284. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. økning av fattige barn, besvart av arbeidsministeren.....	123
285. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. mer i inntektsskatt og trygdeavgift for de med enkeltmannsforetak, besvart av finansministeren	125
286. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Nav hjelpemiddelsentralene, besvart av arbeidsministeren.....	126
287. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. forslag om å innarbeide varer og tjenester som del av diskriminerings- og tilgjengelighetsloven, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	127
288. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. Martine Vik Magnussen-saken, besvart av utenriksministeren.....	128
289. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. kommunikasjonen med brasilianske myndigheter i "Paradis"-saken, besvart av justisministeren	129
290. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. drivstoffavgift på andre typer alternative drivstoff, besvart av finansministeren	130
291. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. rapport om trafikkonsekvensene med en tunnel under Kvamskogen, besvart av samferdselsministeren.....	131
292. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. uttrykkingsstid for politiet, besvart av justisministeren	132
293. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. behandlingstilbudet til mennesker som sliter med sin psykiske helse, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
294. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. fradeling av karbolig på en gård i Eigersund kommune, besvart av landbruks- og matministeren.....	134
295. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. biodiesel-saken, besvart av finansministeren.....	135
296. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. salg av 1/3 av Statkraft, besvart av olje- og energiministeren	136

	Side
297. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. lakselus, besvart av fiskeri- og kystministeren	137
298. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. dårlig vedlikeholdte riksveier overført til fylkene, besvart av samferdselsministeren	137
299. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. småkraftutbygging, besvart av olje- og energiministeren.....	140
300. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. nedlegging av tilbudet til revmatikere i Kongsvinger, besvart av helse- og omsorgsministeren	140
301. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. påvirke Novartis, besvart av finansministeren.....	141
302. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. erstatningssykehus på Hamar, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	142
303. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. legemiddelet Albyl-E og Pravix, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	143
304. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nødsamband i tunneler, besvart av samferdselsministeren	144
305. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. lønnsforhold til sirkusartister, besvart av arbeidsministeren	144
306. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. Navs retningslinjer når det gjelder justering av beløpsgrenser for hjelpemidler i forhold til prisutviklingen, besvart av arbeidsministeren	145
307. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Navs anbudspraksis for arbeidsrettet rehabilitering, besvart av arbeidsministeren	146
308. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. steinraset i Årdal, besvart av olje- og energiministeren	147
309. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på hansker, besvart av finansministeren.....	148
310. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. toll på slips, besvart av finansministeren	149
311. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. skogeiendom i Oppland, besvart av landbruks- og matministeren	149
312. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. sommerstenging ved fødeavdelingen ved Narvik sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	150
313. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. forsvarsevne, besvart av forsvarsministeren	150
314. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. stamveien E 134, besvart av samferdselsministeren	151
315. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. matvarekjedene og konkurranse, besvart av fornyings- og kirkeministeren.....	152
316. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. et søksmål som det internasjonale legemiddelfirmaet Novartis hadde anlagt mot Indias myndigheter, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	153
317. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. sykdommen ME, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	154
318. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. fusk innen høyere utdanning, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren...	155
319. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. voldsutsatte menn, besvart av justisministeren.....	156

	Side
320. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. kvalitetskommuneprosjektet, besvart av kommunal- og regionalministeren	157
321. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. Institutt for sjelesorg ved Modum Bad, besvart av helse- og omsorgsministeren	158
322. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. klagemekanisme i FNs barnekonvensjon, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	159
323. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. cellebiler i politiet, besvart av justisministeren.....	160
324. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. NO _x -avgift, besvart av finansministeren	161
325. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. havnelov, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	161
326. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. at tollere gis anledning til å bruke blålys for å bekjempe smugling mer effektivt, besvart av finansministeren.....	162
327. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. skattebetalingsregelverket for sjøfolk som har jobbet offshore utenfor Brasil, besvart av finansministeren	163
328. Fra stortingsrepresentant Even Westerveld, vedr. varsling om kritikkverdige forhold i barnevernet i Oslo, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	165
329. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. strandsona, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	166
330. Fra stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen, vedr. tillitsprosjekt i Mandal kommune, besvart av arbeidsministeren	166

Oversikt over spørsmålsstillere og

besvarte skriftlige spørsmål (166 – 330) for sesjonen 2009-2010:

Partibetegnelser:

A Det norske Arbeiderparti

SP Senterpartiet

FrP Fremskrittspartiet

SV Sosialistisk Venstreparti

H Høyre

V Venstre

KrF Kristelig Folkeparti

Amundsen, Per-Willy (FrP)	219
Andersen, Karin (SV)	302
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	279
Bredvold, Per Roar (FrP)	254
Dahl, André Oktay (H)	168, 169, 192, 240, 241, 268, 322, 326
Dåvøy, Laila (KrF)	201, 243, 281, 282, 317
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	188
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	274, 285, 313
Eriksen, Dagrund (KrF)	253, 306
Eriksson, Robert (FrP)	287
Flåtten, Svein (H)	170, 198, 294, 315
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	197, 211, 246, 259
Giltun, Vigdis (FrP)	245, 284, 303
Gitmark, Peter Skovholt (H)	172
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	247
Grande, Trine Skei (V)	186, 200, 232, 272, 318
Grimstad, Oskar Jarl (FrP)	175, 227, 249, 297
Gundersen, Gunnar (H)	182, 299, 300
Hagesæter, Gjermund (FrP)	177, 187, 231, 265, 277, 320
Halleland, Terje (FrP)	176, 226, 230
Halleraker, Øyvind (H)	217
Hansen, Geir-Ketil (SV)	216

Hareide, Knut Arild (KrF)	185, 325
Haugli, Håkon (A)	261
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	167, 194, 214, 292
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	273
Hoksrud, Bård (FrP)	191, 195, 212, 298, 304
Høie, Bent (H)	179
Høybråten, Dagfinn (KrF)	293, 316
Håbrekke, Øyvind (KrF)	228
Isaksen, Torbjørn R (H)	205, 206, 250
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	251
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	202, 263
Kristiansen, Ivar (H)	174, 239, 269
Kristoffersen, Janne Fardal (H)	258, 330
Leirstein, Ulf (FrP)	327
Lien, Tord (FrP)	215, 278, 289
Lødemel, Bjørn (H)	308
Meling, Siri A. (H)	255
Michaelsen, Åse (FrP)	319, 323
Myrli, Sverre (A)	204
Nesvik, Harald T. (FrP)	252, 324
Nørve, Elisabeth (H)	207
Olsen, Per Arne (FrP)	203, 222
Raja, Abid Q. (V)	288
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	196, 229, 256, 262, 286, 307
Rytman, Jørund (FrP)	189, 190, 266, 267, 309, 310
Sandberg, Per (FrP)	305
Sanner, Jan Tore (H)	233
Schou, Ingjerd (H)	210, 220
Sjøli, Sonja Irene (H)	264, 275
Skumsvoll, Henning (FrP)	183, 224, 225, 248
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	295, 296

Sortevik, Arne (FrP)	166, 171, 199, 242, 257, 283, 291, 314
Starheim, Åge (FrP)	213, 329
Svendsen, Kjell Arvid (KrF)	218
Syversen, Hans Olav (KrF)	181, 260, 290, 301
Tajik, Hadia (A)	180, 184
Tenden, Borghild (V)	221, 236, 238
Thommessen, Olemic (H)	235
Thomsen, Ib (FrP)	178, 223
Thorsen, Bente (FrP)	280
Trældal, Torgeir (FrP)	193, 209, 244, 270, 271, 312, 311
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	208
Vaksdal, Øyvind (FrP)	237, 276
Werp, Anders B. (H)	321
Westerveld, Even (KrF)	328
Woldseth, Karin S. (FrP)	173
Wøien, Anne Tingelstad (Sp)	234

Dokument nr. 15:2

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 166

Innlevert 10. november 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 19. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med pågående bygging av Hardangerbrua har jeg forstått det slik at det avdekkes behov for oppgradering av Vallaviktunnelen. Dette skal være knyttet til lys/elektrostandard og nye krav til Nødnett (utstrossing av havarinisjer og snunisjer). Dersom en velger å utsette tiltakene har det både sikkerhetsmessige konsekvenser og konsekvenser for fremtidig investerings- og driftskostnader.

Kan statsråden bekrefte at nødvendige oppgraderingstiltak i Vallaviktunnelen vil bli gjennomført parallelt med tilkobling til Hardangerbrua?»

Svar:

Oppgradering av rv 7 Vallaviktunnelen er omtalt på side 4 i St.prp. nr. 2 (2005 – 2006).

I tråd med omtalen ble det satt av 7 mill. kr i handlingsprogrammet for 2006 – 2009 til oppgradering av redningskommunikasjon i tunnelen. Det ble også uttrykt ønske om oppgradering av lys og gene-

rell elektrostandard innenfor en ramme på 20 mill. kr. På det tidspunktet ble sistnevnte tiltak ikke vurdert som kritiske, og de ble derfor ikke lagt inn i handlingsprogrammet for 2006 – 2009.

Jeg har fått opplyst fra Vegdirektoratet at det i ettertid ble gjennomført en risikoanalyse av Vallaviktunnelen. På grunnlag av denne analysen ble det prioritert å etablere fire havarinisjer og en kombinert havari-/snunisje. Arbeidene er på det nærmeste gjennomført som en del av kontraktsarbeidene med tilførselsveger til Hardangerbrua. Det er satt av midler til finansiering av disse tiltakene i budsjettet for 2010.

På grunnlag av risikoanalysen, en fravikssøknad som nå er til behandling i Vegdirektoratet og påfølgende sikkerhetsgodkjenning av tunnelen, vil ytterligere nødvendige tiltak bli vurdert. Disse tiltakene vil bli gjennomført før åpningen av Hardangerbrua.

Siden type og omfang av tiltakene foreløpig ikke er besluttet, er det ikke satt av midler til disse.

SPØRSMÅL NR. 167**Innlevert 11. november 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 19. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Gjennomføringen av svineinfluensavaksinen er nå svært krevende blant annet på mange helsestasjoner. I denne spesielle situasjonen kan det være vanskelig for mange kommuner å sette av nok ressurser til å gjennomføre HPV-vaksineringen på en tilfredsstillende måte. Det er grunn til stor bekymring når det flere steder i landet er kun 30 % av de som får tilbud takker ja til vaksinen.

Kan statsråden vurdere å utsette gjennomføring av HPV-vaksineringen for jenter på 7. klassetrinn til høsten 2010?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med innføringen av tilbud om HPV-vaksine forutsatte Stortinget at helsemyndighetene måtte gi en grundig og objektiv informasjon om vaksinen potensielle helsegevinst, effekt og bivirkninger. Som følge av influensapandemien er det imidlertid store kapasitetsproblemer i helsetjenesten, blant annet på helsestasjonene som får mange henvendelser fra foreldre som har behov for mer informasjon om vaksinen. Dette gjør det vanskelig for helsetjenesten å ivareta publikums behov for grundig informasjon. Trondheim kommune ønsket for eksempel i utgangspunktet ikke å gjennomføre informasjonsmøter om for de foresatte. I Trøndelag er dekningsgraden for vaksineringen nå på ca. 30 %. Samtidig pågår det flere private informasjonskampanjer der det gis ensidig negativ informasjon om vaksinen.

Det vil være uheldig dersom manglende kapasitet i helsetjenesten og mangelfull informasjon undergraver muligheten for at foreldrene kan ta godt informerte valg om HPV-vaksinen. Dersom tilbudet om vaksinering kan utsettes til høsten 2010, vil dette bidra til større trygghet for de berørte og dermed bidra til å styrke oppslutningen om tilbudet.

Svar:

Det er Nasjonalt folkehelseinstitutt (FHI) som har ansvaret for det faglige innholdet i barnevaksinasjonsprogrammet. Dette gjelder også nødvendig informasjon til helsepersonell, foreldre og barn ved innføring av nye vaksiner. Landets helsesøstre har en nøkkelrolle når det gjelder å formidle slik informasjon. Også leger som er ansvarlige for vaksinasjonsvirksomheten lokalt, vil kunne få spørsmål som angår vaksinering.

Det har fra Folkehelseinstituttets side vært gjen-

nomført et betydelig arbeid med å ruste opp helsesøstre og leger med bred informasjon for å kunne møte foreldre og bara på en best mulig måte. FHI har blant annet gjennomført en forelesningsturné for helsepersonell i alle fylker, utarbeidet et faktahefte med utdypende informasjon om HPV, livmorhalskreft og HPV-vaksine og etablert et eget meny punkt "Innføring av HPV-vaksine" på deres nettsider www.fhi.no/hpv-vaksine, som henvender seg både til helsepersonell og publikum. FHI har også sendt ut et informasjonsbrev til foreldre/foresatte til jenter som får tilbud om HPV-vaksine mot livmorhalskreft denne høsten og utarbeidet en informasjonsbrosjyre med samtykke-skjema til jenter/foreldre som er oversatt til ulike språk. Videre har FHI lagt ut informasjon som foreldre og jenter vil ha nytte av, blant annet "spørsmål og svar om HPV-vaksine", tilleggskommentar m.m. på FHI's nettsider, opprettet en publikumstelefon for spørsmål om HPV-vaksine og opprettet en e-postkasse for publikum.

Folkehelseinstituttet har i samarbeid med Kreftregisteret og referanselaboratoriet for HPV-virus ved Akershus universitetssykehus iverksatt et arbeid med overvåkning av vaksinen. Et sentralt element i denne overvåkningen er å følge vaksinedekningen. Alle vaksinasjoner i barnevaksinasjonsprogrammet skal meldes til SYSVAK-registeret.

Kommunene har, som du nevner, blitt stilt overfor store utfordringer med gjennomføring av massevaksinasjon mot ny influensa A (H1N1) de siste ukene. Det er opp til hver enkelt kommune hvordan de vil organisere gjennomføringen av influensavaksinasjonen, og det vil nok variere i hvilken grad de benytter helsestasjonene og skolehelsetjenesten i denne sammenheng. I sin planlegging for gjennomføring av massevaksinasjon mot influensa legger jeg til grunn at kommunene har tatt høyde for at barnevaksinasjonsprogrammet skal gjennomføres som planlagt. Den store belastningen på kommunene med hensyn til vaksinasjon vil gjelde for en tidsbegrenset periode - til alle har fått tilbud om influensavaksine. Jeg viser også til at allmenn BCG-vaksinasjon for ungdom utgår fra barnevaksinasjonsprogrammet fra og med dette skoleåret.

FHI har fått opplyst at de fleste kommuner allerede er godt i gang med HPV-vaksineringen, og mange jenter har allerede fått sine første doser. HPV-vaksinen skal gis i tre doser med en nærmere angitt tidsperiode mellom hver dose. Det vil derfor være svært uheldig, om ikke umulig, å stoppe programmet for

alle de jenter som allerede har fått en eller to doser. Det vil også kunne medføre en større belastning på skolehelsetjenesten, dersom de skulle utsette all HPV-vaksinering nå, og så måtte vaksinere to årskull fra neste høst.

FHI følger vaksinedekningen nøye. Dersom det skulle vise seg at vaksinedekningen blir lav og dette kan begrunnes i manglende kapasitet i helsetjenesten og mangelfull informasjon, vil jeg vurdere om det skal tilbys HPV-vaksine til alle uvaksinerte jenter i 8. klasse neste år, dvs. både til de som har fått et tilbud og takket nei og de som går på skoler som eventuelt ikke har klart å komme i gang med vaksineringen.

Jeg deler ønsket om å oppnå så stor vaksinedek-

ning som mulig, slik at flest mulig jenter blir beskyttet mot et virus som forårsaker livmorhalskreft. Det er imidlertid ikke samme behov for flokkbeskyttelse når det gjelder delte viruset, som for de andre infeksjonssykdommene vi vaccinerer mot.

Det er opp til foreldrene om de ønsker HPV-vaksine til sine døtre eller ikke, og i denne sammenheng er det viktig å gi foreldre og barn et best mulig grunnlag for å kunne ta et valg. Selv om det er gjort et betydelig arbeid for å gi foreldre og barn et slikt grunnlag, kan det som du selv nevner, også være andre årsaker til at det takkes nei til vaksinen i år, og at dette kan få store lokale utslag.

SPØRSMÅL NR. 168

Innlevert 11. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 16. november 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere for at politiets ekstraarbeid knyttet til Obamas besøk i Norge vil bli fullfinansiert og ikke medføre ytterligere press på politiets knappe driftsbudsjetter?»

BEGRUNNELSE:

Det fremlagte statsbudsjett innebærer en stor nominell styrking av landets politidistrikter. De disponible driftsmidlene etter at man har trukket fra lønns- og prisstigning, effekten av nyansettelser mv. er imidlertid begrensede. Som kjent er politiet fortsatt inne i en krevende økonomisk situasjon i forhold til at disse driftsmidlene skal dekke innkjøp av nytt IKT-utstyr mv. Fredsprisvinner Obama gjester Norge i desember og sikkerhetsoppbudet blir spektakulært. Kostnadene knyttet til dette besøket er usikre. På denne bakgrunn bes det om at statsråden klargjør og garanterer for at alle ekstra økonomiske uttellingene grunnet dette besøket blir fullfinansiert, dvs. at det ikke medfører utfordringer for politiets driftsbudsjetter i etterkant.

Svar:

Oslo politidistrikt har et budsjett som skal dekke utgifter ved statsbesøk og andre større og mindre arrangementer som naturlig legges til landets hovedstad. Jeg viser i denne forbindelse til omtalen av kap. 441 Oslo politidistrikt i Prop. 1 S (2009-2010).

Det har imidlertid vært en tradisjon for at Stortinget har gitt tilleggsbevilgninger ifm. besøk eller arrangementer som har medført ekstraordinært store merutgifter. Eksempler på slike arrangementer eller besøk hvor det er gitt tilleggsbevilgninger er Natos uformelle utenriksministermøte i 2007, ABCDE-konferansen i 2002, Nobels fredspris jubileum i 2001 og minnemarkering over tidligere statsminister i Israel Yitzhak Rabin i 1999.

Planleggingen av sikkerhetstiltak ifm. utdeling av Nobels fredspris i desember i år er i gang. Når kostnadsanslaget foreligger, vil jeg vurdere hvilken betydning det vil få for driften av Oslo politidistrikt og hvordan dette skal behandles ift. budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 169**Innlevert 11. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 19. november 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Etableringen av nytt nødnummer og nytt nødnett er svært viktig for berørte etater og samfunnssikkerheten. Dessverre preges prosessen knyttet til begge sakene av stor konflikt mellom ulike fagmiljøer og departement og man er kraftig på etterskudd.

Hvordan vil statsråden ved Statsministerens kontor sørge for en bedre samordning av disse prosessene?»

Svar:

Både utbyggingen av Nødnett og etableringen av ett felles nødnummer er to saker som begge henhører under Justis- og politidepartementet.

Jeg vil som settestatsråd for justisminister Knut Storberget i Nødnett-saken besvare spørsmålet fra representanten Oktay Dahl på vegne av Regjeringen.

Allerede innledningsvis vil jeg vise til at Justis- og politidepartementet har et nært og godt samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet i begge de sakene spørsmålet omhandler.

Nødnett og ett felles nødnummer er to ulike prosjekter i to vidt forskjellige faser. Nødnett i første byggetrinn er i slutfasen, mens ett felles nødnummer er i en utredningsfase. Nødnett er et nytt radiosamband for kommunikasjon i og mellom nødetatene – brann, helse og politi. Saken vedrørende ett felles nødnummer dreier seg om publikums mulighet til å benytte kun ett telefonnummer for å få hjelp i nødssituasjoner uavhengig av hvilken etat det trengs hjelp fra.

En nærmere beskrivelse av Nødnett-prosjektet er gitt i tilknytning til skriftlig spørsmål 192. Denne gjentas ikke her.

Med hensyn til ett felles nødnummer og felles nødsentraler sa Regjeringen i St.meld. nr. 22 (2007 – 2008) Samfunnssikkerhet, at den ”tar sikte på å innføre felles nødnummer og etablere felles nødmedsentraler for brann, helse og politi”. Regjeringen ga i

samme melding uttrykk for at den ville nedsette en interdepartemental arbeidsgruppe for å utrede alternativer til fremtidig organisering av nødmeldetjenesten og komme med anbefaling om den videre prosess for innføring av ett felles nødnummer og fremtidig organisering av nødmeldetjenesten. Det ble videre sagt at ”Arbeidsgruppen gis anledning til å foreslå eventuelle pilotprosjekter. En mulighet er å videreutvikle samlokaliseringssprosjektet i Drammen.”

Den interdepartementale arbeidsgruppen leverte sin rapport 15. juni i år. Gruppen foreslår i rapporten en modell for organisering av nødmeldetjenesten som innebærer en reduksjon fra dagens 69 sentraler for melding om nødsituasjoner, til 7 eller 8 sentraler for mottak av alle nødmeldinger fra publikum. Arbeidsgruppen anbefaler også at det gjennomføres et pilotprosjekt i Drammen.

Arbeidsgruppens rapport ble i juli måned sendt på høring, med en svarfrist til 28. oktober. Justisdepartementet arbeider nå med oppfølging av høringsuttalelsene og vil når nødvendig arbeid og vurderinger er gjennomført komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

Både utbyggingen av Nødnett og etableringen av ett felles nødnummer er i seg selv store og komplekse prosjekter, med mange involverte parter og interesser. Utbyggingen av Nødnett gjennomføres av firmaet Nokia Siemens Networks AS på grunnlag av en omfattende kontrakt. For staten er det av vital betydning at man på statens side gjennomfører kontrakten og ikke øker risikoen i prosjektet. Dette sikres best ved ikke å kople prosessene mellom utbygging av Nødnett og innføring av felles nødnummer. Jeg er imidlertid opptatt av at vi skal utnytte de mulighetene som er til stede for synergier. Som følge av at begge prosjektene håndteres av de samme miljøene i Helse- og omsorgsdepartementet og Justis- og politidepartementet vurderes disse mulighetene fortløpende.

SPØRSMÅL NR. 170**Innlevert 11. november 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. november 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I en pressemelding fra departementet 23/10 presenteres en statistikk som viser at nedgangen i antall bønder er avtagende. Nationen har gått statistikken nærmere etter i sømmene i en artikkel 11/11 som klart viser at statistikken fremstår som triksing med tall. Både personer som mottar produksjonstilskudd for jord de leier ut, og personer som deltar passivt i samdrifter er medregnet i statistikken som derved blir misvisende.

Vil statsråden sørge bedre metoder og kvalitets-sikring av slik viktig statistikk?»

Svar:

Regjeringen vil opprettholde et jordbruk med variert bruksstruktur over hele landet. Jeg er derfor enig i at statistikk som belyser utviklingen er viktig og at den selvsagt bør være så riktig som mulig.

Statistikken viser en klart avtagende tendens både for reduksjon i antall enheter og for utført arbeid i sektoren, selv om dette er et område hvor endringer skjer relativt langsomt og endringene må vurderes over noe tid. Statistikk kan alltid kritiseres og det er behov for definisjoner. Men, jeg beklager at Nationen har klart å skape inntrykk av at det trikkes med tall. Det gjør det ikke.

Flere faginstitusjoner har utarbeidet sammenlignbare tall på dette området over en årrekke.

Det finnes to kilder til data over utviklingen i antall foretak/bedrifter i jordbruket, som i den daglige debatten ofte omtales som ”antall bønder”.

Den ene er statistikken Statens landbruksforvaltning (SLF) utarbeider på grunnlag av antall foretak som søker om produksjonstilskudd. Den andre utarbeides av Statistisk sentralbyrå (SSB), og viser antall jordbruksbedrifter. Denne bygger på SLFs statistikk, men her registreres også enheter som ikke får produksjonstilskudd.

NILF og Budsjettnemnda for jordbruket baserer seg på SSBs statistikk i grunnlagsmaterialet til jordbruksforhandlingene. SSB registrerer i tillegg antall

årsverk utført i jordbrukssektoren, som er et nyttig supplement i vurderingen av strukturutviklingen i jordbruket.

Dette er likevel ikke noen statistikk over utviklingen i ”antall bønder”. At det i mediedebatten beskrives slik, for enkelhets skyld, har jeg mindre problemer med. Hva som er en bonde er likevel vanskelig å definere. Mange driver på deltid, med eller uten familien eller innleid arbeidskraft, i stort eller lite omfang, ved å bo eller ikke bo på driftsenheten osv. Hvem av de involverte som er ”bonde” er en definisjonssak.

Det statistikken faktisk viser er antall aktive driftsenheter, som har et driftsapparat med en ledelse og som disponerer det aktuelle jordbruksarealet. Det er ikke adgang til å oppgi areal som disponeres av andre på egen søknad. Spørsmålet om denne statistikken brukbarhet til å beskrive strukturendringene i jordbruket, handler i noen grad om grensene i bunnen; hvilken aktivitet som skal til, hvilket omfang som kreves for å bli registrert.

En grense i SLFs statistikk er at foretaket må være registrert og ha minst 20.000 kroner i avgiftspliktig omsetning, pluss kravet om å disponere arealet nevnt ovenfor. Det innebærer at enheter som bare leier ut areal, ikke skal registreres. Hvis flere foretak drives som en enhet, skal de også regnes som det.

Hvis fem går sammen i en samdrift kan statistikken registrere alt fra 1 til 6 foretak, avhengig av i hvilken grad det foregår drift i samsvar med kravene på deltagerbrukene hver for seg. Jeg er selvsagt opp-tatt av at forvaltningen og statistikkproduzentene følger opp, slik at statistikken blir i samsvar med regelverket. I den grad det foregår tilpasning i strid med regelverket, skal også det følges opp.

Det viktigste for meg er likevel at den reelle nedgangen i antall jordbruksbedrifter, som all statistikk fortsatt viser skjer, reduseres og aller helst stopper opp. For å nå dette målet kreves det en aktiv og omfattende landbrukspolitikk, og som jeg håper at også representanten Flåtten vil støtte opp om.

SPØRSMÅL NR. 171**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 19. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fra svar på spm. nr. 130 2009-2010 fremgår det at MF Rennesøy i 2010 skal gå i Austevollsambandet og samtidig være reserveferje for sambandet Mekjarvik - Kvitsøy - Skudesneshavn ved planlagte og uforutsette driftsavbrudd. En slik disponering vil kunne ramme Austevollsambandet hardt. Øysambandet Austevoll er helt avhengig av ferjer.

Hvordan vil statsråden sikre bedre og sikrere ferjeopplegg for Austevoll i 2010?»

BEGRUNNELSE:

Austevoll kommune har to ferjesamband til fastlandet. Hovedsambandet er mellom Hufthamar og Krokeide i Bergen kommune. Dagens ferjetilbud har mangler ved åpningstid og til dels manglende kapasitet med betydelig gjenstående av biler. En økt usikkerhet og i perioder også fravær av ferje vil være helt uakseptabelt for person- og varetransport til og fra Austevoll kommune.

Svar:

I 2010 er det i ferjedisponeringsplanen lagt til grunn at MF Rennesøy skal gå i Austevollsambandet, og at den skal gå til sambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn ved planlagte og uforutsette driftsavbrudd der. Dersom MF Rennesøy midlertidig må gå til Rogaland, vil MF Vikingen eller annen ferje bli satt inn i Austevollsambandet, og på denne måten unngår man at sambandet blir rammet.

Regulariteten i Austevollsambandet vil ved planlagte driftsavbrudd ikke bli påvirket av dette, da reserveferja vil ankomme sambandet før MF Rennesøy går til Rogaland. Ved langvarige uforutsette driftsavbrudd på Mekjarvik – Kvitsøy – Skudesneshavn kan Austevollsambandet få mindre avvik fra fastsatt ruteplan og det vil bli en nedgang i kapasiteten når det blir satt inn reserveferje. Denne løsningen er valgt fordi den totalt sett gir den beste ressursutnyttelsen av ferjeparken i området.

Ferjedisponeringsplanen for 2010 er utarbeidet av Statens vegvesen og sendt fylkeskommunene Rogaland og Hordaland for uttale. Hordaland fylkeskommune hadde i likhet med Rogaland ingen merknader til Vegvesenets forslag.

Ferjesambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn er mer værutsatt enn Austevollsambandet, og MF Vikingen er ikke sertifisert til å gå der.

MF Rennesøy vil heller ikke gå til Rogaland dersom det ikke ventes driftsavbrudd som vil vare lenger enn 7 timer. Siden januar 2008 har slike avbrudd i sambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn forekommet 3 ganger, en gang i november 2008, en i desember 2008 og en i mai 2009.

Ferjesambandet Hufthamar – Krokeide vil dessuten få en kapasitetsøkning fra 106 personbilenheter (pbe) per avgang i dag til 115 pbe når MF Rennesøy kommer i 2010. Fra 01.01.2011 vil kapasiteten øke ytterligere til 125 pbe, og fra samme dato vil sambandet Husavik – Sandvikvåg få en økning fra 26 pbe til 35 pbe.

SPØRSMÅL NR. 172**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 19. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens vegvesen gjennomførte i går en undersøkelse på 13 forskjellige steder rundt Kristiansand. Samtlige biler inn til sentrum ble stoppet for å få flest mulig til å delta. Dette medførte lange køer, store forsinkelser og sinte bilister.

Vil statsråden gi klar beskjed om at denne typen aksjoner fra Statens veivesen ikke skal forekomme

og vil statsråden nå handle for at veien vest for Kristiansand oppgraderes for å møte både dagens og fremtidens trafikkmengde?»

Svar:

I brev av 22.04.09 fra Samferdselsdepartementet fikk Statens vegvesen i oppdrag å gjennomføre en konseptvalgutredning (KVU) for samferdselspakke

fase 2 i Kristiansandsregionen. Samferdselsdepartementet har lagt til grunn at det skal gis en vurdering av både areal- og transportspørsmål, inkludert langsiktig transportmiddelfordeling, restriktive tiltak overfor biltrafikken inkludert en vurdering av kjøping/differensiert bompenggeordning, framtidige investeringsbehov og forhold knyttet til klimautslipp. Denne utredningen skal så gjennomgås av en eksternt kvalitetssikrer når Statens vegvesen har gjennomført sine faglige vurderinger (såkalt KS1). Arbeidet med utredningen er startet opp og det har vært avholdt oppstartsmøte med berørte kommuner og fylkeskommuner.

Som et ledd i å sikre et faglig godt grunnlag for de vurderinger som skal gjøres i det ovennevnte arbeidet, er det nødvendig å ha størst mulig reell kunnskap om de trafikale forhold i Kristiansandregionen. Det er nødvendig å få bedre kunnskap om blant annet reisemønster, reisehensikt, bilbruk, betalingsvillighet o.l. for å kunne gjøre gode vurderinger i det videre arbeidet. Noe data om disse forhold finnes allerede og det har blitt vurdert flere ulike metoder for å skaffe tilveie ytterligere kunnskap, blant annet nettbaserte løsninger. Ut fra en faglig vurdering valgte Statens vegvesen å gjennomføre en intervjuundersøkelse hvor bilistene ble stoppet for å få utlevert et spørreskjema som de senere skulle svare på og returnere for videre behandling.

Undersøkelsen var varslet ved generell annonse-

ring i media på forhånd. Det ble vurdert til å være veldig uheldig å annonsere på hvilken dag og tidspunkt undersøkelsen skulle avholdes da dette kunne ha påvirket resultatene i en slik grad at dataene ikke ville blitt representative for den faktiske situasjonen.

Generelt er det svært viktig at det faglige grunnlaget for arbeidet med transportplanlegging må være best mulig. I den grad det er faglig nødvendig å gjennomføre ulike undersøkelser ute i trafikken, må dette være mulig. Dette vil også kunne være nødvendig andre steder. En forutsetning for dette må selvsagt være at dette gjøres på en slik måte at det er til minst mulig ulempe for trafikantene.

Sett i ettertid er det ikke vanskelig å se at den undersøkelsen som ble gjennomført i Kristiansand onsdag 11. november 2009, ikke tok tilstrekkelig hensyn til de trafikale konsekvensene. På vegne av Statens vegvesen vil jeg beklage dette.

Når det gjelder representanten Gitmarks spørsmål om oppgradering av vegen vest for Kristiansand, vil jeg vise til at den tidligere nevnte konseptvalgutredningen og den eksterne kvalitetssikringen av samferdselspakke fase 2 vil danne grunnlag for videre valg av hovedløsninger for transportsystemet i Kristiansandregionen. Det vil derfor ikke være riktig å sette i gang detaljert planlegging av tiltak i samferdselspakke fase 2 før konseptvalgutredning inklusive den eksterne kvalitetssikringen er gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 173

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 19. november 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Med bakgrunn i den tyrkiske justisministerens utsagn på mandag 9. november om at æresdrap har en eksplosiv økning i Tyrkia, og med bakgrunn i den offensive holdningen Norge har i slike saker, vil jeg spørre utenriksministeren om han vurderer å diskutere problemene med tyrkiske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Document.no mandag 9. november kunne den tyrkiske justisministeren fortelle om en nærmest eksplosiv økning i antall æresdrap i landet de senere år. Bare i løpet av årets 7 første måneder har det blitt begått 953 æresdrap. Tyrkia er et NATO-land og et vestvendt

land som vil inn i EU. Det er derfor svært bekymringsfullt at det er en enorm økning av æresdrap. Grunnen til denne økningen forklares med at kvinner ønsker å frigjøre seg og menn ønsker å gå den andre vei.

Svar:

La meg i mitt svar først bemerke at den tyrkiske justisministeren presenterte statistikk over drap generelt på kvinner, som indikerer at det har vært en økning de senere år. Tallene gjaldt ikke spesifikt æresdrap. Det er imidlertid stor usikkerhet om det statistiske grunnlaget, så det er vanskelig å si om det har vært en betydelig reell økning. Men det vi kan slå fast at tallet på drap på kvinner er svært høyt.

Tyrkiske myndigheter er selv oppmerksomme på problemet. Den tyrkiske straffeloven ble revidert i 2005 og kvinners rettslige stilling ble styrket. Det loven omtaler som tradisjonsdrap er en skjerpene omstendighet ved straffeutmålingen. Æresdrap er ikke nevnt som begrep i den tyrkiske straffeloven. Tyrkia har også innført lovbestemmelser om vold mot kvinner, utarbeidet handlingsplaner for likestilling og opprettet et generaldirektorat for kvinners status under statsministerens kontor.

EU følger utviklingen i Tyrkia som ledd i landets medlemskapsforhandlinger. Europakommisjonen påpekte i sin årlige rapport om Tyrkia i oktober at

æresdrap, vold og tvangsekteskap er alvorlige problemer. Lovverket er i stor grad tilfredsstillende, men det mangler mye når det gjelder gjennomføringen av bestemmelsene. Kunnskap om kvinners rettigheter er lite utbredt.

Utenriksdepartementet har regelmessige politiske konsultasjoner med tyrkiske myndigheter på utenriksministernivå og statssekretærnivå. I disse samtalenene tar vi også opp utfordringer Tyrkia står overfor når det gjelder respekt for menneskerettighetene, og spørsmål om æresdrap vil kunne tas opp i denne sammenheng. Norge har også støttet FNs arbeid for kvinners rettigheter i Tyrkia.

SPØRSMÅL NR. 174

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 20. november 2009 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Situasjonen i norsk verftsindustri og hos denne industriens underleverandører er svært bekymringsfull. Som følge av den globale finanskrisen, ser vi nå at en rekke bedrifter i distrikt og kystnorge har alvorlige problemer. Regjeringen har signalisert forbedringer i finansieringsstøtten til verftene.

Vil statsråden også sørge for at den betydelige norske leverandørindustrien kan tilbys ordninger som bidrar til å avhjelpe konsekvensene av finanskrisen?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har bl.a. signalisert finansieringsstøtte til kriserammende norske verft ifm. bl.a. fergebygging. En rekke selskaper innen leverandørindustrien er i dag like hardt rammet av markedskrisen som verftene. Situasjonen på Vestlandet er sannsynligvis godt kjent for statsråden. Likeledes er situasjonen lengre nord vanskelig. Dette gjelder bl.a. for skips og leverandørindustrien på Helgeland. Ett eksempel her er Rukki Profiler A/S i Mo i Rana, et val-severk som produserer profiler for skipsbygging med hele verden som marked. Selskapet er Nordens eneste produsent av skipsprofiler, og er blitt kraftig berørt som følge av verftskrisen.

Transport vil etter alle signaler bli omfattet av en fremtidig klimaavtale. Det må dermed forventes et fremtidig betydelig behov for utskifting av ferger, hurtigbåter, andre fartøyer og buss/bilparker som mer

er tilpasset en lavutslippsløsning. Dette illustrerer også det nasjonale behovet for fortsatt å ha på plass en oppegående verfts og leverandørindustri.

Svar:

Regjeringen har gjennom ulike målrettede aktiviteter satt inn massive tiltak for å dempe virkningene av finanskrisen og den internasjonale konjunktursituasjonen. Først og fremst har det vært viktig å bidra til å bygge opp under tilliten i kapitalmarkedet. Dette har skjedd gjennom de to bankpakkene, styrking av Eksportfinans og økning av garantirammene for Garanti-instituttet for Eksportkreditt (GIEK). Innovasjon Norges lånerammer og bevilgningen til forsknings og utviklingskontrakter er økt i 2009. Disse tiltakene har stor betydning også for underleverandører til norske verft. Regjeringen foreslår en fortsatt sterk satsing på disse ordningene i statsbudsjettet for 2010.

Etter tidligere år med rekordstor ordreinngang, vil 2009 samlet bli et godt år for norsk verfts næring og leverandørindustri. Det har imidlertid vært et kraftig fall i ordreinngangen for verftene siden høsten 2008. Utsikt til overkapasitet i skipsfartsmarkedene gjør det sannsynlig at norsk skipsverft- og utstyrsleverandørnæring vil gå inn i en periode med lav aktivitet. Oversikter fra både Norsk Industri, Norges Rederiforbund og fra Eksportfinans viser at mange av skipsverftene vil stå uten oppdrag i løpet av 2010. Ved utgangen av 2011 vil verftene, ut i fra dagens ordrebooker, ikke lenger ha oppdrag.

Disse næringene representerer kompetansebaserte arbeidsplasser langs hele kysten, ofte i lokalsamfunn med begrensede alternative sysselsettingsmuligheter. Mange av bedriftene er verdensledende innen sine segmenter.

I lys av dette har jeg bedt GIEK, Eksportfinans og Innovasjon Norge om innspill til mulige endringer i eksisterende virkemidler og eventuelle nye tiltak som er relevant i forhold til de utfordringene disse sektorene står overfor. Disse innspillene er til vurdering i Nærings- og handelsdepartementet.

Jeg vil understreke at det er viktig å være tilbakeholdne med støtteordninger overfor næringer og be-

drifter som kan motvirke nødvendig omstilling. Vi kan ikke holde liv i bedrifter som ikke er konkurransedyktige nå eller i fremtiden.

Regjeringen er opptatt av å motvirke internasjonal subsidiekonkurranse og proteksjonisme. Skipsfarten, verfts- og leverandørindustri må i størst mulig grad ha like og rettferdige konkurransevilkår. Dette er også spørsmål jeg nylig har tatt opp med kommissær Neelie Kroes som har ansvaret for konkurransepolitikk i Europakommisjonen. I denne forbindelse er det særlig viktig å overholde spillereglene for støtteordninger, slik disse er nedfelt i OECD- og EØS-regelverk.

SPØRSMÅL NR. 175

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 19. november 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I DN 11.11.09 har to representanter fra HI en kronikk hvor man sammenligner West Atlas ulykken utenfor Australia, med en eventuell ulykke knyttet til mulig oljeutvinning utenfor LOVE. HI vil være viktige premissleverandør i fht. forvaltningsplanen som kommer neste år.

Anser ministeren det som problematisk at aktører som innehar viktige utredningsoppgaver tilkjennegir klare politiske holdninger, i forkant av en slik prosess?»

Svar:

Havforskningsinstituttet (HI) er et nasjonalt rådgivende forskningsinstitutt, organisert som et ordinært forvaltningsorgan underlagt Fiskeri- og kystdepartementet. Instituttet driver forskning og rådgivning knyttet til marine økosystem og akvakultur.

Det ligger innenfor instituttets formål og oppgaver å "...gjøre forskningsresultater kjent og spre opplysninger til fremme av norsk fiskerinæring og samfunnets interesser for øvrig" jfr. formålsparagrafen i vedtektene.

Det er vesentlig at uttalelsene fra våre sentrale forskningsmiljøer og rådgivningsinstitutter er faglig godt begrunnet. Instituttene må stå inne for sine utta-

lelser. Våre forskningsmiljøers kompetanseområder varierer. Dette sammen med at kunnskapen er ulik og at det i enkelte tilfeller kan være faglig uenighet mellom fagmiljøer eller forskere, kan føre til divergerende vurderinger og rådgivning.

Som beslutningsmyndighet er vi tjent med at ulike faglige vurderinger debatteres. Nye perspektiver løftes frem. Dette gir oss et bredere grunnlag.

Det er en styrke for vårt demokrati at ulike vurderinger og syn synliggjøres før beslutninger tas, og ikke er forbeholdt det lukkede rom. Fordi det gir best mulig fundament for, og oppslutning om, de endelige politiske beslutninger.

HI er ett av mange fagmiljøer som blir trukket inn i arbeidet med revidering av forvaltningsplanen hvor rapporter fra henholdsvis risikogruppen ledet av Kystverket, overvåkingsgruppen ledet av HI samt rapporter fra Faglig forum ledet av Polarinstituttet vil være viktige grunnlagsdokumenter.

Jeg mener at Kronikken fra Havforskningsinstituttet i Dagens næringsliv 11. November kun gir uttrykk for faglige vurderinger fra instituttets side og dermed ikke er problematisk i forhold til instituttets involvering i utredningsarbeidet knyttet til revidering av forvaltningsplanen.

SPØRSMÅL NR. 176**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Terje Halleland****Besvart 20. november 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Ressursrapporten som utarbeides av Oljedirektoratet annet hvert år gir en oppdatert oversikt over ressursbildet og aktiviteten på norsk kontinentalsokkel og belyser viktige utfordringer for norsk petroleumsvirksomhet. En viktig del av ressursrapporten er direktoratets scenarier. I årets rapport er disse utelatt. Dette medfører at viktig informasjon holdes tilbake.

Vil statsråden ta initiativ til at disse scenarioene også i år offentliggjøres og når kan det eventuelt forventes?»

Svar:

Oljedirektoratet er departementets sentrale rådgiver innenfor olje- og gassforvaltningen. En av oppga-

vene til Oljedirektoratet er å sikre et godt fakta- og kunnskapsgrunnlag for petroleumpolitikken ved å ha god oversikt over petroleumsrelaterte data på kontinentalsokkelen. Blant annet gjennom deltagelse i den offentlige debatt, publisering på sin hjemmeside og i skriftlige publikasjoner som ressursrapporten, skal direktoratet spre kunnskap om de utfordringer og muligheter landet står overfor når det gjelder å sikre god ressursforvaltning.

I sitt arbeid har direktoratet nær kontakt og dialog med departementet. Beslutningen om innholdet i de aktuelle publikasjonene ble fattet av direktoratet. Jeg vil ikke ta noe initiativ overfor Oljedirektoratet når det gjelder offentliggjøring av det arbeidet representanten spør om.

SPØRSMÅL NR. 177**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 25. november 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kommune A har 3000 innbyggjarar og kommune B har 3100 innbyggjarar. Kommune A og kommune B vurderer å starte ein prosess med mål om å slå saman desse to kommunane til ein kommune.

Korleis vil ei eventuell samanslåing av desse kommunane påverke inntektene både på kort sikt (10 til 15 år) og på lang sikt (meir enn 15 år)?»

Svar:

Eit konkret svar på korleis ei slik samanslåing vil slå ut, er avhengig av visse føresetnadar. Det følger av inndelingslova § 15. Økonomisk kompensasjon ved samanslåing, at staten i ein periode gir kompensasjon for bortfall av rammetilskot.

I samband med samanslåinga av Ramnes og Våle kommunar, la regjeringa i St.prp. nr. 62 (1999-2000) opp til at dagens ordning for inndelingstilskot skal gjerast gjeldande. Inndelingstilskotet skal sikre at kommunane ikkje får reduserte tilskot ved ei kom-

munesamanslåing. Praksis har vore at den nye kommunen på vanleg måte får alle tilskot som ligg inne i rammetilskotet. I tillegg vil kommunen gjennom inndelingstilskotet få kompensasjon for det kommunen taper i basistilskotet ved å gå frå to til eit tilskot, og det kommunen eventuelt taper i distriktpolitiske tilskot.

Det vart lagd opp til at ordninga skulle gjelde i 10 år etter samanslåinga.

I St.prp. nr. 64 (2001-2002) foreslo regjeringa å innføre ei overgangsordning for kommunane, med ei gradvis nedtrapping av inndelingstilskotet, for at kommunane skal kunne tilpasse verksemda til det nye inntektsgrunnlaget.

Ordninga inneber at inndelingstilskotet vert oppretthalde i si noverande form i dei første 10 åra etter samanslåinga, og at tilskotet etter det vert trappa ned med 1/5 i kvart av dei 5 påfølgjande åra. Dette vart gjort gjeldande frå og med 2002, slik at alle kommunane som i dag får inndelingstilskot kjem innafør overgangsordninga.

I praksis fungerer det ved at ein frys inndelings-tilskotet reelt på det nivået det har det året kommunane slår seg saman. Tilskotet vert justert for pris- og lønsvekst. Kommunar som slår seg saman har altså 15 år på seg til å etablere seg som ei større eining.

Når det gjeld konsekvensane ved ei eventuell samanslåing av kommune A og B, vil den nye kommunen ved samanslåing frå 1.1.2011 få fullt inndelingstilskot til og med 2020, med ei gradvis nedtrapping til og med 2025.

SPØRSMÅL NR. 178

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 23. november 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvor mye MVA betaler de frivillige lag og organisasjoner i løpet av et år, hvis man legger samme definisjon av sektoren som Regjeringen legger opp til for den foreslåtte momskompensasjonsordningen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Skriftlig spørsmål fra Ib Thomsen (FrP) til kulturministeren.

Dokument nr. 15:142 (2009-2010), datert: 04.11.2009, besvart: 12.11.2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt.

I sitt svar skriver statsråden at:

"En generell, rammestyrte kompensasjonsordning til frivillig sektor er en ordning på statsbudsjettets utgiftsside og ligger utenfor merverdiavgiftssystemet. Det må derfor presiseres at forslaget i budsjettet er å innføre en ny, generell og rammestyrte kompensasjonsordning for momskostnader. Samlede merverdiavgiftsutgifter for frivillig sektor vil være helt avhengig av hvordan sektoren defineres, og kunnskapsgrunnlaget i dag er ikke tilstrekkelig presist til at det er forsvarlig å operere med et pålitelig anslag."

Det må vel antas at Statsråden mener at det er forsvarlig å anslå hvor mye MVA som betales av de som skal omfattes av den foreslåtte momskompensasjonsordningen.

Det må vel også antas at Statsråden stiller seg bak at departementet legger til grunn at frivillig sektor betaler så mye som 3 - 5 milliarder kroner i MVA i året.

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 12. november 2009 til Stortingets president om spørsmål fra stortingsrepresentant Ib Thomsen angående anslått omfang av frivillig sektors merverdiavgiftsutgifter.

Dagens ordning for tjenestemomskompensasjon har følgende målgrupper:

- a) Frivillige organisasjoner avgrenset til demokratiske, medlemsbaserte organisasjoner med et allmenntillegget formål.
- b) Tros- og livssynsorganisasjoner som ikke omfattes av punkt a.
- c) Stiftelser med et allmenntillegget formål.
- d) Frivillige kultur- eller velferdsprodusenter og økonomiske samvirkeordninger, når disse ikke har fortjeneste som hovedformål.
- e) Innsamlingsorganisasjoner som ikke faller inn under pkt. a-d, når disse kan dokumentere:
 - at formålet er allmenntillegget
 - at eventuell fortjeneste kun tilfaller formålet
 - at organisasjonens midler tilfaller formålet ved nedleggelse.

I dagens ordning har 543 organisasjoner søkt om kompensasjon for merverdiavgift tilknyttet tjenester i 2009, og det utbetales kompensasjon for ca. 196 mill. kroner.

Kultur- og kirkedepartementet har hatt løpende dialog med frivillig sektor om ny ordning for kompensasjon av merverdiavgift til frivillige organisasjoner og nedsatte i juni 2009 et utvalg med deltakelse fra Frivillighet Norge og Norges Idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité som har arbeidet med detaljene i ordningen. Utvalget konkluderte ikke på spørsmål om målgruppe, men det var enighet i utvalget om at kompensasjon skal gjelde for den frivillige og allmenntillegget delen av virksomheten.

Retningslinjer for en ny kompensasjonsordning for merverdiavgiftsutgifter for frivillige organisasjoner vil bli sendt på høring i januar 2010. Her vil spørsmålet om målgruppe for ordningen bli tatt opp.

Siden målgruppen foreløpig ikke er avklart er det ikke mulig på det nåværende tidspunktet i utredningsprosessen å gi et anslag på hvor mye frivillige lag og organisasjoner som blir omfattet av kompen-

sjansordningen betaler i merverdiavgift. Selv med en målgruppe for kompensasjonsordningen vil et anslag på innbetalt merverdiavgift være svært usikkert og vanskelig å fremskaffe, bl.a. på grunn av vanske-

lige avgrensninger, tilpasningsmuligheter og mangelfullt datagrunnlag.

Det bemerkes også at kompensasjonsordningen skal være rammestyr.

SPØRSMÅL NR. 179

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 20. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvilke land har norske helsemyndigheter vært i kontakt med for å etablere avtaler om bytting av vaksiner, for å sikre at barn og voksne med alvorlig eggallergi kan få tilbud om vaksiner mot den nye influensa?»

BEGRUNNELSE:

Folkehelseinstituttet har i samarbeid med Ullevål og Stavanger Universitetssykehus utarbeidet retningslinjer som tilsier at de fleste med eggallergi kan vaksineres med Pandemrix. Det er imidlertid en gruppe pasienter med alvorlig eggallergi som frarådes å benytte denne vaksinen. Flere av disse har andre alvorlige lidelser som innebærer at de er i risikogruppen for alvorlige komplikasjoner dersom de smittes. Dette fører til en svært krevende situasjon for både pasienten og deres familier, eksempelvis ved at barn må holdes hjemme fra barnehage i en lang periode. Det er likevel svært vanskelig å eliminere smitterisiko, noe som innebærer stor bekymring blant foreldre med allergiske barn.

Under høringen om helsemyndighetens håndtering av influensapandemien i Stortinget 3. november ble det opplyst den vaksineprodusenten vi har forhåndsavtale med ikke har andre vaksiner, og at det er vanskelig å kjøpe vaksine fra andre produsenter pga stor etterspørsel. Det ble imidlertid opplyst at det

kunne være mulig å bytte noen vaksiner med land som har andre vaksintyper som egner seg for pasienter med allergi. Det er svært viktig at helsemyndighetene raskt avklarer muligheten for dette, for å bidra til at pasienter med alvorlig eggallergi kan få vaksinen og dermed beskyttes mot smitte og påfølgende influensa med komplikasjoner.

Svar:

La meg først si at jeg er helt enig med representanten Høie i at det har vært viktig raskt å skaffe en influensavaksine til dem som av medisinske årsaker ikke kan få den vaksinen som er kjøpt inn til hele den norske befolkningen (Pandemrix). Ifølge anslag fra Folkehelseinstituttet kan dette dreie seg om i alt ca 1000 personer. Jeg har stor forståelse for at de berørte og deres pårørende har vært bekymret og engstelige i mangel av et godt vaksinealternativ ved alvorlig eggallergi.

Folkehelseinstituttet har, siden høringen i Stortinget 3. november, vært i kontakt med offentlige myndigheter i flere land og med aktuelle vaksineprodusenter for å sikre Norge en pandemivaksine som ikke er dyrket på egg.

Jeg ble informert 20. november om at Østerrike vil avgi til Norge 1000 vaksiner som ikke er dyrket på egg. Vaksinene vil ankomme i løpet av kort tid.

SPØRSMÅL NR. 180**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Hadia Tajik****Besvart 23. november 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke vurderinger gjør statsråden av skoleelevers rett til å ikke bli oppsøkt i kommersielt øyemed, eller av andre eksterne aktører, når elevlister er enkle å få innsyn i?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er kjent med at dersom elevlister distribueres ut fra skolen på en slik måte at de ikke lenger er inntatte offentlighet, med mindre de inneholder taushetsbelagte opplysninger, jfr. offentleglova (og den tidligere offentlighetsloven). Det betyr at skoler som i beste, serviceinnstilte, mening deler ut klasselister med adresser og telefonnummer for å legge forholdene til rette for god kontakt mellom de foresatte med tanke på arrangering av fellesaktiviteter, utveksling av synspunkter på lekselesing og lignende, samtidig gjør seg forpliktet til å gi innsyn i de samme listene til alle som spør. Det var neppe hensikten med ønsket om stor grad av offentlighet i forvaltningen eller retten til innsyn, at det også skulle gjøre det enkelt for bl.a. kommersielle aktører å nå skoleelever på denne måten.

Svar:

Offentlighetsloven legger til rette for en åpen forvaltning. Ved praktisering av innsynsretten kan det ikke legges vekt på hvilke motiver den som ber om innsyn, har. Etter offentlighetsloven § 7 kan informasjon som det er gitt tilgang til etter denne loven brukes til ethvert formål dersom ikke annen lovgivning eller rettigheter for en tredjeperson er til hinder for det.

Markedsføringsloven kapittel 4 inneholder særskilte regler om beskyttelse av barn. Det følger av markedsføringsloven § 19 at når en handelspraksis rettes mot barn eller for øvrig kan ses eller høres av barn, skal det vises særlig aktsomhet overfor barns påvirkelighet, manglende erfaring og naturlige godtroenhet. Etter samme lov § 20 annet ledd er det videre forbudt å ta med i reklame direkte oppfordringer til barn om å kjøpe annonserte produkter eller overtale foreldrene eller andre voksne til å kjøpe de annonserte produktene til dem. For øvrig følger det av opplæringsloven § 9-6 at skoleeieren skal sørge for at elevene ikke blir utsatt for reklame som er egnet til å skape kommersielt press eller som i stor grad kan påvirke holdninger, atferd og verdier, blant annet på skolens område, i lærebøker og andre læremiddel som blir benyttet i opplæringen. Etter min vurdering er det først og fremst disse reglene som bør regulere barns beskyttelse mot kommersiell markedsføring.

SPØRSMÅL NR. 181**Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 20. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det pågår en stor debatt om Aker sykehus sin fremtid som lokalsykehus, etter at en prosjektgruppe har foreslått at sykehuset legges ned. Med henvisning til Soria Moria 2-erklæringen der det står at ingen lokalsykehus skal nedlegges, så er spørsmålet om dette løftet også sikrer Akers videre eksistens som lokalsykehus.

Kan statsråden bekrefte at Soria Moria 2-erklæringen innebærer at Aker sykehus vil bestå som lokalsykehus?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til de uttalelsene som leder av Oslo Arbeiderparti har gitt i flere sammenhenger, senest i Østlandssendingen 12.11. Bøhler uttaler:

"Jeg snakker ut fra Soria Moria 2-erklæringen. Jeg har også vært helsepolitisk talsmann for Arbeiderpartiet de siste fire årene. Jeg kjenner godt diskusjonen om lokalsykehusene og hva som ligger i erklæringen. Vi mener det er klinkende klart at det som står i Soria Moria-2 også gjelder for Aker sykehus og Oslo", sier Bøhler.

Svar:

Som redegjort for i mitt brev til Stortinget 23. oktober 2009 behandlet Helse Sør-Øst RHF spørsmålet om organisering og utvikling av sykehusområde Oslo høsten 2008. Styrevedtaket la til grunn at den fremtidige organiseringen av Oslo Universitetssykehus HF skulle understøtte et organisatorisk skille mellom lokalbaserte spesialisthelsetjenester og lands-/regions-/områdefunksjoner (styresak 108/2008).

Oslo universitetssykehus HF har, som omtalt i brevet 23. oktober 2009, etablert et lokalsykehusprosjekt som skulle drøfte dagens og fremtidens behov for lokalsykehus tjenester i hovedstaden, med pasientenes behov som utgangspunkt. Helseforetaket ser nå på hvordan den totale eiendomsmassen kan og bør brukes for å forvalte offentlige midler og tilbudet til oslopatientene på best mulig måte - både med tanke på fremtidig befolkningsutvikling, fremtidig medisinsk utvikling og de økonomiske rammer foretaket har. Prosjektet står samlet bak en anbefaling om at Oslo Universitetssykehus bør samle lokalfunksjonene i et nytt storbysykehus, der akutttilbud innen kirurgi, medisin, rusbehandling og psykiatri kan samles på ett sted. Dette vil sikre et kvalitativt bedre tilbud til Oslos befolkning. Med utgangspunkt i anbefalingen om et nytt storbysykehus, har prosjektgruppen videre utredet lokaliseringsalternativer og konkludert med at området på Ullevål vurderes som best egnet.

Jeg har nylig hatt møte med Helse Sør-Øst RHF og Oslo universitetssykehus HF, der jeg ble informert om at rapporten fra lokalsykehusprosjektet har vært presentert på et seminar for styret for Oslo universitetssykehus HF og rapportens anbefalinger legges frem for styret i møtet 17. desember. Denne rapporten vil inngå som ett av underlagsdokumentene til arbeidet med areal- og kapasitetsplanlegging i Oslo universitetssykehus.

Jeg forutsetter at det videre arbeidet med integrasjonsprosessen i Oslo universitetssykehus HF gjennomføres i tråd med intensjonene ved sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst, om å sikre bedre pasientbehandling gjennom blant annet bedre ressursutnyttelse og samordning av sykehusene i hovedstadsområdet.

Jeg kan forsikre at jeg følger utviklingen nøye. Jeg forventer og vil påse at befolkningen i hovedstadsområdet, også i Groruddalen, skal være sikret et forsvarlig og godt tjenestetilbud, også ved eventuelle endringer i foretaksstrukturen og i sykehusenes opp-taksområder. Som representanten sikkert er kjent med, følger det også av helseforetaksloven at saker som vurderes å være av vesentlig betydning skal legges fram for departementet, som også fatter vedtak i foretaksmøtet.

SPØRSMÅL NR. 182

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 20. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«En russisk ulv har formert seg i Kynndalen og Galven-tispa fredes fordi den har russiske gener. Dette avslører at begrepet "Skandinavisk ulvestamme" ikke er en realitet, det er mer en illusjon. Miljøforvaltningen er uansett aktiv pådriver i å endre gensemensetningen slik at norsk ulv blir russisk ulv. Dette er et paradoks da det innen all annen forvaltning enten gjelder å unngå innblanding av gener fra andre stammer eller hindre at nye arter kommer til Norge. Mårhund er et eksempel.

Hvorfor er ulven unntaket?»

Svar:

Sammenligninger av DNA har vist meget god overensstemmelse mellom ulv i Skandinavia og ulv i Finland/Russland, og det er liten tvil om at østlige

innvandrere er opphav til den skandinaviske ulvestammen. En sammenhengende utbredelse med utveksling av ulv mellom Skandinavia og Finland/Russland har også vært tilfelle historisk i tider med et langt høyere antall ulv enn hva vi har i dag. Ulv innvandret fra øst er derfor på ingen måte noe nytt eller unikt ved dagens ulvestamme. Det som imidlertid er spesielt for dagens skandinaviske ulvestamme er at den er basert på et fåtall individer, noe som har sammenheng med en sterk reduksjon i ulvebestanden i Norge og Sverige som følge av omfattende avskyting på 1800–1900-tallet.

Utgangspunktet med lavt individtall har resultert i et svært høyt innavlsnivå, og regelmessig innvandring er dermed avgjørende dersom vi skal lykkes med å bevare en levedyktig ulvestamme i Skandinavia på lengre sikt. Innvandrende ulv fra Finland eller Russ-

land, som etablerer seg og gir opphav til valper i Skandinavia, er dermed svært verdifulle. At det finnes ulv med tilsvarende gener i Russland er etter min mening ikke et paradoks, slik representanten Gundersen uttrykker det. Tvert imot er det helt vanlig å finne genetiske sammenhenger mellom ulike områder hvor det foregår en inn- og utvandring av individer.

Jeg vil presisere at Norge gjennom Bernkonvensjonen (Konvensjonen om ville europeiske planter og dyr og deres leveområder) har forpliktet seg til å gjennomføre nødvendige tiltak for å sikre bevaring av ulv. Selv om bestanden er grenseoverskridende med våre naboland, har vi et klart selvstendig ansvar for å ha deler av bestanden på norsk territorium.

Ulv er ingen fremmed art i Norge, og kan ikke sammenlignes med arter som for eksempel mårhund. Med unntak av en kort periode på 1900-tallet, da ulven var så godt som utryddet i Norge, har arten vært en naturlig del av vår natur. Dette skiller ulven tydelig fra mårhund ettersom mårhund ikke tidligere har hatt noen naturlig utbredelse i Norge.

Til slutt vil jeg peke på det ansvaret vi har for å ivareta et godt miljø og rikt naturmangfold for fremtidige generasjoner. Ulven er som andre naturlig forekommende arter en viktig del av dette naturmangfoldet.

SPØRSMÅL NR. 183

Innlevert 12. november 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 20. november 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Stavanger Aftenblads nettutgave kan man 11.11.09 lese at CO₂-rensing på Mongstad er utsatt til 2016.

Medfører dette riktighet?»

BEGRUNNELSE:

[http://www.aftenbladet.no/energi/klima/1111091/CO₂-rensingaongstadtsattil016.html](http://www.aftenbladet.no/energi/klima/1111091/CO2-rensingaongstadtsattil016.html)

Svar:

Planleggingen av fullskalaanlegget for CO₂-håndtering på Mongstad pågår for fullt. I tråd med

målsettingen fra 2006, arbeides det for å fremme grunnlaget for investeringsbeslutning i 2012. Investeringsgrunnlaget vil inneholde en detaljert fremdriftsplan og tidspunkt for oppstart.

Regjeringen er opptatt av at prosjektet på Mongstad balanserer mellom rask fremdrift, utvikling av best mulig teknologi og kostnadskontroll på en effektiv og god måte. Teknologier for CO₂-fangst er fortsatt uprøvd i større skala – også på verdensbasis. Mongstad-prosjektet vil bidra til helt nødvendig teknologiutvikling som vil ha betydning for reduksjon av klimagassutslipp i en større målestokk enn dette prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 184

Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 20. november 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan statsråden vurdere å gjennomføre kvalitative undersøkelser om mobbing i skolen der særutfordringer knyttet til elever med innvandrerbakgrunn, også vies oppmerksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Mobbing er et overgrep og en belastning uansett hvem som utsettes for det og hvem som står bak. I Elevundersøkelsen 2009, som er en kvantitativ spørreundersøkelse Utdanningsdirektoratet står bak, skriver de at (sitat):

”Trenden er at jo flere minoritetsspråklige elever ved skolen, jo flere elever oppgir at de blir mobbet 2-3 ganger i måneden eller mer”.

Imidlertid er denne undersøkelsen ikke i stand til å avdekke om det er andre trender i formen på eller innholdet i mobbingen, sammenlignet med mobbing på skolen generelt. Undersøkelsen kan heller ikke si noe om motivasjonen bak mobbingen på noen måte skiller seg fra annen mobbing på skolen. Jeg mener det vil være av stor nytte å vite mer om slike kvalitative spørsmål når det gjelder mobbing generelt, og avdekke nærmere om noe av trenden som er omtalt i Elevundersøkelsen har å gjøre med særforhold knyttet til at eleven som mobber, eller blir mobbet, har innvandrerbakgrunn: For eksempel diskriminering på basis av etnisk bakgrunn eller som et uttrykk for sterk sosial kontroll blant enkelte etniske grupper, for å nevne noe.

SPØRSMÅL NR. 185

Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 23. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at Hurtigrutas seilingsmønster blir minst like godt som i dag etter at nytt anbud er på plass, og at vi fremdeles vil ha seilinger mellom Bergen og Kirkenes syv dager i uken?»

BEGRUNNELSE:

Departementet uttaler til NRK Nordland 12. november at Landsdelsutvalgets forslag om kutt i Hurtigrutas seilingsmønster er en god idé. Departementet åpner således for at tilbudet kuttes fra syv til fem dager i uka. Disse uttalelsene står i skarp kontrast til de løfter som ble gitt av samferdselsministeren før valget, der det klart fremgikk at Hurtigrutas seilingsmønster skulle opprettholdes på dagens nivå. Hurtigruta er av stor betydning for folk og næringsliv, og det er særdeles viktig at ny anbudsrunder ikke medfører kutt i dette tilbudet.

Svar:

Samferdselsdepartementet har satt i verk et arbeid med å konkurranseutsette kystruta Bergen – Kir-

Svar:

Funn fra Elevundersøkelsen 2009 kan tyde på at skoler med høy andel minoritetsspråklige elever har høyere forekomst av mobbing. Dette er bekymringsfullt. For å kunne målrette innsatsen mot mobbing enda bedre, er det viktig å ha mer kunnskap om årsakene til mobbing.

Som ett av flere tiltak mot mobbing vil jeg sette i gang en kvalitativ undersøkelse ved et utvalg skoler som har rapportert henholdsvis høy og lav grad av mobbing og diskriminering. Målsettingen er å skaffe mer informasjon om både elevens opplevelse av mobbing og om hvilke kulturelle trekk og andre forhold ved skolemiljøet, skoleledelsen og opplæringen som kan bidra til å forklare ulik grad av mobbing.

I tillegg vil jeg ta initiativ til en spesialanalyse av tallene i Elevundersøkelsen for å kartlegge hva som kjennetegner skoler med høy og lav grad av mobbing over tid. Her vil både forhold ved læringsmiljøet (som for eksempel organisering og arbeidsformer) og strukturelle forhold (som andelen minoritetsspråklige) inngå i analysen.

kenes på nytt, etter at Hurtigruten ASA i en børsmelding i august 2008 opplyste om at selskapet ikke kunne stå ved eksisterende avtale. Stortinget er orientert om dette.

Regjeringens utgangspunkt er et seilingsmønster som er minst like godt som i dag.

I arbeidet med konkurranseutsetting har det vært gjennomført en høringsrunde om tilbudet. Landsdelsutvalget for Nord-Norge og Namdalen (LU) og Vestlandsrådet (VR) har både i den sammenheng og seinest i brev til departementet av 29. september i år uttalt seg om framtidig tjenestetilbud. Selv om det i brevet av 29. september uttrykkes ønske om helårige, daglige seilinger som i dag, åpnes det også for et redusert tilbud:

"Alle parter er likevel enig om at kystruten bør få en viss fleksibilitet, bl.a. i forhold til sommer/vinter. LU har for eksempel spilt inn forslaget om at en kan ha 5 dagersuke året rundt, med mulighet for 7 på kommersielt grunnlag. Førstevalget for alle er imidlertid 7 dager som i dag, som forutsetter at Stortinget vil akseptere en kjøpsavtale som er vesentlig høyere enn dagens."

Jeg har merket meg LU og VRs vurderinger, og tar deres synspunkter med i det videre arbeid med saken. Regjeringen vil ta stilling til framtidig seilings-

mønster når jeg kjenner kostnadene for de ulike alternativene bedre.

SPØRSMÅL NR. 186

Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 19. november 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Etter det undertegnede erfarer er 12 uigurer dømt til døden i Kina de siste ukene.

Hvilke initiativ vil utenriksministeren ta overfor kinesiske myndigheter, og i internasjonale fora, for å forhindre at dødsdommene blir fullbyrdet?»

Svar:

Jeg må aller først vise til at det dessverre fremgår av meldinger i kinesiske og internasjonale medier at ni av de tolv dødsdømte skal være henrettet. De tre øvrige personene som fikk dødsdommer har fått to års utsettelse.

Norge fordømmer henrettelsene, noe vi også har uttrykt overfor kinesiske myndigheter. Vi sluttet seg også til en EU-erklæring i forrige uke, der henrettelsene fordømmes og der Kina oppfordres om å avskaffe dødsstraff som straffemetode.

Fra norsk side har vi et løpende fokus på Kinas bruk av dødsstraff. Det er positivt at internasjonale menneskerettighetsobservatører viser til en nedgang i antall henrettelser i Kina de senere årene, men Kina er fortsatt det land i verden med langt de fleste utførte henrettelser hvert år. Vi vil derfor fortsette å ta opp dødsstraff med Kina, både i bilaterale samtaler og i multilaterale fora.

Som jeg også understreket i mine svar på skriftlige spørsmål fra stortingsrepresentantene Jan Tore Sanner (H) (nr. 564 (2008-2009)) og Morten Høglund (FrP) (nr. 789 (2008-2009)), er Norge helt klar i sitt syn på dødsstraff; vi er i mot, alltid. Vi tar på prin-

sipielt grunnlag avstand fra alle dødsstraffer, og i mange tilfeller protesterer vi på enkeltsaker enten alene eller sammen med andre land.

Vår ambassade i Beijing og Utenriksdepartementet følger situasjonen i Xinjiang nøye. Under opptøyene sist sommer uttrykte vi fra norsk side vår bekymring overfor kinesiske myndigheter i flere sammenhenger, og norske diplomater besøkte også området både i juli og august for å foreta egne vurderinger av situasjonen. Etter at de 12 dødsdommene ble kjent i oktober, har vi tatt opp saken med kinesiske myndigheter. Vi har vist til Norges prinsipielle holdning til dødsstraff, vi har bedt om at dødsdommene omgjøres til andre typer dommer og vi har understreket viktigheten av at Kina ivaretar grunnleggende rettsikkerhetsgarantier.

Vi må beklageligvis konstatere at protestene fra Norge og andre land i denne saken ikke førte frem. Vi vil imidlertid fortsette vårt fokus på dødsstraff i Kina og løpende vurdere hvordan dette best mulig kan følges opp ovenfor kinesiske myndigheter. Vi jobber nå med planene for neste rundebordsmøte under vår menneskerettighetsdialog med Kina. Her er dødsstraff et fast tema, i tillegg til minoriteters og fengsledes rettigheter. Vi vil også fortsette å ta opp dødsstraff i multilaterale fora, og vil bl.a. utnytte vårt medlemskap i FNs Menneskerettighetsråd i årene frem til 2012 til å jobbe målrettet mot dødsstraff. Vår klare oppfordring til Kina og andre land er en total avskaffelse av dødsstraff som straffemetode.

SPØRSMÅL NR. 187**Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Når ein kommune omregulerer eit område frå næringsformål til friluftformål vil dette medføre at næringsseigedommar på dette området blir meir eller mindre verdilause. Mykje tyder på at økonomisk erstatning i slike saken ofte både tar lang tid og er mangelfull.

Kan statsråden gje ei orientering/vurdering av korleis ein bereknar erstatning i slike saker og kor lang sakshandsamingstid ein bør forvente her?»

GRUNNGJEVING:

Bakgrunnen for spørsmålet er innspel som tyder på at slike ekspropriasjonslignande saker både tar tid og at erstatning i slike saker ikkje dekkjer det tapet som oppstår pga. omregulering. Ber derfor om at statsråden orienterer om korleis reglane på dette området er og kor lang sakshandsamingstid ein kan akseptere her.

Svar:

Utgangspunktet er at det ikke oppstår erstatningsplikt for det offentlige ved omregulering av eiendommer. Den fortjeneste som noen går glipp av ved ikke å få disponere en eiendom slik det opprinne-

lig var planlagt, kan normalt ikke kreves erstattet. I visse unntakstilfeller kan en ny plan utløse erstatningsplikt, etter de prinsipper som følger av plan- og bygningsloven § 32 og av rettspraksis. Dette kan gjelde for en ubebygde eiendom som blir ødelagt som byggetomt som følge av byggegrenser langs veg, eller av andre særlige grunner. Forutsetningen er da at eiendommen ikke kan nyttes på annen regningsssvarende måte.

Ved omregulering kan det for øvrig være aktuelt å erstatte tapte prosjekteringsutgifter. Dette gjelder dersom det er innsendt byggesøknad før omreguleringen skjedde, i tillit til en tidligere regulering.

Ved omregulering av eiendommer til offentlige friområder, vil det vanligvis være aktuelt for det offentlige å erverve arealene. Dersom det ikke oppnås avtale om frivillig salg, vil det kunne være aktuelt å gjennomføre reguleringen ved ekspropriasjon. Da vil reglene om erstatning ved ekspropriasjon etter ekspropriasjonsloven gjelde.

Spørsmålet om erstatning må vanligvis tas opp med den kommunen som vedtar en reguleringsplan. Dersom kommunen avviser et krav om erstatning, må dette eventuelt fremmes gjennom søksmål for domstolene.

SPØRSMÅL NR. 188**Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 23. november 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Mange bønder som driver i samdrift sliter med dagens rammevilkår. Ofte klarer ikke samdrifter å hente inn tapet av produksjonstilskudd i form av rasjonalisering. Statsråden har imidlertid uttalt at like store foretak skal behandles likt.

Betyr dette at statsråden vil sikre at gårdbrukere som er aktive i samdrift skal behandles som om de samme gårdbrukerne hadde drevet hver for seg når det gjelder overføringer?»

BEGRUNNELSE:

Nationen 27. oktober forteller om fire Hemse-dalsbønder som etter ni år avviker samdrift på grunn av reduserte driftstilskudd. Disse bøndene er ikke alene om å slite med dagens rammevilkår for samdrifter. Mange samdrifter klarer ikke å hente inn tapet av produksjonstilskudd i form av rasjonalisering. Spesielt gjelder dette samdrifter som har investert mye i nye driftsbygninger.

KrF mener at dette er svært uheldig, blant annet fordi samdrift gjør at man lettere kan organisere ar-

beidet slik at den enkelte gårdbruker kan ta ut ferie og fritid. Vi har stor forståelse for at de som driver i samdrift som er frustrert over at de i tilskuddssammenheng blir regnet som ett bruk når det i realiteten er flere aktive bønder i driften. Jeg håper at statsråden snarest vil sørge for å bedre rammevilkårene for bønder i samdrift.

Svar:

Jeg vil begynne med å minne om at prinsippet om at foretak med like stort driftsomfang skal motta like mye tilskudd, ble innført av Bondevik II regjeringen, som KRF var en del av, i 2004. Sittende regjering har valgt å videreføre dette prinsippet, som går ut på at enkeltbruk og samdrifter med like stort driftsomfang skal motta like mye i tilskudd.

På Eides spørsmål om gårdbrukere som er aktive i samdrift skal behandles som om de samme gårdbrukerne hadde drevet hver for seg når det gjelder overføringer, er svaret nei.

En samdrift skal motta tilskudd som ett foretak. Det er imidlertid viktig å være klar over at dersom de enkelte medlemmene i samdriften har andre produksjoner på eget bruk, kan de motta tilskudd separat for disse (for eksempel storfe). Dette er et unntak kun for samarbeid i melkeproduksjonen. For samarbeid generelt i jordbruket, regnes de samarbeidende som én enhet for alle produksjoner de har, felles eller på eget bruk.

Maksimering av tilskudd skal ikke være årsaken til at bønder velger å inngå i samdrift. Jeg vil likevel understreke at det er meget positivt at man forsøker å

finne gode samarbeidsløsninger i landbruket. Dette kan gi mange fordeler som regulert arbeidstid, uttak av ferie og fritid, bedre sikkerhet ved sykdom, reduserte investeringskostnader og risiko, frigjort arbeidstid som kan nyttes til annet inntektsgivende arbeid på eget bruk eller i arbeid utenfor bruket, den generelle nytten av å ha et arbeidsfellesskap og stor driftsfordeler. Det er disse forholdene som bør være bakgrunnen for å ville inngå i samdrift, ikke maksimering av tilskudd.

NILFs driftsgranskinger sammenligner resultatene for samdrifter og enkeltbruk av samme størrelse for regnskapsåret 2007 (63 regnskap totalt). I disse regnskapene har samdriftene 18 % høyere inntekt per årsverk og 33 % høyere lønnsevne enn enkeltbrukene av samme størrelse.

I den grad det i dag er avvik fra det prinsipielle utgangspunktet, er det samdriftene som fortsatt har bedre rammebetingelser enn enkeltbruk av samme størrelse. Som nevnt kan deltagerbrukene søke arealtilskudd og tilskudd til husdyr på eget bruk hver for seg. Samdrifter får avløsertilskudd, uten krav til dokumentasjon på avløsning. Videre kan som kjent samdrifter ha kvoter på 750 tonn, (avstandsbegrenset og begrenset til 5 deltagere), mens enkeltbruk ikke kan bli større enn 400 tonn.

Denne regjeringa vil fortsette å arbeide for å bedre rammevilkårene for hele melkesektoren uavhengig av foretaksform, slik vi gjorde det i årets jordbruksoppgjør ved å øke inntektsgrunnlaget for grovfôrbasert husdyrhold.

SPØRSMÅL NR. 189

Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 19. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvorfor er det toll på oliven?»

Svar:

Dagens tollsatser er bl.a. et resultat av WTO-avtalen av 1994. Olivenprodukter som brukes til mat er tollfrie. Det er imidlertid ikke null toll ved generell import av frukten oliven. Hvis et produkt brukes til

dyrefôr, er det hensynet til alternative norske kilder til fôr som vektlegges når de ilegges toll.

Imidlertid kan oliven importeres tollfritt gjennom GSP-systemet (Generalized System og Preferences). Ordningen går ut på at de enkelte industriland gir utviklingslandene bedre markedsadgang på sine varer. I tillegg er det inngått en rekke frihandelsavtaler som også gir tollfri import.

SPØRSMÅL NR. 190**Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 24. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det skal nå være 1700 årsverk i Toll - og avgiftsetaten.

Har statsråden oversikt hvordan utviklingen har vært de siste 30 årene mht. antall årsverk og ressurser, og vil innføringen av moderne IKT og effektivisering som f.eks. elektronisk registrering/innrapportering av inn - og utførsel av varer medføre færre årsverk de neste årene?»

BEGRUNNELSE:

Ressursbruken i antall årsverk for toll - og avgiftsetatens forskjellige hovedoppgaver/-områder (Toll - og avgiftsdirektoratet og de seks tollregionene) er fordelt slik:

- Hindre ulovlig inn - og utførsel av varer: 428 årsverk.
- Riktig deklarerering og fastsettelse av toll og avgifter: 644 årsverk.
- Rettidig innbetaling av toll og avgifter: 152 årsverk.
- Ekstern informasjon, veiledning og opplæring: 74 årsverk.
- Kompetanseutvikling: 104 årsverk.
- Administrative oppgaver: 241 årsverk.
- IT-aktiviteter: 58 årsverk.

Svar:

Finansdepartementet har ingen god oversikt over utviklingen i (hele) årsverk for de enkelte virksomheter så langt tilbake som 30 år. Det skyldes at man tidligere opererte med faste og begrensede stillinger (hjemler), som ikke ble omregnet til årsverk. For 20 år siden hadde toll- og avgiftsetaten eksempelvis 1821 faste og tidsbegrensede stillinger. For de seneste årene er det bedre oversikt over ressursutviklingen målt i årsverk. Per 1. mars 1999 hadde etaten en bemanning tilsvarende 1680 årsverk og per 1. mars 2009 hadde etaten en bemanning tilsvarende 1763 årsverk.

Som følge av gevinstrealiseringer av så vel større IKT-løsninger (se nedenfor) og organisatoriske endringer gjennom 1990-tallet, ble antall årsverk redusert i dette tiåret. Toll- og avgiftsetaten har særlig de to siste tiårene effektivisert driften og gjennomgått store omstillinger. Senest i 2004 gjennomgikk eta-

tens ytre etat en betydelig omorganisering med overgang fra 10 tolldistrikter til 6 tollregioner.

Fordi elektronisk registrering/innrapportering ved inn- og utførsel av varer er spesifikt nevnt i spørsmålet, kan jeg opplyse at allerede på 1980-tallet utviklet Toll- og avgiftsdirektoratet et system for dette, det såkalte TVINN-systemet (Tollvesenets informasjonssystem med næringslivet). Systemet, som ble satt i drift 1.1.1988, gjorde at Norge var tidlig ute internasjonalt sett med å etablere elektroniske løsninger for brukerne.

Systemet ga store innsparinger for næringslivet, men også betydelige administrative gevinster. Den arbeidsbesparende effekten ble tatt ut gjennom årlige inndragninger i stillingsrammen. I St.prp. nr 1 (1991-92) fra Finans- og tolldepartementet uttales følgende:

”Samlet arbeidssparende effekt for hele EDB-innføringen i tollekspedisjonen er for toll- og avgiftsetaten og Statistisk sentralbyrå sett under ett anslått til 270-300 årsverk. Tidsinnfasing av inndragning av stillinger vil bli sett i forhold til volumutviklingen i TVINN. Det er videre en del av det samlede kontroll-opplegget at etterkontrollen styrkes som et ledd i innføringen av TVINN. Behovet for kontroll og tilbakeføring av ressurser vil bli vurdert årlig.”

De årlige inndragningene av stillinger ble gjennomført i h.t. ovennevnte gjennom de årlige budsjettprosessene. Totalt ble ca 230 stillinger inndratt i toll- og avgiftsetaten. Samtidig fikk etaten tilbakeført deler av gevinsten i form av nye stillinger til kontroll.

Inntil elektronisk deklarerering gjennom TVINN ble innført, hadde Statistisk sentralbyrå (SSB) hatt oppgaven med punching av opplysninger fra de papirbaserte tolldeklarasjonene. Deklarasjonene dannet også grunnlag for Norges handelsstatistikk med utlandet. Denne oppgaven bortfalt gradvis etter hvert som den elektroniske andelen i TVINN økte. SSBs andel av gevinstrealiseringen lå på ca 70 årsverk.

I 2008 ble mer enn 6 millioner inn- og utførselsdeklarasjoner sendt og behandlet gjennom TVINN.

Toll- og avgiftsetaten har en viktig rolle som samfunnsbeskytter og avgiftsinnkrever. De senere årene har så vel grensekontrollen som den økonomiske kontrollen blitt styrket som ledd i Regjeringens økte satsing på arbeidet mot økonomisk kriminalitet, herunder valutasmugling.

SPØRSMÅL NR. 191**Innlevert 13. november 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 19. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mange varebileiere og varebilsjåfører flytter fremveggen lenger bakover i bilen for å få bedre plass i fører- og passasjeretsetet, og derved også et bedre arbeidsmiljø bak rattet. Tollvesenet og Statens vegvesen kontrollerte i september 30 biler, og fremveggen var flyttet bakover i samtlige av bilene.

Vil statsråden vurderer å åpne for en ordning der yrkessjåfører får lov til å flytte fremveggen uten å bli straffet, eller mener statsråden at yrkessjåføreryrket skal være forbeholdt småvokste personer?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten hadde 11. november 2009 en sak om varebileiere som "jukser" med frontveggen, og om kontrollen Tollvesenet og Statens vegvesen hadde i september som viste at fremveggen hadde blitt flyttet bakover i 30 av 30 varebiler. Straffen for dem som blir tatt er at de må betale avgiften det koster å gjøre varebilen om til personbil, dvs. i størrelsesorden 50.000 til 300.000 kroner. Den særnorske varebilreglene og "statskassen" gjør at Norge har helt andre regler for varebiler enn andre europeiske land, og gjør blant annet at man i Norge ikke kan kjøpe miljøvennlige minivarebiler av den typen som er vanlig i EU-landene. Denne problemstillingen tok jeg opp med finansministeren i skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:84 (2009-2010) datert 21. oktober 2009. Finansminister Sigbjørn Johnsen sa i sitt svar at departementet vil prioritere å jobbe med problemstillingen,

og det kan derfor også være riktig å se på relaterte problemstillinger knyttet til registrering og avgiftsmessig behandling av varebiler i Norge.

Svar:

I engangsavgiftssystemet er typiske næringskjøretøy (varebiler, kombinerte biler, drosjer og minibusser) avgiftsbelagt med en prosentandel av personbilavgiften. Forskjellen i avgiftsleggingen mellom henholdsvis varebiler og personbiler gjør det attraktivt for privatperson å anskaffe varebiler til privat kjøring. For å begrense omfanget av dette, er det i tillegg til kravene for å oppnå kjøretøyteknisk status som varebil, innført særlige krav til lasterom, skillevegg og seter.

En regelendring som åpner for at yrkessjåfører skal få anledning til å flytte skilleveggen i varebiler, vil innebære at det innføres en ny avgiftklasse. I en vurdering av hensiktsmessigheten av et slikt tiltak må også avgiftstekniske problemstillinger bli belyst, herunder hvor de nye grensene bør settes, hvilke kjøretøy som bør omfattes, og hvem som i så fall bør gis anledning til å gjennomføre flyttingen.

På bakgrunn av de avgiftstekniske implikasjonene et slikt tiltak kan forventes å gi, anser jeg det ikke som aktuelt å igangsette en særskilt vurdering av dette, ved siden av det arbeidet som allerede er igangsatt om avgrensning av varebil klasse 2. Dette arbeidet er beskrevet i Prop. 1 S (2009-2010) Skatte-, avgifts- og tollvedtak pkt. 3.5.3.

SPØRSMÅL NR. 192**Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 19. november 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Direktoratet for nødkommunikasjon har av Riksrevisjonen fått vesentlige merknader knyttet til styringen og gjennomføringen av Nødnettprosjektet. Behovet for Nødnettet anses som større nå enn da det ble vedtatt bygget ut. Stortinget kan ikke sies å ha fått tilstrekkelig informasjon og informasjonen har kommet sent.

Hvilke konkrete tiltak gjennomfører Regjeringen for å begrense skadevirkningene både sikkerhetsmessig og økonomisk?»

Svar:

Jeg vil som settestatsråd for justisminister Knut Storberget i Nødnettsaken besvare spørsmålet fra representanten Oktay Dahl.

Jeg vil innledningsvis vise til at Stortinget i St.prp. nr. 83 (2008-2009), jf. Innst. S. nr. 346 (2008-2009) ble gitt en redegjørelse for status i utbyggingen av Nødnett. Det opplyses her at prosjektet er beheftet med ytterligere utfordringer og forsinkelser.

I proposisjonen la Justisdepartementet fram forslag om at Stortinget skulle gi Kongen fullmakt til å øke kostnadsrammen for første byggetrinn av Nødnett med inntil 110 mill. kroner i forhold til gjeldende kostnadsramme. Dette ble begrunnet med at etatene har avdekket behov for å endre spesifikasjoner, økt ressursbehov i Direktoratet for nødkommunikasjon for oppfølging av leverandører, økte kostnader knyttet til innføring i etatene, mulig behov for økt kapasitet og dekning, samt valutakurssvingninger.

Blant annet pga. ytterligere forsinkelser fra leverandøren i løpet av sommeren 2009, har forhandlingene med leverandøren pågått utover høsten. Justisdepartementet vil komme tilbake til Stortinget om saken på egnet måte, slik Stortinget ble informert om i Prop. 1 S (2009-2010).

Den største utfordringen i Nødnettprosjektet har over tid vært at leverandøren ikke har overholdt fremdriftsplanen og levert i henhold til denne. Leverandøren er ansvarlig for å levere et komplett nøkkelferdig kommunikasjonssystem til staten. En betydelig andel av leveransen av første byggetrinn av Nødnett er nå levert. UP i Østfold og Follo har nå begynt å bruke Nødnett. Det arbeides for at resten av politiet

i Østfold og Follo også skal begynne å bruke Nødnett i slutten av 2009. Brann og helse vil ta Nødnett i operativ bruk i 2010.

Med utgangspunkt i rapport 2008:15 "Nødnett – evaluering av prosjektorganiseringen" fra Direktoratet for forvaltning og IKT, har Justisdepartementet påbegynt vurderinger av behovet for eventuelle endringer i statens prosjektorganisering. Justisdepartementet vil sørge for at nødvendige tiltak på statens side relatert til første utbyggingstrinn, og eventuelt landsdekkende utbygging, blir iverksatt.

Det skal gjennomføres en evaluering av første trinn gjennom en rekke kontraktsfestede tester, teknologi, nytte og bruk, økonomi og prosjektgjennomføring før Regjeringen eventuelt legger fram forslag for Stortinget om vedtak om videre utbygging. Årsaken til forsinkelsen i første utbyggingstrinn, og statens erfaringer med leverandøren, vil inngå som et element i evalueringen av første utbyggingstrinn.

Etter min vurdering har Regjeringen gjennom å fremme St.prp. nr. 83 (2008-2009) søkt å bidra til en kontrollert avslutning av første byggetrinn av det nye digitale radiosambandet til nød- og beredskapsstatene i Norge. Videre har Direktoratet for nødkommunikasjon i forståelse med Justisdepartementet, gjennomført en rekke tiltak og brukt betydelige ressurser på tett oppfølging av leverandøren i utbyggingsperioden. Dette arbeidet blir videreført.

SPØRSMÅL NR. 193

Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 23. november 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvilke nyanseforskjeller er det i landbruks- og matministeren statistikk, og den som Nationen legger frem?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matminister Lars Peder Brekk, sendte ut en pressemelding 23. oktober i år med tittelen "Færre slutter som bønder" Der blir det referert til en statistikk fra Statens landbruksforvaltning, som tilsynelatende viser at nedleggingtakten blant norske bønder daler. Ministeren uttaler:

"Jeg tar det som et tegn på at det inntektsløftet den rød-grønne regjeringen har gjennomført, har bidratt til at flere i næringen ser positivt på framtida."

Når vi leser Nationen onsdag 11.11.09. viser de til at de har gått statistikken nærmere etter i sømmene. Konklusjonen er at det er langt mere nedlegging av gårdsbruk enn hva Landbruksminister Brekk hevder.

Når man bruker en statistikk som er feil er det alvorlig for fremtiden til landbruket. Landbruksministeren vil heller ikke bruke Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning som har søkt midler for å forske på dette.

NILF-direktør Ivar Pettersen utaler til Nationen:

"Dette viser at vi trulig har en betydelig skjult strukturutvikling i det norske landbruket."

Han kan heller ikke utelate at det reelle tallet på bønder kan være under halvparten av det offisielle.

Svar:

Den sist publiserte statistikken som sier noe om strukturutviklingen i jordbruket er statistikken over antall foretak som mottar produksjonstilskudd fra Statens landbruksforvaltning. Statistikk kan alltid kritiseres og det er behov for definisjoner. Men, jeg mener at den aktuelle statistikken holder god kvalitet og gir vesentlig informasjon om utviklingen i norsk jordbruk.

Flere faginstitusjoner har utarbeidet sammenlignbare tall på dette området over en årrekke.

Det finnes to kilder til data over utviklingen i antall foretak/bedrifter i jordbruket, som i den daglige debatten ofte omtales som "antall bønder". Den ene er statistikken Statens landbruksforvaltning (SLF) utarbeider på grunnlag av antall foretak som søker om produksjonstilskudd. Den andre utarbeides av Statistisk sentralbyrå (SSB), og viser antall jordbruksbedrifter. Denne bygger på SLFs statistikk, men her registreres også enheter som ikke får produksjonstilskudd.

NILF og Budsjettnemnda for jordbruket baserer seg på SSBs statistikk i grunnlagsmaterialet til jordbruksforhandlingene. SSB registrerer i tillegg antall årsverk utført i jordbrukssektoren, som er et nyttig supplement i vurderingen av strukturutviklingen i jordbruket.

Dette er likevel ikke noen statistikk over utviklingen i "antall bønder". Mange driver på deltid, med

eller uten familien eller innleid arbeidskraft, i stort eller lite omfang, ved å bo eller ikke bo på driftsenheten osv. Hvem av de involverte som er "bonde" er en definisjonssak.

Det statistikken faktisk viser er antall aktive driftsenheter, som har et driftsapparat med en ledelse og som disponerer arealet. Det er ikke adgang til å oppgi areal som disponeres av andre på egen søknad. Spørsmålet om denne statistikkenes brukbarhet til å beskrive strukturendringene i jordbruket, handler i noen grad om grensene i bunnen; hvilken aktivitet som skal til, hvilket omfang som kreves for å bli registrert.

En grense i SLFs statistikk er at foretaket må være registrert og ha minst 20.000 kroner i avgiftspliktig omsetning, pluss kravet om å disponere nevnt ovenfor. Det innebærer at enheter som bare leier ut areal, ikke skal registreres. Hvis flere foretak drives som en enhet, skal de også regnes som det. Hvis fem går sammen i en samdrift kan statistikken registrere alt fra 1 til 6 foretak, avhengig av i hvilken grad det foregår drift i samsvar med kravene på deltager-brukene hver for seg.

Regjeringen fører en landbrukspolitik som motvirker nedlegging av gårdsbruk. Men, det finnes andre sterke drivkrefter knyttet til økonomi, teknologi og arbeidsmarkedet som har stor betydning. Utviklingen totalt sett skjer derfor ikke på grunn av, men på tross av landbrukspolitikken.

SPØRSMÅL NR. 194

Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 23. november 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for prosessen rundt Norges eventuelle søknad om Fotball EM i 2016, herunder på hvilken måte og på hvilket tidspunkt Stortinget vil bli involvert?»

BEGRUNNELSE:

Fotballforbundene i Norge og Sverige har lenge arbeidet med å få arrangere Fotball EM i 2016. Den offisielle søknaden om EM-sluttspillet må sendes UEFA i løpet av februar 2010. Jeg er kjent med at Kulturdepartementet nå foretar et arbeid med å kvalitetssikre tallene til Norges Fotballforbund. Når dette arbeidet er fullført regner jeg med at departementet

vil informere Stortinget. I og med at søknadsfristen går ut i februar 2010 haster det med å få saken lagt frem for Stortinget, slik at den kan behandles på en grundig og god måte.

Svar:

Norges Fotballforbund (NFF) og det svenske fotballforbundet ønsker å søke om EURO 2016. En slik eventuell søknad til UEFA vil innebære betydelig medvirkning fra staten.

NFF forutsetter i sine planer at staten bidrar med en meget betydelig andel av kostnadene til nødvendig arenautbygging. I tillegg må staten garantere for, og dekke kostnader knyttet til, sikkerheten ved et

eventuelt mesterskap. Utover dette ber UEFA også statlige garantier på en rekke andre områder.

Siden NFF overleverte sin invitasjon til dialog om statstøtte 2. september har det vært arbeidet under sterkt tidspress både i NFF og i statsforvaltningen for å kunne komme fram til et tilfredsstillende beslutningsgrunnlag.

Et arrangement som forutsetter så stor grad av støtte må nødvendigvis gjøres til gjenstand for grundig behandling, før det kan trekkes en konklusjon om eventuell statlig medvirkning. I tillegg til departementenes egen gjennomgang, er det derfor igangsatt

en ekstern kvalitetssikring av NFFs arbeid med EURO 2016. Denne kvalitetssikringen er nå inne i sin slutfase.

Regjeringen vil på bakgrunn av bl.a. nevnte kvalitetssikring, så raskt som mulig foreta en samlet vurdering av spørsmålene om statlig tilskudd og garantier. Et eventuelt forslag til vedtak om tilskudd vil legges fram for Stortinget til behandling. Det har hele tiden vært en forutsetning at NFF skal ha nødvendige avklaringer for å kunne overholde søknadsfristen til UEFA i februar 2010.

SPØRSMÅL NR. 195

Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 24. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil statsråden se på regelverket som krever at man må ha et opprinnelsesbevis for å kunne eksportere busser ut av landet dersom man kan fremskaffe dokumentasjon fra importøren om hvor bussen er produsert med bakgrunn i chassisnummeret?»

BEGRUNNELSE:

EUR.1-varesertifikat brukes ved tollbehandling som opprinnelsesbevis for å attestere at varene er laget i et bestemt land. HASKA AS er en bedrift som ønsker å få tak i slike varesertifikater i forbindelse med eksport av busser. En av de bussene som selskapet nå ønsker å selge er av merket Volvo, men Volvo Norge AS har ikke greid å spore opp papirene knyttet til bussen fordi slike papirer makuleres etter ti år. Volvo Norge AS kan imidlertid bekrefte på bakgrunn av ch.nr. at bussene er produsert ved Volvos chassisfabrikk i Borås Sverige, men Tollvesenet vil ikke akseptere dette som dokumentasjon.

Svar:

Framleggelse av opprinnelsesbevis er et vilkår for såkalt preferansetollbehandling (tollfritak) etter

frihandelsavtalene. Regler om opprinnelsesbevis (EUR.1) følger av EØS-avtalen såfremt eksport av varer skjer til en EØS-stat.

Hovedreglen er at attestasjon av EUR.1 hos tolletaten skjer etter framleggelse av alle nødvendige dokumenter som beviser varens opprinnelsesstatus, dvs. nødvendige dokumenter som fulgte varen ved innførsel til Norge ("inngående opprinnelsesbevis").

Toll- og avgiftsdirektoratet (TAD) har opplyst til Finansdepartementet at opprinnelse av en buss eldre enn 10 år vil kunne dokumenteres på annen måte enn ved inngående opprinnelsesbevis, eksempelvis ved erklæring fra produsenten eller andre næringsdrivende, eller ved ekspertuttalelser, merker på varene eller beskrivelser av disse. Tolletaten kan også etter en vurdering godta bl.a. chassisnummer som tilstrekkelig dokumentasjon. Bakgrunnen for dette er at regnskapsloven ikke pålegger oppbevaringsplikt av regnskapsmaterieell i mer enn 10 år. Eksportøren kan derfor vanskelig pålegges å framlegge inngående opprinnelsesbevis.

TAD oppfordrer på denne bakgrunn Haska AS om å ta kontakt med direktoratet for å løse saken.

SPØRSMÅL NR. 196**Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 24. november 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Synes statsråden det er rimelig at personer skal miste trygderettigheter i et år når de har kombinert arbeids- og uførepensjon etter avtale med Nav, og Nav tilsynelatende forandrer syn på hva som er tillatt arbeidstidsreduksjon, og ikke vil akseptere en overgang fra gammel til ny ordning uten avbrudd i pensjonsutbetaling?»

BEGRUNNELSE:

Vi er blitt orientert om en sak med opprinnelse i Rogaland, som nå er gått hele veien via Navs ankesystem og, etter hva vi har fått opplyst om, blitt endelig behandlet.

Vedkommende person har siden han ble uføretrygd i 2004 i 50 pst. arbeidet 7-11 i et firma, dvs. 4 timer pr. dag, 20 timer pr. uke, og hatt 50 pst. uføretrygd. Dette har vært gjort etter avtale med det lokale Nav-kontoret (tidl. trygdekontor), og arbeidstiden har vært kjent for Nav lokal helt siden vedtaket om å innvilge 50 pst. uføretrygd ble fattet. Ordningen utløp i september 2008. Vedkommende har hatt oppfølgingssamtaler med Nav hvert år i perioden, men ble ikke innkalt til noe oppfølgingssamtale i forbindelse med utløpet av ordningen.

Vedkommende person søkte - dessverre etter at fristen på 3 mnd. for søknad om forlengelse av ordningen var utløpt, om forlengelse. Nav har avslått dette, og viser til at med 50 pst. uføregrad skal man ikke arbeide mer enn 18,75 timer pr. uke. (dvs. 15 min. mindre pr. dag enn hva vedkommende faktisk har gjort) Dette er nok korrekt i henhold til regelverk, men altså i strid med en ordning som har vært kjent for, og akseptert av det lokale Nav-kontoret. Nav kan heller ikke akseptere en forlengelse av tidligere 50 pst. uføretrygd for en ny periode, med redusert arbeidstid til 18,75 timer, men sier at dette må behandles som en helt ny sak.

Jeg tar forbehold om at det kan være forhold i denne aktuelle saken som ikke er kommunisert til meg.

Som nevnt er dette vedtaket anket innenfor Nav, uten at vedkommende har fått medhold i kravet om forlengelse av 50 pst. uføretrygd, med arbeidstid redusert til det som er tillatt (18,75 timer pr. uke).

Det kritiske i saken er i og for seg ikke om dette er en forlengelse eller en ny sak, men at vedkommende mister trygderettigheter i ett år på grunn av den tidligere godtatte 20 timers uka. Det er naturlig nok en kritisk beslutning for vedkommende.

Svar:

Spørsmålet gjelder Arbeids- og velferdsetatens vurdering i et konkret tilfelle. På grunnlag av foreliggende opplysninger er det umulig for meg å etterprøve etatens vurderinger. Etter som saken har vært prøvd i alle etatens organer, legger jeg til grunn at de vurderinger som er gjort er i tråd med gjeldende regelverk. Jeg vil likevel anbefale at vedkommende tar kontakt med Arbeids- og velferdsetaten på nytt og ber om en nærmere begrunnelse for avslag om fortsatt ytelse.

Det kan virke som om vedkommende person har fått innvilget tidsbegrenset uførestønad for fire år. Ved stønadsperiodens utløp skal denne stønaden revideres.

Dersom personen ikke kan gå tilbake i arbeid, må det settes fram nytt krav om uføreytelse. Arbeids- og velferdsetaten skal orientere om dette i god tid før utløpsdato for å hindre opphør av ytelse når vilkåret for fortsatt ytelse er oppfylt.

Det er i dagens uføreordninger (tidsbegrenset uførestønad og varig uførepensjon) et vilkår om minst 50 prosent nedsatt inntektsevne for å komme inn i ordningene. Ved fastsettelse av uføregrad sammenliknes inntektsmulighetene før og etter uførheten. Dette innebærer at det ikke alltid er en direkte sammenheng mellom uføregrad og antallet timer man kan arbeide. Dette må avklares med Arbeids- og velferdsetaten i hvert enkelt tilfelle. En person som har fått innvilget uføreytelse med 50 prosent og fortsetter i en stilling som er lavere lønnet enn den vedkommende hadde før uførheten oppsto, vil for eksempel kunne arbeide i mer enn 50 prosent stilling.

Det er innenfor dagens regelverk lagt til rette for at mottakere av uføreytelse skal kunne kombinere trygd og arbeid. I forbindelse med opptrapping av arbeidsinnsatsen kan uføreytelsen graderes ned til 20 prosent. Mottakere av tidsbegrenset uførestønad og uførepensjon som ønsker å prøve seg i arbeid eller trappe opp arbeidsinnsatsen har rett til hvilende stønad/pensjon. Ordningen innebærer at de vil få tilbake innvilget ytelse dersom arbeidsforsøket ikke lykkes. For uførepensjonister gjelder denne ordningen i inn-til 10 år.

Det er imidlertid grunn til å vurdere om dagens regelverk for kombinasjon av uførepensjon og arbeid fungerer godt nok, noe denne saken kan være et eksempel på. Uførepensjonsutvalget (NOU 2007:4 Ny uførestønad og ny alderspensjon til uføre) har eksempelvis av den grunn foreslått nye prinsipper for av-

korting av uførepensjon ved samtidig arbeid, slik at det alltid lønner seg å øke arbeidsinnsatsen. Utvalget har videre foreslått at den nye uføreytelsen skal skattlegges som arbeidsinntekt for å synliggjøre effekten av å bevege seg fra trygd til arbeid og omvendt.

I forbindelse med utformingen av ny uførestønad

vil disse forholdene bli grundig vurdert. Et viktig prinsipp vil være at det alltid skal lønne seg for den enkelte å øke arbeidsinnsatsen. Når det gjelder tidsbegrenset uførestønad vil denne ytelsen bli avvirket som egen ytelse fra 1.mars 2010 og deretter inngå som en del av i de nye arbeidsavklaringspengene.

SPØRSMÅL NR. 197

Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 23. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Stortinget gav i 1978 et mandat til Direktoratet for Naturforvaltning om å vurdere en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark nedover Gossjohkdalen. Dagens planer for utvidete vernesoner dreier seg imidlertid ikke om kun å verne Gossjohkdalen, men også planer om å utvide sonen til å omfatte øvrige Anarjohkdalen til finskegrensen. En slik utvidelse vil tilsi vernede areal i Finnmark på 16 %.

Hvorfor overholdes ikke Stortingets vedtak om at 14 % av landarealene er det som ønskes vernet?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget gav i 1978 et mandat til DN om å vurdere mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark nedover Gossjohkdalen - og ikke oppover Anarjohkdalen.

Området som det ble gitt et mandat til å utføre en konsekvensanalyse for, er primært begrenset til den såkalt inngripsfrie natur kategorien "villmarksprege område". Dette vil si områder som er over 5 km ifra "tyngre tekniske inngrep". Som veier, åpne barmarksløyper, kraftlinjer, hogstområder, osv.

Stortinget ønsket ikke å provosere noen konflikt med lokalbefolkningen og det var derfor en klar forutsetning at man i denne prosessen unngikk å inkludere områder med stort konfliktpotensial med tekniske inngrep som veier, hytter, private eiendommer og tradisjonell tilgang til jakt, fiske og bærsanking. En mulig utvidelse av nasjonalparken skulle være til minst mulig ulempe for befolkningen og grunneiere i berørte områder. Etter at DN først hadde fått det offisielle oppdraget de trengte fra Stortinget, utviklet DN en sterk egendynamikk i denne prosessen. I kraft av sin forvaltningsmakt har DN nå kuppet dette utredningsprosjektet og gjennom Miljøvern avdelingen hos Fylkesmannen i Finnmark egenmektig doblet det opprinnelige

geografiske mandatsområdet til også å gjelde områder med "tunge tekniske inngrep" - som jo utredningsområdet i utgangspunktet ikke skulle inneholde.

Dette kan i praksis bety at fastboende og private grunneiere og hytteoppsittere i Anarjohkdalen og befolkningen for øvrig i Finnmark (samer, kvæner, nordmenn og andre) blir utestengt ifra sin egen utmark og egne eiendommer, da disse nå ikke kan benytte seg av veiene og de åpne barmarksløyper/scooterløyper som de har benyttet i generasjoner.

Derimot ser det i planutkast ut til at utøvre av reindrift, som har sin bostedsadresse helt andre steder enn i Anarjohka og Gossjohka skal kunne få utøve sin næring uten begrensninger. En slik løsning vil medføre at det blir introdusert en uheldig forskjellsbehandling. Vi kan fort risikere å få en ny adel i Finnmark, hvor regndrifta blir tilført mer rettigheter og tilgang til naturen, - mens fastboende, grunneiere og alle andre mister sine rettigheter.

Når man i tillegg til dette vet at reindriftsnæringen ikke har noen tradisjonell familiær tilknytning til Anarjohkdalen, (nært Finskegrensen med fare for rømning) men tilhører slekter som har tilhørighet til steder som ligger 100-120 km unna Karasjok kommune, så kan man godt forstå de fastboendes store frustrasjon og følelsen av bli uberettiget fra ranet sine egne utmarksområder på høylys dag.

Slik undertegnede ser det vil det være blodig urettferdig at reindrifta som oppholder seg i dagens nasjonalpark ca. 4 mnd. i året skal bli gitt utvidede rettigheter som går foran lokalbefolkningen, grunneiere, oppsittere og den øvrige befolkning i Finnmark ved en utvidelse av nasjonalparken. Det var heller ikke dette som var Stortingets vilje eller mandat. - Tvert i mot.

Det virker som om Miljøvern avdelingen hos Fylkesmann lar seg bruke som "et villig redskap" for DN og går imot sin egen lokalbefolkning.

En ambisiøs innsats der vil jo lett kunne bli et springbrett for en godt betalt karrierejobb hos DN senere.

Kvantitative mål for vern og fredning, - samt antall km man klarer å få vernet i Finnmark og nasjonalt går foran kvalitative hensyn til sin egen befolkning og får en underordnet betydning hos Miljøvernvedlingen.

Svar:

Utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark er et av verneforslagene i Ny landsplan for nasjonalparker og andre større verneområder i Norge (St.meld. nr 62(1991-92)). Stortingsmeldingen ble behandlet i Stortinget i 1993. Jeg stiller meg derfor underrende til hvilket mandat Direktoratet for naturforvaltning skal ha fått fra Stortinget i 1978, dvs. 15 år før nasjonalparkmeldingen ble behandlet og 7 år før Direktoratet for naturforvaltning ble opprettet i 1985.

Regjeringen er nå i ferd å slutføre nasjonalparkplanen med utgangspunkt i føringene som ble lagt av Stortinget i 1993. Vern av områder er et viktig virkemiddel for å bidra til å stanse tapet av naturens mangfold slik Norge har forpliktet seg til nasjonalt og gjennom internasjonale avtaler, blant annet biomangfoldkonvensjonen. Det skal vernes et representativt utvalg av norsk natur. Andelen vernet areal relateres opp mot representativitet og verneverdier knyttet til naturmangfold i landet som helhet. Det er ikke lagt føringer for at det skal vernes en bestemt andel av arealet i det enkelte fylket.

Forslaget til utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark er ett av ni områder som gjenstår i nasjonalparkplanen. Verneplanprosessen følger de vanlige

saksbehandlingsreglene etter naturmangfoldloven. Dette innebærer at fylkesmannen utarbeider et verneforslag som sendes på en bred høring. Det kan foreligge dokumenterte verneverdier på større arealer i de enkelte verneforslagene enn hva som ligger inne i omtalen av de ulike lokalitetene i St. meld. nr. 62 (1991-92). Det er ikke noe formelt i veien for at det i et høringsutkast for den enkelte verneplan eventuelt vurderes større områder med dokumenterte verneverdier enn hva som ble omtalt i denne stortingsmeldingen. For at fylkesmannen skal få et bredest mulig bakgrunnsmateriale for sine videre vurderinger, vil det være viktig at berørte parter fremmer sine synspunkter i høringen. Det er særlig viktig å få inn alle relevante opplysninger som kan gi grunnlag for å vurdere konsekvensene i forhold til ulike brukerinteresser.

På bakgrunn av disse opplysningene vil fylkesmannen komme med sin tilråding som deretter skal behandles av Direktoratet for naturforvaltning. Direktoratet avgir sin innstilling i saken til Miljøverndepartementet som klargjør vernesaken for behandling i regjeringen og deretter vedtak gjennom kongelig resolusjon av Kongen i statsråd.

Gjennom denne omfattende prosessen vil ulike samfunnsinteresser bli vurdert og avveid opp mot hverandre. Regjeringen foretar den endelige avveiningen mellom verneinteressene og andre interesser i det aktuelle verneområdet forut for det endelige vernevedtaket. På denne måten blir den endelige avgrensingen av verneområdet og vernebestemmelsene i størst mulig grad tilpasset de ulike interessene i området.

SPØRSMÅL NR. 198

Innlevert 16. november 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 26. november 2009 av fornyings- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I den nye kommunikasjonsplakaten for Staten er et av prinsippene at alle skal nås med god informasjon og at informasjonen skal være aktiv om rettigheter, plikter og muligheter. Det mangler mye i dag på at Staten bruker det digitale kommunikasjonslandskapet når det gjelder etablering av ny næringsvirksomhet, selv om det er teknologisk mulig.

Har departementet en plan for å gjøre sin infor-

masjon på dette området tilgjengelig ved større bruk av interaktivitet som kan nå de plattformer dagens internettbrukere benytter?»

Svar:

Prinsippene om at alle berørte skal nås med relevant informasjon, og at staten aktivt og i tide skal gi informasjon om innbyggernes rettigheter, plikter og muligheter, står sentralt i den nye kommunikasjons-

politikken fra Regjeringen. Samtidig er det en viktig forutsetning at mulighetene som ligger i ny teknologi og nye kanaler utnyttes effektivt og formålstjenlig. Det gjelder også den type interaktivitet som representanten etterspør.

Jeg har på vegne av Regjeringen det overordnede ansvaret for kommunikasjonspolitikken. Men det er det enkelte departementet og den enkelte virksomhet som har ansvar for å iverksette politikken på sine områder.

Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) har som etat under mitt departement fått en viktig oppgave med å veilede virksomhetene i hvordan de best kan gjøre dette. Det vil være de samme mål, prinsipper og forutsetninger som gjelder innen de ulike områdene.

I spørsmålet omtales statens kommunikasjon angående etablering av næringsvirksomhet særskilt som et aktuelt område hvor forbedringspotensialet er stort. Jeg har forelagt problemstillingen for nærings- og handelsministeren som opplyser følgende:

Som et ledd i regjeringens målsetning om at bru-

kerne skal møte en åpen, tilgjengelig og samordnet offentlig sektor ble driftsansvaret for informasjonstjenestene Bedriftshjelp.no, Bedin og Narviktelefonene lagt til Brønnøysundregistrene fra 1. januar 2009. Bedriftshjelp er en nettbasert tjeneste som skal lede til svar på spørsmål om virkemidler innenfor næringsrettet forskning, næringsliv og internasjonalisering, samt virkemidler tilgjengelig i EU/EØS. Bedin er en nettjeneste som gir informasjon om oppstart og drift av egen bedrift, og Narviktelefonene er en telefontjeneste hvor erfarne veiledere gir veiledning i forbindelse med bedriftsetablering og drift.

Det arbeides for tiden med videreutvikling av Altinn som forenkler dialogen med det offentlige. Den første delen av løsningen vil gjøres tilgjengelig i løpet av første halvår 2010. Innenfor dette tiltaket skal det også fastsettes en ny, overordnet informasjonsstruktur i Altinns informasjonsportal. Arbeidet med å overføre informasjonen og tjenestene som ligger i Bedriftshjelp.no inn i Altinn er igangsatt, og Bedin skal ha et tilsvarende utviklingsløp.

SPØRSMÅL NR. 199

Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«2010 er første år i ny NTP 2010-2019. Samtidig er det oppstartsår for ny rullering av NTP. Da er det viktig at oppstartsarbeidet sikrer at viktige prosjekter videreutvikles. Utvikling av transportløsningene i de fire største byene er et slikt viktig prosjekt. For å sikre god koordinering er det viktig med statlig styring. i Bergensregionen er det en særlig god mulighet til å koble dagens jernbane til flyplass, ny godshavn og to folkerike bydeler i Bergen.

Vil statsråden sikre statlig koordinering av et slikt prosjekt?»

Svar:

Jeg er enig i at det i arbeidet med transportløsninger i by er viktig å sikre god koordinering og med statlig styring. KVU (Konseptvalgutredning) og KS1 (ekstern kvalitetssikring av KVU) er verktøy som nettopp skal sikre dette. Jeg vil vise til St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 for nærmere omtale av ordningen. Her er det bl.a. vist til

at KS1-systemet generelt skal bidra til bedre statlig styring i tidlig fase når det gjelder hvilke prosjekter som skal inngå i den videre planleggingen. Det er videre påpekt at bypakkene er komplekse med tanke på virkemidler som bør trekkes inn, og fordelingen av ansvar for virkemidlene mellom forvaltningsnivåene. Dette stiller store krav til samarbeid mellom alle berørte parter.

Når det gjelder byområdene konkret, vil jeg vise til at det allerede er gjennomført KS1 for Oslopakke 3. Den videre oppfølging av Oslopakke 3 og inn mot neste NTP skjer under statlig styring og i nært samarbeid med Oslo kommune og Akershus fylkeskommune.

For Stavangerområdet er det nylig lagt fram en KVU for transportsystemet på Jæren - med hovedvekt på byområdet. Det er fylkeskommunen som har hatt ansvaret for å utarbeide KVU. KVUen er nå på høring og vil bli håndtert videre av Statens vegvesen i samråd med Jernbaneverket. Utredningen vil på vanlig måte bli underlagt ekstern kvalitetssikring.

I Trondheim skal det gjennomføres KS1, jf.

St.prp. nr. 85 (2008-2009). Arbeidet med KVV vil starte opp med det første.

Som Samferdselsdepartementet har opplyst tidligere, pågår det arbeid med en KVV i Bergensområdet ("Regionpakke Bergen") og utredning av lokalisering av ny havn. I konseptvalgutredningen blir ulike konsepter/transportløsninger vurdert. Resultatene av disse utredningsarbeidene vil påvirke behovet for

framtidig jernbanekapasitet for hhv. person- og godstrafikk i Bergensområdet. Det er Statens vegvesen som har prosjektansvaret. Arbeidet utføres i samarbeid med lokale og regionale myndigheter. Konseptvalgutredningen med etterfølgende ekstern kvalitetssikring (KS1) vil bl.a. inngå i grunnlaget for Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 200

Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 24. november 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvilke initiativ vil statsråden fremme for å sikre større kontroll med privat innsamling av midler til bestemte formål?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til oppslag i Aftenposten 14. desember d.å. hvor det fremkommer opplysninger knyttet til manglende offentlig kontroll med innsamlinger i regi av private organisasjoner. I artikkelen vises det til at offentlige instanser i realiteten har svært begrenset kontroll med hvorvidt innsamlede midler i realiteten går til det oppgitte formål.

Mange frivillige organisasjoner er avhengige av private bidrag gjennom f.eks. innsamlinger for å kunne løse viktige samfunnsoppgaver. "Useriøse" innsamlere vil kunne bidra til å undergrave troverdigheten til disse organisasjonene. Det er ikke en utvikling undertegnede ønsker.

Undertegnede ønsker god offentlig kontroll med innsamlinger, men vil samtidig understreke at kontrollen ikke må være for byråkratisk og kostnadskrevende slik at den på denne måten bidrar til at mindre frivillige organisasjoner ikke velger å benytte seg av innsamlinger.

Svar:

Lov om registrering av innsamlinger ble vedtatt i juni 2007 med ikrafttredelse 1. juli 2009. I tråd med loven er det nå innført en frivillig registreringsordning som skal gi allmennheten en sikkerhet for at de midlene som gis, også brukes på det angitte formålet. Med innsamling menes i denne sammenheng innsamling av penger eller gaver til inntekt for samfunnsnyttige formål.

Hovedmålsettingen med en lovregulering er at den skal bidra til å opprettholde eller øke tilliten mellom givere og innsamlingsaksjoner. Registreringsmyndigheten er lagt til stiftelsen Innsamlingskontrollen i Norge. Innsamlingskontrollen ble i 1991 opprettet av humanitære organisasjoner for å tjene allmennhetens interesser for kontroll med innsamlinger og har siden fungert som "innsamlingsbransjens" frivillige organ for selvjustis. Departementets valg av Innsamlingskontrollen som registrerings- og kontrollorgan er i tråd med høringsinnspill fra de frivillige organisasjonene som var samstemte om at en lovfestet ordning ikke burde legges til det offentlige, men burde ivaretas av et uavhengig organ opprettet av frivillige organisasjoner.

For å bli registrert i det nye Innsamlingsregisteret må organisasjonen eller innsamlingen være registrert i Frivillighetsregisteret, uten at det er tatt forbehold om offentliggjøring av vedtekter eller regnskaper. En slik kobling mellom de to registrene sikrer gjensidig utveksling og gjenbruk av relevante opplysninger og er over tid ment å kunne bidra til mulig utvidelse og kvalitetssikring av opplysningsinnholdet i de to registrene. En viktig målsetting med samarbeidet er å unngå unødig arbeid og byråkrati for de frivillige organisasjonene.

I tråd med loven kan enhver innsamling som er registrert i Innsamlingsregisteret synliggjøre at den er registrert gjennom bruk av et særskilt innsamlingsmerke på innsamlingspersonell, innsamlingsmaterieell og informasjon om innsamling, blant annet på egne hjemmesider. I lovens § 3 heter det: "Registreringsorganet utformer innsamlingsmerket og fastsetter nærmere bestemmelser om hvordan merket skal benyttes." Innsamlingskontrollen har i mange år hatt et merke i form av en logo som registrerte innsamlin-

ger har kunnet benytte med angivelse av registreringsnummer. Ifølge Innsamlingskontrollen er dette merket godt kjent blant allmennheten, og de har derfor ønsket å benytte dette merket også i fremtiden. Jeg mener dette gjør det lettere for folk å gjenkjenne de registrerte innsamlingene og gir dem muligheten til å velge disse innsamlingene framfor andre som ikke har underlagt seg kontroll.

Frivillig virksomhet yter et uvurderlig samfunnsbidrag og er i stor grad avhengig av bidrag fra private givere. Jeg er enig i at enkelttilfeller hvor givernes til-lit blir misbrukt er svært uheldig og kan føre til at folk vegrer seg for å gi penger til gode formål. En slik ut-

vikling vil være alvorlig for frivilligheten. Jeg mener at loven som nylig har trådt i kraft, over tid vil hindre en slik utvikling. For at loven skal fungere etter intensjonen, er det imidlertid viktig at allmennheten er kjent med at det er etablert et innsamlingsregister. Jeg vil oppfordre de frivillige organisasjonene til å bistå i dette arbeidet gjennom å registrere seg og profilere sine innsamlinger med Innsamlingskontrollens logo som registreringsmerke. Dette vil kunne øke bevisstheten rundt ordningen og gjøre folk flest mer bevisst på å støtte formål som underlegger seg en kontroll.

SPØRSMÅL NR. 201

Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Laila Dávøy

Besvart 25. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Overvekt kan være en belastning for den enkelte, og kan føre til alvorlige følgelidelser. Noen trenger vektoperasjon for å bli friske. Det er lange ventetider til slik behandling. Det har store konsekvenser, både for den enkeltes livskvalitet og mulighet til å stå i arbeid. Ordningen "Raskere tilbake" skal sikre at sykemeldte kommer raskere tilbake i arbeid, og blant tiltakene er behandling i spesialisthelsetjeneste.

Inngår vektoperasjon i ordningen "Raskere tilbake", og gjelder i så fall fritt sykehusvalg?»

Svar:

Gjennom ordningen "Raskere tilbake" tilbys tjenester på ulike områder. Når det gjelder fedmekirurgi, er dette et tilbud som gis innenfor "Raskere tilbake" i Helse Sør-Øst, men ikke i de tre andre helseregionene, som imidlertid har etablert andre tilbud for

denne gruppen pasienter. I Helse Sør-Øst var det i 2008 en samlet bevilgning til operasjoner for sykkelig overvekt på om lag 9,3 mill. kroner innenfor ordningen "Raskere tilbake". Samlet bevilgning i 2009 var om lag 9,85 mill. kroner. Det ble gjennomført om lag 126 overvektsoveroperasjoner i 2008 i Helse Sør-Øst i tre forskjellige helseforetak innenfor "Raskere tilbake". I 2009 er måltallet 130 overvektsoveroperasjoner.

Behandling av sykkelig overvekt tar lang tid. Både konservativ behandling og behandling med operasjon krever lang oppfølging. De regionale helseforetakene må vurdere i hvilken grad det er hensiktsmessig å ha tilbud om overvektsoveroperasjoner under ordningen "Raskere tilbake" i tillegg til tilbud innenfor den ordinære tjenesten.

Fritt sykehusvalg gjelder ikke for ordningen "Raskere tilbake".

SPØRSMÅL NR. 202**Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 25. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til Romerikets Blad 16. november, hvor det kommer frem at Ahus går med 200 mill. kroner i underskudd innværende år. Videre er det slik at Ahus må gjennomføre betydelige nedbemanninger neste år, og det er ventet lengre pasientkøer. I statsbudsjettet for 2010 legges det opp til økt pasientbehandling på 1,3 %.

Kan statsråden redegjøre for hvordan situasjonen ved Ahus vil medføre økt pasientbehandling, og er det eventuelt slik at pasienter i denne regionen må belage seg på lengre ventetider?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til Romerikets Blad 16. november, hvor det kommer frem at Ahus går med 200 mill. kroner i underskudd innværende år. Videre er det slik at AHUS må gjennomføre betydelige nedbemanninger neste år, og det er ventet lengre pasientkøer. I statsbudsjettet for 2010 legges det opp til økt pasientbehandling på 1,3 %.

Undertegnede mener det er meget uheldig dersom situasjonen ved AHUS medfører økte ventetider og lengre ventelister i 2010, noe som signalene kan tyde på vil skje.

Det bes derfor om en redegjørelse knyttet til denne situasjonen, og samtidig hvorvidt dette er i samsvar med Soria Moria 2, hvor det står at ventetider og ventelister skal reduseres.

Svar:

Regjeringens mål er at den offentlige helsetjenesten skal være av høy kvalitet, og at befolkningen skal sikres lik tilgang på helsetjenester uavhengig av bosted og inntekt.

Denne regjeringen har styrket budsjettet til sykehusene betydelig. Siden vi tiltrådte i 2005 har vi bevilget mer midler til pasientbehandling. Med neste års forslag til økning på 1,45 milliarder kroner er bevilgningen til pasientbehandling reelt økt med 8,3 milliarder kroner fra 2005 til og med 2010. I tillegg kommer 4,9 milliarder kroner i økte inntekter til pensjoner.

Ahus har i 2009 hatt store utfordringer både teknisk, organisatorisk og ledelsesmessig i forbindelse med innflytting i det nye sykehusbygget. Dette har blant annet resultert i at pasientbehandlingen ikke har

blitt utført så effektivt som planlagt, noe som både har medført økte ventelister og i noen grad også korridorpasienter. Helseforetaket har som følge av dette også økonomiske utfordringer, både i 2009 og inn i 2010.

Jeg har forsikret meg om at Helse Sør-Øst RHF følger utviklingen nøye. Helse Sør-Øst har informert meg om at konstituert administrerende direktør er på plass, og at det nå blir tatt flere grep for å løse de utfordringene som helseforetaket står overfor, både organisatorisk, teknisk og økonomisk.

I annet tertial 2009 (1. mai – 31. august) var den gjennomsnittlige ventetiden til behandling i spesialisthelsetjenesten 73 dager. Men omkring 75 prosent av dem som venter, har startet med behandling før det har gått så lang tid. Det er slik at 80-85 prosent av pasientene som står i kø, venter på en poliklinisk utredning. Ventelistetallene sier derfor i stor grad noe om den polikliniske aktiviteten i spesialisthelsetjenesten. Når ventelistene til behandling skal reduseres må derfor oppmerksomheten rettes spesielt mot den polikliniske aktiviteten i helseforetakene.

Vi ser alvorlig på utviklingen med økte ventetider og har gitt arbeidet med å redusere ventetidene høy prioritet. Dette er et omfattende arbeid som skal bidra til at vi finner treffsikre tiltak for å redusere ventetidene til behandling i spesialisthelsetjenesten. I Prop. 1 S har vi varslet at vi i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2010 vil stille krav om at de innenfor de økonomiske rammene, iverksetter tiltak for å redusere ventetidene til behandling. Vi forventer at de regionale helseforetakene setter trykk på dette arbeidet.

Det er stilt spørsmål ved om ventelistemålene som benyttes i dag er hensiktsmessige for styring og planlegging av spesialisthelsetjenesten. Vi har i Prop. 1 S varslet at departementet vil gjennomgå dagens ventelistemål og vurdere om det er behov for å endre dem. Vi har invitert de regionale helseforetakene og Helsedirektoratet til å delta i denne gjennomgangen av ventelistemålene. En viktig forutsetning for arbeidet med ventelistemålene er Norsk pasientregisterforskriften som trådte i kraft i april 2009. Dette innebærer at Norsk pasientregister er et personidentifiserbart register. Forskriften gir nye muligheter for mer kunnskap om hvem og hvor mange som venter på behandling i spesialisthelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 203**Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 25. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede er gjort kjent med at Radiumhospitalet har ledig kapasitet knyttet til kreftkirurgi, men at dette ikke blir benyttet som følge av mangel på anestesisykepleiere. Undertegnede er videre kjent med de ventetider og ventelister som eksisterer knyttet til disse diagnosene, og mener derfor det er stort behov for å ta i bruk den ubenyttede kapasiteten.

Er statsråden kjent med denne problematikken, og hva vil hun eventuelt gjøre for å sørge for at ledig kapasitet ved Radiumhospitalet blir tatt i bruk?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at Radiumhospitalet har ledig kapasitet knyttet til kreftkirurgi, men at dette ikke blir benyttet som følge av mangel på anestesisykepleiere. Undertegnede er videre kjent med de ventetider og ventelister som eksisterer knyttet til disse diagnosene, og mener derfor det er stort behov for å ta i bruk den ubenyttede kapasiteten.

Det er, slik undertegnede forstår det, snakk om at en maskin ved navn Da Vinci, som er en av tre av denne typen i Norge, kunne vært benyttet i større grad.

Når man blir kontaktet av mennesker i en fortvilt situasjon er det derfor nødvendig å reise en slik problemstilling med Statsråden, med sikte på å finne løsninger, enten dette er finansielle eller andre former for tiltak.

Det bes derfor om en redegjørelse knyttet til denne problemstillingen.

Svar:

Det er Regjeringens mål at ventetidene skal holdes lave. Når sykdom rammer skal folk oppleve at de får tilbud om behandling med kort ventetid. I Prop. 1 S (2009-2010) heter det at departementet vil stille krav til de regionale helseforetakene i oppdragsdokumentet om at de innenfor de økonomiske rammer de gis, iverksetter tiltak for å redusere ventetidene til behandling.

Helse Sør-Øst RHF har ansvar for å sørge for gode og forsvarlige helsetjenester i sin region. Jeg har derfor bedt det regionale helseforetaket om å redegjøre for kapasitet og ventetider knyttet til bruken

av den såkalte Da Vinci-roboten i kirurgisk kreftbehandling. Det regionale helseforetaket har opplyst om at det generelt ikke foreligger ledig eller ubenyttet kapasitet for kirurgisk kreftbehandling ved Radiumhospitalets anlegg på Radiumhospitalet.

Det regionale helseforetaket opplyser videre at det finnes tre Da Vinci-roboter i Norge. Dette er et forholdsvis nytt behandlingstilbud basert på meget avansert teknologi som krever lang opplæring og spesialkompetanse. Etterspørselen har økt meget raskt, og det utføres omkring 200 inngrep årlig. Kapasiteten for behandlingen bestemmes av antallet tilgjengelige operasjonsteam (spesialiserte kirurger, operasjonssykepleiere, anestesisykepleiere, anestesileger, antall sett med spesialinstrumenter, poliklinisk utredningskapasitet (MR, Røntgen)) og postoperativ plass på sengepost. Det opplyses videre at operasjonsteamene for denne typen inngrep er fullt utnyttet og sengeposten er fullt belagt.

Helse Sør-Øst RHF understreker at det arbeides med forbedringen av kapasitet på flere områder. Det forventes noe avlastning av sengeposten når det nye sykehotellet tas i bruk i desember. Videre forventes noe økt kapasitet som følge av at urologisk kreftkirurgi ved Aker universitetssykehus HF og Rikshospitalets avdeling på Radiumhospitalet blir en klinikk i Oslo universitetssykehus HF fra årsskiftet. Helse Sør-Øst RHF melder at Oslo universitetssykehus HF arbeider målrettet for bedring av behandlingsskapasiteten innenfor denne type kirurgisk behandling.

Aldri før har det blitt behandlet flere pasienter ved norske sykehus. Om lag 100 000 flere pasienter ble behandlet i 2008 sammenlignet med 2005. Vi ser imidlertid alvorlig på utviklingen med økte ventetider og har gitt arbeidet med å redusere ventetidene høy prioritet. Vi har satt i gang et omfattende arbeid for å finne treffsikre tiltak for å redusere ventetidene til behandling i spesialisthelsetjenesten. En viktig forutsetning for arbeidet med ventelistemålene er "nye NPR". I april 2009 trådte Norsk pasientregisterforskriften i kraft og innebærer at Norsk pasientregister er et personidentifiserbart register. Forskriften gir nye muligheter for mer kunnskap om hvem og hvor mange som venter på behandling i spesialisthelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 204**Innlevert 17. november 2009 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 25. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hva synes miljø- og utviklingsministeren om måten offentlige myndigheter, og i særdeleshet Riksantikvaren, har behandlet byggesaken til Oddmund Rustad fra Ytre Enebakk på, og når kan Rustad påregne å få svar fra Riksantikvaren om at han kan bygge garasje i tråd med de justerte planene?»

BEGRUNNELSE:

Allerede i juni 2006 fikk Oddmund Rustad i Ytre Enebakk i Akershus tillatelse fra Enebakk kommune til å sette opp garasje på sin tomt. Etter først å ha gitt tillatelse til garasjen, avsto kommunen noe senere søknaden. Etter at Rustad påklaget avslaget (etter at tillatelse altså først var gitt), fikk han så fra kommunen på ny tillatelse til å bygge garasje, under forutsetning av at plasseringen ble noe justert, slik at den ble stående minimum fem meter fra en tilstøtende gravhaug.

Etter å ha fått to positive vedtak fra kommunen får så Rustad i august 2006 nytt brev - fra kommunen - om at kommunen har fått brev fra Akershus fylkeskommune der de krever at arbeidene med garasjen må stanses umiddelbart.

Senere blir Rustad anmeldt for brudd på kulturminneloven, til tross for at han to ganger hadde fått tillatelse fra kommunen til å sette opp garasjen. Det hører med til historien at Rustad ikke startet arbeidet med garasjen før nødvendige tillatelser var gitt fra kommunen. Det er kun garasjens såle som er støpt, og den lar seg enkelt justere slik at den blir liggende minst fem meter fra gravhaugen. Selve garasjen er aldri blitt satt opp.

I 2007 ble Rustad ilagt et forelegg av Politimesteren i Follo for brudd på kulturminneloven. Rustad vedtok ikke forelegget og saken ble brakt inn for Follo tingrett. Tingeretten frikjente han siden (2008), blant annet med begrunnelsen:

"Så lenge Rustad handlet i samsvar med vedtak fra kommunen, må han etter rettens mening anses for å ha vært i god tro."

På tross av at det er gått over ett år fra tingrettens kjennelse har Rustad fortsatt ikke fått noen tilbakemelding fra Riksantikvaren. Det er kanskje ikke så rart, siden Riksantikvaren tydeligvis ikke er klar over at Rustad er frifunnet i tingretten. I Østlandets Blad 30.04.2009 uttaler informasjonsmedarbeider Marit

Arntzen hos Riksantikvaren at "Det foreligger en anmeldelse av Rustad. Inntil den er avgjort kan vi ikke få gjort noe." Når så avisen repliserer: "Men han ble frikjent november 2008?", svarer Arntzen: "Oj, det vet vi ingenting om."

Nå har saken versert i over tre år og Rustad har fortsatt ikke kommet i gang med garasjebyggingen. 10. juni i år sendte Enebakk kommune en henvendelse til Riksantikvaren der det klart fremkommer at Rustad vil trekke garasjen lengre vekk fra gravhaugen, slik at bestemmelsene om minimum fem meter blir oppfylt. Kommunen anmodet i brevet om at saken ble gitt rask behandling med bakgrunn i dens forhistorie.

Nye fem måneder er gått siden kommunen sendte nevnte brev til Riksantikvaren, og Rustad har fortsatt ikke hørt noe. Nå er det gått nærmere tre og et halvt år siden Rustad første gang fikk tillatelse til å bygge garasje, og han vet fortsatt ikke hva som blir resultatet.

Svar:

Jeg viser til brev av 17.11.09 med spørsmål til skriftlig besvarelse om byggesaken til Oddmund Rustad fra Ytre Enebakk, i forbindelse med planer om oppføring av garasje. Spørsmålet gjelder måten Rustad har blitt behandlet på av offentlige instanser i forbindelse med behandling av saken og når han vil motta svar fra Riksantikvaren.

Representanten Myrli viser til at Rustad over tid har hatt sine planer om oppføring av garasje til behandling i ulike instanser, inkludert rettsapparatet. Byggesaken til Rustad har trukket ut i tid og dette er selvfølgelig alltid uheldig for den det gjelder. Uten inngående kjennskap til de ulike sidene ved behandlingen av saken, er det vanskelig for meg å ha noen konkret formening om hvorfor denne saken har tatt tid.

Jeg har imidlertid fått opplyst at brevet fra Riksantikvaren med vedtak i saken gikk ut den 19.11.09. Jeg har også fått opplyst at søker ikke har fått innvilget dispensasjon etter kulturminnelovens bestemmelser for gjennomføring av det omsøkte tiltaket. Dette er et vedtak som eventuelt vil kunne påklages. På bakgrunn av at departementet er klageinstans ønsker jeg ikke å gå videre inn i Riksantikvarens vurderinger av søknaden.

SPØRSMÅL NR. 205**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 25. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Har alle skatteregioner nå fått beskjed om at private omsorgsfirmaer ikke skal betale moms for tjenester hvor bruker har fått vedtak av kommunen, og vil den nå gjeldende praktisering av regelverket bli stående ut denne stortingsperioden?»

BEGRUNNELSE:

I sommer endret finansdepartementet sin forståelse av tolkningen av reglene for momskompensasjon slik at private omsorgsfirmaer som leverer tjenester til brukere som har vedtak fra kommunen, ikke lenger belastes med moms for slike tjenester.

I forskriften til momsloven står det:

"Dersom kommunen har inngått kontrakt med en privat virksomhet, vil det være definert i avtalen på hvilke betingelser kommunen har betalingsansvar for ytelser fra virksomheten til omsorgsmottakeren"

Det viste seg den gang at praktiseringen av regelverket varierte fra skatteregion til skatteregion. Det var ordet "dersom" som skapte uklarhet i praktiseringen. Spørsmålet blir, "dersom" at det skal foreligge en avtale, eller at det kan foreligge en avtale?

Etter en klage fra et privat omsorgsfirma i Skien til Skatt Sør, besluttet finansdepartementet at firmaet ikke skulle betale moms selv om firmaet ikke hadde en fast avtale med kommunen.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at den konkrete saken representanten Røe Isaksen viser til gjaldt den nærmere forståelsen av merverdiavgiftsregelverket på dette området, dvs. hvilke vilkår som gjelder for at en sosial tjeneste skal kunne ytes uten plikt til å beregne merverdiavgift, og ikke retten til merverdiavgiftskompensasjon.

Det var videre slik at klagenemnda for merverdiavgift, ved behandling av den konkrete saken, kom til at en kommunal avtale ikke er avgjørende for om en privat omsorgsbedrift skal kunne yte private hjemmehjelpstjenester uten merverdiavgift.

Ettersom det omstridte kravet til avtale med kommunen ble ansett for ikke å komme tilstrekkelig klart fram av merverdiavgiftsregelverket, valgte departementet deretter ikke å omgjøre klagenemndas vedtak. Et moment i denne vurderingen var også at departementets omgjøringsadgang ikke er videreført i den tekniske reviderte merverdiavgiftsloven som Stortinget vedtok i juni, jf. lov 19. juni 2009 nr. 58 om merverdiavgift (merverdiavgiftsloven).

Fordi departementet valgte ikke å omgjøre klagenemndsavgjørelsen, må det resultat klagenemnda kom fram til legges til grunn i tilsvarende saker. Skattekontorene er informert om dette i brev av 21. oktober 2009 fra Skattedirektoratet. Saken viser imidlertid at regelverket på dette området kan framstå som uklart. Det kan derfor være behov for en nærmere gjennomgang av dette.

SPØRSMÅL NR. 206**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 25. november 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Vil Regjeringens bevilgninger på 3,9 milliarder, inkludert forslaget til neste års budsjett, bidra til færre fattige som en andel av befolkningen, og i så fall hvorfor/hvorfor ikke?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har i perioden 2006-2009, i følge egne tall, økt bevilgningene for å avskaffe fattigdom

med 3 milliarder kroner. Hvis vi inkluderer forslagene for 2010 er de årlige bevilgningene til tiltak økt med 3,9 milliarder kroner utover det som lå i Bondevik II-regjeringens budsjettforslag for 2006. Samtidig ble det fra 2005 til 2007 12 000 flere fattige i Norge i følge statistikken. I den samme perioden opplevde Norge en økonomisk oppgangstid.

I en NTB-melding fra 20.08.09 uttaler daværende finansminister Kristin Halvorsen:

"Det er umulig å avskaffe fattigdommen, for den måles i forhold til gjennomsnitt".

Halvorsen henviser til at Norge opererer med et såkalt relativt mål på fattigdom. Det betyr at dersom ulikhetene øker vil også antallet kunne fattige stige, selv om de kan fått forbedret kjøpekraft.

Svar:

Utviklingen i lavinntekt er en målbar størrelse og en viktig indikator på andelen fattige i befolkningen, men også andre forhold er av vesentlig betydning når levekårene til den enkelte skal beskrives. Regjeringen tar derfor utgangspunkt i en vid forståelse av hva som kan defineres som fattigdom, og følger utviklingen gjennom et bredt sett av indikatorer.

Utviklingen i andelen av befolkningen med lavinntekt, (når inntekt måles med utgangspunkt i den generelle inntektsfordelingen), ser over tid til å sammenfalle med de økonomiske konjunktorene. Også i tider med økonomisk oppgang kan imidlertid flere havne under en relativ lavinntektsgrense. Det var blant annet tilfellet fra 2006 til 2007. Dette kan ses i sammenheng med en sterk realinntektsvekst, som til stor del var forklart av en sterk vekst i lønnsinntektene. Dette bidro til en betydelig økning i medianinn-

tekten og dermed også lavinntektsgrensen dette året.

Den særlige satsingen på tiltak mot fattigdom vil dermed ikke nødvendigvis slå umiddelbart ut i lavere andeler med lavinntekt.

Tiltakene vil imidlertid bidra til bedre levekår og økt livskvalitet for mange enkeltpersoner også på kort sikt. På lengre sikt er målet ved flere av tiltakene at flere skal komme i arbeid og dermed også øke egne inntekter. Dette gjelder blant annet kvalifiseringsprogrammet, tiltak for å bedre tjenestetilbudet til bostedsløse og rusmiddelmissbrukere og tiltak for inkludering av utsatte barn og unge.

Regjeringen vektlegger forebyggende innsats gjennom oppvekstmiljø, barnehage og skole, utdanningssystem, innenfor arbeidsmarked og arbeidsliv og de universelle velferdsordningene. Denne innsatsen har betydning for utviklingen i fattigdom og økonomiske og sosiale forskjeller på lengre sikt. Utviklingen i økonomien, det generelle inntektsnivået i befolkningen og i arbeidsmarkedet har også betydning for andelen med lav inntekt.

Jeg er på denne bakgrunn sikker på at de tiltak som foreslås av Regjeringen for å bekjempe fattigdom vil føre til forbedringer for mange av dem som har det vanskeligst.

SPØRSMÅL NR. 207

Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 25. november 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at NAV foretar endringer i praksis ved tildeling av pleiepenge på en måte som undergraver muligheten for at barn med nedsatt funksjonsevne kan gjennomføre opptreningsopplegg som er etablert i samarbeid med helsetjenesten?»

BEGRUNNELSE:

De senere år har flere familier fått støtte fra helsetjenesten til intensiv opptrening av barn med funksjonsnedsettelse, bla etter Doman-metoden. Disse behandlingsmetodene forutsetter omfattende trening og behandling, og krever svært tett oppfølging fra foreldrene.

Rikstrykdeverket ga i 2003 en uttalelse om at det kan gis pleiepenge etter § 9-10 i lov om folketrygd

til foreldre med barn som er under behandling med Doman-metoden. Det fremgår av uttalelsen at det både kan gis pleiepenge under opphold ved Doman-instituttet og etter utskrivning dersom barnet trenger kontinuerlig oppfølging fra en av foreldrene. Flere foreldre har også mottatt pleiepenge etter § 9-11.

Etter henvendelser fra flere foreldre fra Møre og Romsdal er jeg gjort oppmerksom på at NAV er i ferd med å endre praksis i forhold til tildeling av pleiepenge til foreldre med barn som er under behandling med Doman-metoden. Det opplyses i et brev fra NAV til et foreldrepar at det er lagt til grunn en ny vurdering av de såkalt Doman-sakene, som tilsier at det ikke innvilges pleiepenge med mindre barnet har ustabil eller progredierende sykdom.

For de familiene dette gjelder, vil bortfall av pleiepenge gjøre det svært vanskelig, for flere umulig, å fortsette det treningsopplegget de har etablert i sam-

arbeid med helsetjenesten. Foreldrene frykter derfor at den positive utviklingen de ser hos barna vil stagnere eller reverseres, og at barna dermed mister muligheten for å utvikle sine evner og sitt potensial.

Det er viktig at familier med funksjonshemmede barn og andre opplever et helhetlig hjelpetilbud fra de offentlige velferdstjenestene, som ikke vanskeliggjør en allerede krevende livssituasjon. Det fremstår som urimelig at det kan gjøres praksisendringer internt i NAV som har så alvorlige konsekvenser for brukernes rettigheter og livssituasjon. Av hensyn til brukernes rettssikkerhet må det stilles krav om et klart og forutsigbart lovgrunnlag for de vurderinger som gjøres. Det bes om en juridisk og politisk vurdering av denne praksisendringen fra statsrådets side.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet vises det bl.a. til at Arbeids- og velferdsetaten i Møre og Romsdal er i ferd med å endre praksis med tildeling av pleiepenger til foreldre med barn som er under behandling med Doman-metoden.

For å få rett til pleiepenger etter folketryktdloven § 9-11 er det et vilkår at sykdommen ikke er varig. Dersom sykdommen er varig, har man likevel rett til pleiepenger i sykdommens startfase eller ved midlertidig ustabile perioder.

Etter kontakt med Arbeids- og velferdsetaten, har jeg fått vite at det i Møre og Romsdal synes å ha vært ulik praksis på lokalt nivå mht. innvilgelse av pleiepenger. I forbindelse med at ansvaret for pleiepengesakene nå er lagt til NAV Forvaltning, har man etter

en gjennomgang av saker der det er framsatt krav om fornyet periode med pleiepenger, funnet at det i flere tilfeller etter NAV Forvaltnings vurdering ved en feil er innvilget pleiepenger i tilfeller der barnets sykdom anses varig.

Hvorvidt vilkårene i de konkrete tilfellene det er snakk om er oppfylt, er et spørsmål som må vurderes av Arbeids- og velferdsetaten, med Trygderetten som uavhengig ankeinstans. Jeg ønsker derfor ikke å kommentere de konkrete vurderingene som er gjort i de aktuelle sakene, og viser for øvrig til det jeg tidligere i svar på spørsmål nr. 1487 fra representanten har påpekt om vurderingstemaene i saker om pleiepenger. Generelt vil jeg imidlertid bemerke at vurderingen av om vilkårene for rett til pleiepenger er oppfylt er lovbundet. Når Arbeids- og velferdsetaten kommer til at sykdommen er varig, og man ikke finner seg i startfasen eller i en ustabil periode av sykdommen, foreligger det ikke hjemmel til å tilstå pleiepenger. Etaten kan da ikke fortsette å tilstå pleiepenger.

Jeg forstår at det kan oppleves som vanskelig for de familiene som har innrettet seg etter tidligere vedtak om innvilgelse av pleiepenger, selv om de ikke hadde krav på ytelsen. Jeg har fått opplyst at brukerne er blitt orientert om at rett til ytelse bortfaller ved utløpet av den innvilgede perioden. I tilfeller der ytelsesperioden var utløpt er det gitt ytelse i en overgangsfase. Brukerne er også orientert om ordningen med kommunal omsorgslønn og har i den forbindelse fått oppgitt en kontaktperson ved det lokale NAV-kontoret.

SPØRSMÅL NR. 208

Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 25. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Norske pensjonister bosatt i blant annet Spania har nylig mottatt et skriv fra Skatteetaten hvor de informeres om at det vil bli innført 15 % skatt på pensjoner som blir utbetalt fra Norge. I skrivet, informeres de om at de eventuelt kan søke om skattefritak i Norge etter visse kriterier.

Hva er status vedrørende kildeskatt for norske pensjonister bosatt i Spania, og er det slik at skatteavtalen med Spania åpner for innføring av kildeskatt fra 2010, stikk i strid med tidligere informasjon gitt av finansministeren?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet er som kjent i mot kildeskatten, da vi mener den urettmessig tvinger norske pensjonister bosatt i utlandet til å betale for offentlige tjenester i Norge de ikke benytter seg av. Som svar på et skriftlig spørsmål fremsatt av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter (spørsmål 1481 - 2008-2009) ga finansministeren følgende svar (siste setning):

"Uansett dette, blir altså ikke norsk kildebeskatning aktuelt for de dokumentert Spania-bosatte fra 2010".

Denne informasjonen er i så fall ikke i tråd med informasjonen i ovennevnte skriv fra Skatteetaten til Spania-bosatte pensjonister. I brevet med overskriften "Nye regler om norsk kildeskatt på pensjon" står det (med referanse til norske pensjonister blant annet bosatt i Spania) at hver enkelt kan søke om skattefritak i Norge (med referanse til skatteavtalen mellom Norge og Spania). For å eventuelt bli fritatt for kildeskatt krever Skatteetaten blant annet at hver enkelt Spania-bosatt pensjonist fremviser en bostedsbekreftelse innen utgangen av 2009. Skatteetaten krever m.a.o. at tusenvis av norske spania-bosatte pensjonister skal kunne fremvise en slik bekreftelse i løpet av de 5 ukene som gjenstår av 2009. Fremskrittspartiet er tidligere blitt informert om at skatteavtalen mellom Spania og Norge ikke åpner innføring av norsk kildeskatt for norske pensjonister bosatt i Spania, noe finansministeren også understreker i sitt tidligere svar til representanten Hagesæter (og gjennom annen korrespondanse og informasjon).

Dette er informasjon som både Fremskrittspartiet og norske pensjonister bosatt i Spania har forholdt seg til. Skatteetatens brev sier imidlertid at hver enkelt pensjonist bosatt i Spania må søke om fritak med referanse til nevnte skatteavtale. Begge deler kan ikke være riktig samtidig. Spørsmålet blir om det er slik at hver enkelt norske pensjonist bosatt i Spania med referanse til skatteavtalen mellom Spania og Norge, individuelt må søke om fritak for kildebeskatning i Norge, og at de som ikke gjør dette vil bli trukket 15 % i brutto pensjon fra 1.1.2010. Altså stikk i strid med finansministerens forsikringer gitt i svaret på spørsmålet fra representanten Hagesæter.

Svar:

Skatteavtalen med Spania er ikke endret. Det innebærer at personer som er skattemessig bosatt i Spania etter skatteavtalen vil ha krav på fritak fra norsk kildeskatt på pensjoner i 2010. Fritaket kan imidlertid ikke innvilges eller effektueres bare på grunnlag av at den enkelte pensjonist selv mener seg å bo i Spania og opplyser dette til skattemyndighetene. Det må stilles visse krav til dokumentasjon av den bostedsmessige tilknytning til Spania, og for at fritak

skal kunne gis på trekkstadiet, må det rettes en søknad om dette til skattekontoret. Hvordan dette skal gjøres og hvilke krav som stilles til dokumentasjon, herunder en bostedsbekreftelse fra skattemyndighetene i det angivelige bostedslandet, er omhandlet i det informasjonsskrivet som spørsmålet refererer til. På bakgrunn av all informasjon som er gitt fra departementet i forbindelse med innføringen av kildeskatt på pensjoner er det vanskelig å forstå at det skal komme overraskende på noen at en må dokumentere hvor en er bosatt for å slippe kildeskatt på pensjonsutbetalinger fra 2010.

Det er klart nok ingen motstrid mellom den informasjon som gis om søknadsprosedyre og dokumentasjon i skrevet fra Skatteetaten og den uttalelsen fra finansministeren som siteres i begrunnelsen for spørsmålet over, nemlig at norsk kildebeskatning ikke blir aktuelt "for de dokumentert Spania-bosatte fra 2010".

Jeg vil i denne sammenhengen også understreke at kildeskatten på pensjoner kun gjelder overfor personer som er skattemessig emigrert fra Norge. De som fortsatt er skattemessig bosatt i Norge etter skatteloven, er allment skattepliktige hit etter skattelovens alminnelige regler, slik som før. Alle med varig tilknytning til Norge, vil forbli skattemessig bosatt her etter skatteloven de første årene etter utflytting. De vil likevel kunne anses bosatt i for eksempel Spania dersom de flytter dit og framviser bostedsbekreftelse derfra. Jeg nevner dette for å vise at den som flytter til et land der Norge er avskåret fra å ilegge kildeskatt på pensjoner, også etter tidligere rett ble kjent med bruken av bostedsbekreftelser som grunnlag for skattefrihet etter skatteavtale. Jeg kan vanskelig se at det innebærer noen urimelig byrde at også den som er skattemessig emigrert, må framvise bostedsbekreftelse for å slippe kildeskatten på pensjoner. Klare og formålstjenlige dokumentasjonskrav sikrer at det er de som er berettiget til fritak, som får det. Dette anser jeg som et tungtveiende hensyn generelt.

Jeg kan etter dette verken se at de dokumentasjonskravene som stilles, er uforenlige med informasjonen som er gitt om skatteavtalen med Spania, eller at det er grunnlag for å bli overrasket over dem.

SPØRSMÅL NR. 209**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 25. november 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil ministeren iverksette for å få en snarlig løsning på den fastlåste konflikten?»

BEGRUNNELSE:

Konflikten mellom reindriftsnæringen og bønder i Alta ser ikke ut til å få noen løsning. Undertegnede var med på et møte i Alta mellom bønder og reindriftsnæringen. Statssekretær Heggem, reindriftssjef Ellen Inga O Hætta var også representert. Reindriftsjefen og statssekretæren var begge klar i sin tale at rein ikke skulle være på innmarken til bøndene. Jeg er blitt kontaktet av flere bønder i området rundt Gargia som kan fortelle at de har rein inne på sin innmark. Når de kontakter reindriftssjefen får de beskjed om å ta direkte kontakt med reieierne. De har tatt kontakt, men det er fortsatt rein som beiter på deres innmark. Bøndene er fortvilte og føler at deres levebrød er i fare hvis ingen griper inn og løser denne konflikten.

Svar:

Representanten Trældal viser i sin begrunnelse til beitekonfliktene i Alta, samt kontakter og møter som i den senere tid har vært holdt mellom myndigheter, jordbruk og reindrift.

Før jeg kommer inn på spørsmålet om konkrete tiltak, ser jeg behov for å foreta en utdyping om den faktiske situasjonen når det gjelder konflikten mellom reindrift og jordbruk.

Det må kunne slås fast at konfliktnivået mellom reindrift og andre interesser i Finnmark har økt i de senere år. Dette gjelder også, og ikke minst, for Alta. Jeg konstaterer også at det kan være flere forhold som har virket inn på konfliktnivået, selv om det i stor grad er reindriftspolitik og reindriftsnæringen som har fått oppmerksomheten i media.

Områdene rundt Alta er en del av det samiske reinbeiteområdet, og selve retten til å utøve reindrift hviler på et selvstendig rettsgrunnlag uavhengig av reindriftsloven. Landbruks- og matdepartementet har ingen hjemmel til å gripe inn i denne retten. Dersom det på et gitt område innenfor det samiske reinbeiteområde ikke foreligger beiterett, må det følge av særlige rettsforhold (reindriftsloven § 4).

Retten til reinbeite er i reindriftsloven regulert i § 19 og § 20. I korthet går dette ut på at beiteretten er en rett til å la reinen beite i fjellet og annen utmarksstrekning. Det vil si at det blant annet ikke er beiterett på innmark.

Deler av områdene rundt Alta er imidlertid fredet mot reinbeite. Fredning mot reinbeite ble første gang foretatt i 1933. Et område kan fredes mot reinbeiting dersom "dette anses påkrevet av hensyn til skogens foryngelse eller gjenvekst", eller dersom "særlige hensyn tilsier dette", jfr. Reindriftslovens § 19. Det er videre et vilkår at slik fredning bare kan gjøres "i en viss tid".

I tilknytning til revisjonen av fredningsforskriften har Landbruks- og matdepartementet fått henvendelser om at departementet må foreta en varig fredning mot reinbeite av områdene rundt Alta. Til dette kan det klart slås fast at departementet ikke har hjemmel til å fatte "varige" eller "permanente" fredningsvedtak. En eventuell varig innskrenkning av beiteretten for et område må i så fall skje gjennom ekspropriasjon.

Områdene i Alta ble opprinnelig fredet av hensyn til "skogens foryngelse eller gjenvekst". På grunn av konfliktene i Alta mellom jordbruket og reindriften, nedsatte departementet en arbeidsgruppe som skulle søke å komme til enighet om nye fredningsgrenser. Departementet valgte å følge det man ble enige om i arbeidsgruppen, så langt det var mulig. I arbeidsgruppen ble det også enighet om at det enkelte plasser var nødvendig å sette opp gjerder som skal hindre rein i å komme inn på innmark.

Et særlig viktig tiltak for å begrense konfliktene er å tilpasse reintallet i enkelte områder i Finnmark til beiteressursene. Jeg viser til omtalen av dette arbeidet i årets budsjettproposisjon.

Selv om konflikten kan tilskrives flere forhold, tror jeg det videre ikke kan være uenighet om at det er nødvendig at både jordbruket, reindriften, Reindriftsforvaltningen og Alta kommune engasjerer seg og tar ansvar. I begynnelsen av november tok jeg initiativ til møter i Alta der departementet møtte representanter fra kommunen, jordbruket, reindriften, Reindriftsforvaltningen og Fylkesmannen i Finnmark for å diskutere årsaker til det høye konfliktnivået og mulige løsninger.

Etter mitt syn ble dette konstruktive møter der partene ble enige om hvordan man skal arbeide videre for å få til gode og langsiktige løsninger på konflikten. Det ble enighet om at departementet skulle nedsette et meklingsråd/konfliktråd som ledes av Fylkesmannen i Finnmark. I denne gruppen skal ordføreren i Alta, Reindriftssjefen, lederne av berørte reinbeitedistrikt og jordbruksorganisasjonene i Alta inngå. Departementet vil i nær fremtid sende ut man-

dat og oppdrag til Fylkesmannen i Finnmark. En sentral oppgave for gruppen blir å komme frem til konkrete tiltak til løsninger, herunder tiltak som skal hindre at det oppstår nye konflikter til våren. Aktuelle tiltak kan være avtaler om gjerding i utvalgte områder, økt tilsyn, en mer effektiv bruk av de sanksjonsmulighetene som reindriftsloven har for å slå ned på ulovlig beiting, samt andre tiltak som kan redusere konfliktnivået.

I tillegg ble man enige om at Alta kommune skal ta initiativ til å etablere et samarbeidsråd der kommunen og de to næringene møtes to ganger i året.

Etter mitt syn har vi nå fått arbeidet på dette området inn på et positivt og riktig spor ved at partene aktivt går inn og tar ansvar for å bidra til at konfliktnivået reduseres. Det bør påhvile alle berørte parter å bidra til å dempe konfliktnivået og arbeide for å fjerne grunnlaget for konflikten gjennom dialog og medvirkning. Det vil også være ønskelig at andre som uttaler seg offentlig om denne saken viser ansvarlighet og ikke i unødig grad nører opp under konflikten.

SPØRSMÅL NR. 210

Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 25. november 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at stillingsressurser og ansatte følger med oppgavene over til fylkeskommunene når oppgavene flytter, eller er det slik at vi kommer til å se at ansatte som har utført oppgavene blir værende igjen hos fylkesmennene - og at antall ansatte i det offentlige dobles som følge av nye opprettelser av stillinger i fylkeskommunene?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningsreformen skal gjennomføres fra 1.1.2010. Dette betyr blant annet at oppgaver overføres fra fylkesmannsembetene til fylkeskommunene. Det erfarer at flere fylkeskommuner oppretter nye stillinger og planlegger rekruttering av nye medarbeidere for å sikre utførelse av oppgavene.

Oppgavene har tidligere bl.a. vært utført av ansatte i fylkesmannens stab.

Svar:

Spørsmålet berører det helhetlige økonomiske opplegget rundt forvaltningsreformen som inngår i regjeringens forslag til statsbudsjett for 2010. Opplegget inkluderer bl.a. 17,5 millioner kroner som statlige aktører har brukt på å løse oppgavene som fylkeskommunene overtar fra 1.1.2010. Av de 17,5 millioner kronene er 7,2 millioner kroner overføring fra fylkesmannsembetene. Det økonomiske opplegget

for reformen er nærmere omtalt i Prop. 1 S (2009-2010) for Kommunal- og regionaldepartementet, s. 25 og 92-94.

Det økonomiske opplegget for reformen innebærer således at fylkeskommunene tilføres midler til årsverk som har vært benyttet av fylkesmannsembetene, men det innebærer ingen garanti for at fylkesmannens ansatte overflyttes til fylkeskommunene. Fornyings- og administrasjonsdepartementet har hatt samordningsansvaret for de personmessige konsekvensene av reformen. Fornyings- og administrasjonsdepartementet har vurdert at det ikke foreligger arbeidsrettslig grunnlag for ufrivillig overføring av personell. Det er således lagt til grunn at personmessige overføringer fra stat til fylkeskommune må skje i form av frivillig overgang. Personmessige forhold er omtalt i St.prp. nr. 68 (2008-2009) Kommuneproposisjonen 2010.

Regjeringens tilnærming til spørsmål om årsverksressurser er å tilføre fylkeskommunene midler til å håndtere de nye oppgavene. Det er så opp til fylkeskommunene selv å vurdere hvordan de nye oppgavene best kan løses, og det kan forventes ulike organisatoriske løsninger i ulike fylkeskommuner. Regjeringen har i dialogen med fylkesmannsembetene, arbeidstakerorganisasjonene og fylkeskommunene/KS vektlagt betydningen av fleksibilitet og godt samarbeid regionalt.

SPØRSMÅL NR. 211**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 25. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«WHO's retninger burde være retningsledende for behandling i de fleste land vedr. nakkeskadede. Diagnose, utredning og billeddiagnostikk har de samme retningsnormer uavhengig av om bostedsadresse er Tyskland, Sverige, Belgia, Iran eller USA.

Hvordan kan det da ha seg at Norske leger og spesialister fremmer uttalelser i forsikringsaker og rettsoppgjør om at utredninger og diagnoser i disse landene er av eksperimentell art og at alle utredninger og diagnoser er å betrakte som "lite seriøse" og feil vurderinger?»

BEGRUNNELSE:

Flere land, deriblant de som er nevnt ovenfor, har et mye større grunnlag å arbeide ut ifra jf nakkeskader. Dette er helt naturlig grunnet folkemengden og at mange av de nevnte land har et godt samarbeid seg i mellom og utveksler erfaringer og kunnskaper om utredning og behandling av nakkeskader. Dette vil i klartekst si at dess større grunnlaget er for å opparbeide kunnskap og innsikt, dess bedre blir man gjennom et system grundig kvalifisert til å behandle den enkelte pasient. Dette er en årsak til at mange norske nakkeskadede drar til utlandet for å bli utredet og få behandling eller som siste utvei en nakkeoperasjon. En annen grunn er at Norge har et system hvor pasienten ikke en gang har krav på å få utredning og billeddiagnostikk ved forsikrings sak.

Samtidig som vi ser at grunnlaget for at helsevesenet i store land som samarbeider er i stand til å gi en god utredning, diagnostisering og behandling, så opplever vi at mange norske leger, spesialister og kompetansesenter både i Trondheim, Oslo og Bergen overser dette faktum. Derimot så lager man egne retningslinjer i Norge for behandling (som ikke følger WHO) og hevder at behandlingen i Europa og andre land er eksperimentell og ikke allment akseptert medisinsk viten, selv om (som her begrunnet) behandlings og kompetansenivå naturligvis er langt høyere enn i Norge. Dette er rimelig arrogant av et heller lite fag miljø i Norge å hevde at "alle andre har feil og vi rett" samtidig som man unnlater å følge opp WHO's retningslinjer.

Billedtaking av skaden og billeddiagnostikk av skaden skulle man tro ble likt behandlet i Norge og det øvrige Europa! Men nei, billedtaking og billeddiagnostikk fra Tyskland og andre land blir underkjent av såkalte norske spesialister og underkjent som bevis i ethvert forsikringsoppgjør. Om ikke annet så er

det norske systemet slik det fungerer i dag et velkomment tilskudd for forsikringsselskapene. For det er ingen hemmelighet at trafikkskadde er den største utgiftsposten til forsikringsselskapene. Samtidig som trafikken utgjør ca 60 % av nakkeskader.

"Dette er ikke allment medisinsk akseptert viten". Er det strategiske svaret nakkeskadde får fra de fleste forsikringsselskap når uttalelser fra en lege ikke passer inn i deres interesser. Særlig hvis en utenlandsk spesialist konstaterer skaden som ikke er akseptert eller skal frem i dagens lys her i Norge, - som nakkeskader. Dette gjelder ved bruddskader i nakken, instabilitet i øvre del av nakken, degenerative forandringer som er avdekket hos svært unge personer, som av norske leger blir gjort om til medfødte skader og aldersbetinget i ung alder, samtidig som øvrig nær familie og utenlandske eksperter klart fastslår at skadene som er påført er ved et nakketraume med beviselig påkjøring bakfra av annen bil, med det resultat at bilen familien og barnet satt i ble kondemnert som følge av skadene.

Barnet som ble skadet sammen med familien i denne ulykken er i dag 15 år. Han går i spesialklasse på ungdomsskolen. Pga. hans store problemer med konsentrasjon, hukommelse og samsyns er han faglig på 4. klasse nivå. Han er helt skjev i skuldrene etter mange år med brudd i nakken. Han er ikke utredet i Norge og har ingen behandling i forhold til skaden, men har fått oppfølging av bl.a. fysioterapibehandling. Dette barnet vil med all sannsynlighet havne som ufør uten at noen bryr seg, - hverken det norske helsevesenet eller forsikringsselskapet.

Også Helsedirektoratet er her medskyldig. For å holde tilbake informasjon om at Norge er forbundet opp mot WHO's retningslinjer og har et ansvar med å tilgjengeliggjøre retningslinjer, lover og behandling til pasienten og øvrige involverte som fastlege, helsepersonell, forsikring og justis.

Svar:

Når det gjelder spørsmål knyttet til ICD-10 og ICF viser jeg til mitt brev av 16.11.2009.

Helsedirektoratet har i brev til departementet vist til at en ikke er kjent med at det internasjonalt finnes spesialister som har andre metoder som bygger på dokumentert kunnskap om diagnostisering og behandling av disse pasientene enn det som finnes i Norge. Det er Helsedirektoratets vurdering at pasienter med alvorlige nakkeskader blir tatt hånd om på en forsvarlig måte i Norge på linje med behandlingen

som gis i land vi kan sammenligne oss med. I løpet av de senere år har en fått noe bedre forståelse av hvordan en kan hjelpe disse pasientene. Den norske legeförening har etter henvendelse fra Helsedirektoratet arrangert kurs for primærlegene for å formidle denne kunnskapen, noe som kan bidra til å fremme kompetanseheving i kommunehelsetjenesten. Som det går fram av Helsedirektoratets rapport IS-1356,

er det bl.a. behov for å styrke den tverrfaglige forskningen om nakkeslengskader for å få bedre innsikt i samspillet mellom ulike faktorer i kronifiseringsprosessen, med sikte på å utvikle bedre tiltak både innenfor forebygging og rehabilitering.

Når det gjelder spørsmål knyttet til forsikringsoppgjør, er dette et ansvar for forsikringsselskapene som jeg ikke kan kommentere.

SPØRSMÅL NR. 212

Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 26. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«FrP er villige til å bruke EØS-avtalens reservasjonsrett mot Datalagringsdirektivet dersom det blir nødvendig. Regjeringen har imidlertid signalisert at det skal sendes ut et høringsnotat om innføring av Datalagringsdirektivet før julen 2009, og at Regjeringen deretter vil legge frem en anbefaling overfor Stortinget.

I hvilken grad er Datatilsynet, Norges fremste fagmiljø på personvern, involvert i utarbeidelsen av høringsnotatet om Datalagringsdirektivet?»

BEGRUNNELSE:

Datatilsynet er Norges fremste fagmiljø på personvern, men har tidligere blitt holdt utenfor blant annet arbeidsgruppen Sosial- og helsedepartementet nedsatte for å vurdere personvernaspektene ved fri flyt av pasientdata. Datalagringsdirektivet 2006/24/EF pålegger hvert enkelt land å lagre informasjon om tekstmeldinger (SMS), telefonsamtaler og internettrafikk i mellom 6 måneder og 2 år for hele befolkningen, og uten at det er noen mistanke om ulovlige forhold. Dette inkluderer informasjon om hvor du oppholdt deg når du ringte, sendte SMS eller surfet på nettet, og informasjon om hvem du kommuniserte med. Norge allerede er en versting på personvern når det gjelder blant annet publisering av svært sensitive

opplysninger om folks inntekt og formue. Fremskrittspartiet har derfor fremmet et representantforslag, Dokument 8:5 (2009–2010), om at saken i hvert fall gis en grundig behandling i Stortinget. Samtlige andre partier gikk imot et tilsvarende FrP-forslag i Dokument nr. 8:88 (2007–2008). En slik grundig stortingsbehandling forutsetter en grundig drøftelse av de personvernmessige forhold, som Datatilsynet har gode forutsetninger for å bidra til.

Svar:

Som et ledd i arbeidet med datalagringsdirektivet etablerte og ledet Samferdselsdepartementet i perioden 2006-2007 en interdepartemental arbeidsgruppe bestående av Justis- og politidepartementet, Fornyings- og administrasjonsdepartementet, Utenriksdepartementet, Datatilsynet, Post- og teletilsynet og Kripos. Gruppen vurderte direktivet og diskuterte sentrale problemstillinger knyttet til eventuell norsk implementering. Arbeidet i denne gruppen la grunnlaget for det notatet som Samferdselsdepartementet og Justis- og politidepartementet skal sende ut på høring. Datatilsynet har med andre ord deltatt i det forberedende arbeidet for høringen og tilsynets synspunkter er tilkjennegitt overfor departementene. For øvrig vil Datatilsynet være en viktig høringsinstans for departementene.

SPØRSMÅL NR. 213**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 25. november 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Som statsråden er kjent med er det ei underdekning i kommuneøkonomien, som igjen medfører kutt i kommunale tenester. I distrikta og småkommunar er grendeskulane ein viktig faktor for busetnaden. Gjennom dei 4 åra vi har hatt med raud/grøn Regjering er det nedlagt over 100 skular rundt om i landet, og det ser ut for at det kan verte nedlagt mange fleire allereie neste år.

Meinar statsråden at dette skuldast dårleg/vanskeleg kommuneøkonomi eller dårleg lokalpolitisk styring?»

Svar:

Skulestruktur er eit lokalt ansvar. Det er kommunane og fylkeskommunane som må avgjere korleis skuletilbodet skal organiserast. Denne regjeringa har gjennom ei reell styrking av dei samla inntektene til kommunesektoren på 33,8 mrd kroner frå 2006 til 2009, lagt til rette for at kommunane skal kunne velje å oppretthalde ein desentralisert skulestruktur, dersom dei ønskjer det.

Det kan vere mange grunnar til at nokre kommu-

nar ser det som naudsynt å vurdere skulestrukturen. Talet på elevar i grunnskulealder har under denne regjeringa vorte redusert med over 6000, noko som kan vere med å forklare kvifor det har vorte færre skular. Under den førre regjeringa vart talet på skular redusert med 136 samstundes med at talet på elevar auka med over 13 000. Det er òg slik at ein del kommunar, grunna mellom anna tap på finansplasseringar og høgt aktivitetsnivå i dei seinare åra, er i ein vanskeleg økonomisk situasjon.

Vidare verkar òg endringar i busettingsmønsteret i kommunen og omsynet til det pedagogiske opplegget til barna inn på kommunane si avgjerd om å oppretthalde eller leggje ned ein skule. Det same gjer truleg òg kommunane sitt vedlikehald og rehabiliteringsarbeid. Ein del kommunar kan ha valt å byggje ein større, ny skule sentralt framfor å vedlikehalde gammal og desentralisert bygningsmasse.

Kommunane si vurdering når det gjeld skulestruktur er med andre ord samansett. Det held etter mitt syn ikkje berre å peike på ein faktor, om ein vil forklare kvifor det har vorte færre skular dei siste åra.

SPØRSMÅL NR. 214**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 26. november 2009 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Tidligere forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen signaliserte at regjeringa ville legge fram sak om Norges fremtidige hovedflybase for Stortinget før påske 2010.

Hvordan er prosessen fram til saken blir lagt fram og hvilken tidshorisont er det statsråden ser for seg?»

BEGRUNNELSE:

I forsvarsmeldinga foreslo regjeringa å utsette valg av hovedflybase for jagerfly inntil bestemmelsen om hvilken type jagerfly som skulle erstatte dagens F 16 ble fattet. Denne saken er avklart og stortinget forventer derfor at saken kommer til behand-

ling innen kort tid. Jeg antar at saken vil ta noe tid å behandle grunnet støyrapporter som er under arbeid, lange høringsfrister, departementets utarbeidelse av saken og selve behandlingen i Stortinget. Det er grunn til å stille spørsmål om regjeringa vil kunne legge fram saken for Stortinget innenfor tidsrammen som forventet.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 19. november 2009 med spørsmål fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland knyttet til prosessen med valg av lokalisering for de nye kampflyene i Forsvaret.

Arbeidet med anskaffelse og innfasing av de nye kampflyene er en stor og utfordrende prosess. Beslutningen knyttet til lokalisering av de nye kampflyene inngår som en del av dette arbeidet. Jeg er svært opptatt av å håndtere denne prosessen gjennom en helhetlig tilnærming, slik at alle vesentlige konsekvenser blir klarlagt før endelige beslutninger fattes.

Regjeringen har derfor iverksatt et utredningsarbeid i Forsvarsdepartementet, hvor lokaliseringalternativene Bodø, Ørland, Evenes samt kombinasjoner av disse gjennomgås og vurderes. Utredningen innebærer vurderinger av operative forhold, trenings-

og infrastrukturbehov, styrkeproduksjon, logistikk og støttebehov, støy, samt distrikts- og regionalpolitiske konsekvenser. Disse vurderingene sammenstilles i en rapport som vil sendes ut på bred offentlig høring før regjeringen vil anbefale en lokalisering. Som en del av den politiske beslutningsprosessen, ønsker jeg også å besøke alle de tre aktuelle basene, for å få best mulig innsikt i lokale forhold.

I tråd med Prop.1 S (2009-2010), vil regjeringen legge frem en anbefaling om lokalisering av de nye kampflyene i 2010.

SPØRSMÅL NR. 215

Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 24. november 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å bidra til å støtte fusjonsprosessen ved Høgskolene i Oslo og Akershus gjennom å legge til rette for at et bredt stortingsflertall kunne samles om en garanti om at en fusjonert høgskole får beholde sin relative andel av basisbevilgningene også etter en fusjon?»

BEGRUNNELSE:

Det pågår, i tråd med signaler fra Regjering og Stortingsflertall en rekke samhandlings- og fusjonsprosesser i høgskolesektoren. Slike prosesser er viktige for å optimalisere bruken av skattepenger i høgskolesektoren. Prosessen har kommet særlig langt i Høgskolene i Oslo og Akershus. Som i alle slike prosesser er det en viss treghet og motstand.

Svar:

Jeg er opptatt av at ved fusjoner mellom institusjoner i universitets- og høgskolesektoren skal bevilgningene videreføres. Jeg vil legge til grunn at Høgskolen i Oslo og Høgskolen i Akershus får ført videre sin langsiktige og strategiske bevilgning etter en fusjon.

Fusjonsprosessen mellom høgskolene i Oslo og Akershus er positiv for best mulig bruk av ressurser, slik representanten Lien påpeker. En sammenslått institusjon vil kunne gi økte muligheter til å oppnå kvalitativt bedre resultater både innenfor høyere utdanning og forskning. Videre vil en samlet institusjon med større kraft kunne bidra i arbeidet med regional utvikling.

En eventuell ny fusjonert institusjon som får videreført den langsiktige og strategiske bevilgningen fra de to eksisterende institusjoner vil totalt sett kunne fremstå med økt faglig robusthet og økt økonomisk handlingsrom.

SPØRSMÅL NR. 216**Innlevert 18. november 2009 av stortingsrepresentant Geir-Ketil Hansen****Besvart 30. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«På hvilken måte blir dette tatt opp av Regjeringa i WHO, og på hvilken måte jobber Regjeringa for å stramme inn overfor legemiddelindustriens makt, i WHO og i Norge?»

BEGRUNNELSE:

11. juni i år erklærte WHO svineinfluensaen for en pandemi, noe som betød enorme økonomiske gevinster for legemiddelindustrien. Det har senere kommet frem at flere av rådgiverne WHO har brukt sto på lønningslistene til legemiddelselskapene (Vårt Land 17.11.09). Det er beregnet at legemiddelindustrien i år vil omsette vaksiner for opp mot 62 mrd. kr.

Svar:

I arbeidet mot pandemisk influensa har vi tre hovedstrategier: Generelle hygienetiltak som hoste- og håndhygiene, en nylig utviklet vaksine og antivirale legemidler. Legemiddelindustrien er en meget viktig aktør både når det gjelder produksjon av vaksiner og av legemidler. Jeg er meget fornøyd med at Norge har sikret tilstrekkelige lagre både av vaksinen Pandemrix og av antivirale legemidler, slik at vi effektivt kan bekjempe pandemien i Norge.

Det er viktig at det eksisterer ryddige forhold mellom helsemyndighetene og legemiddelindustrien, og at dette forholdet baserer seg på åpenhet og gjensidig tillit. Det er en kjent sak at flere av de beste fagfolkene på dette området, både i Norge og ellers i verden, i tillegg til å arbeide for anerkjente universiteter

ofte også arbeider for legemiddelindustrien. Det eksisterer imidlertid regelverk både i WHO og i Norge, som skal sikre at personer med mulig dobbeltrolle skriftlig gjør rede for disse.

Som representanten Geir-Ketil Hansen korrekt påpeker, erklærte Verdens helseorganisasjon (WHO) pandemi 11. juni i år. Dette var i samsvar med de internasjonalt anerkjente kriteriene for å erklære en pandemi i henhold til WHO's beredskapsplan. WHO's beslutning om å erklære en pandemi var bl.a. basert på råd fra en internasjonal ekspertgruppe forhåndsoppnevnt etter faglige kriterier. Medlemmene av ekspert-grupper oppgir skriftlig til WHO sine potensielle interessekonflikter. WHO har senere fått anerkjennelse fra medlemslandene for sin håndtering av pandemien.

Når det gjelder forholdene mellom helsepersonell og legemiddelindustrien i Norge, setter helsepersonellovens § 9 grenser for hvilke ytelser personell kan motta. Med hjemmel i bestemmelsen tredje ledd er det også gitt en egen detaljert forskrift om dette, jamfør også helsepersonelloven § 19 om melding til arbeidsgiver om bierverv og andre engasjement i annen virksomhet. Endelig er det inngått samarbeidsavtale mellom Legemiddelindustriforeningen og Legeforeningen om kontakt og ytelser mellom industri og leger. Denne avtalen utdyper/supplerer ovennevnte regelverk. Tilsvarende er det inngått samarbeidsavtale mellom Legemiddelindustriforeningen og de regionale helseforetakene om kontakt/ytelser mellom industri, helseforetak og helseforetakenes ansatte.

SPØRSMÅL NR. 217**Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 25. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Meland kommune har omregulert eit næringsareal, i strandsona på Frekhaug nord for Bergen, til friluftsområde. Staten, ved Direktoratet for Naturforvaltning (DN), si handsaming av saka kan føra til at planen ikkje blir realisert. Eg har tidlegare merka

meg at statsministeren tydeleg og utvetydig har uttalt at "folk skal få strandadgang og mer penger til formålet som gjør at kommunen følger opp med å sikre nye friluftsområder for allmennheten."

Vil statsråden følgja dette opp i praktisk politikk og omgjøre DN sitt vedtak?»

BEGRUNNELSE:

Meland kommune har den største prosentvise folkeveksten i Hordaland, og er mellom dei kommunane i landet med størst folkeauke. Presset er spesielt stort rundt kommunesenteret Frekhaug. Det er difor viktig å sikra areal i strandsona i dette området for komande generasjonar. Det aktuelle området ligg om lag 2,5 mil nord for Bergen sentrum og blir nytta svært mykje i sommarhalvåret, både av fastbuande og folk frå nabokommunane.

Eg har registrert at regjeringa er opptatt av å sikra areal i strandsona. Mellom anna har eg merka meg at staten har investert fleire titals millionar kroner for nokre meter strandsone på Huk i Oslo. Det blei då presisert frå regjeringa av dette kjøpet ikkje var eit eingangspåfunn for å få merksemd i media, men første steg i ein større plan for å gjera strandområde tilgjengeleg for folk.

Statsministeren skreiv i ein kronikk i Dagens Næringsliv 12.august i fjor mellom anna dette:

”Huk var begynnelsen. Nå kommer fortsettelsen. Vi ser allerede nå at tydelige signaler om at folk skal få strandadgang og mer penger til formålet gjør at kommune følger opp med å sikre nye friluftsområder for allmennheten.”

På bakgrunn av statlege føringar og politiske signal, hadde Meland kommune forventa at staten ville vera ein medspelar i arbeidet med å sikra det aktuelle arealet. Kommunen opplever no at så ikkje er tilfelle. Statsråd Solheim er i brev av 19.06 frå ordføraren i Meland beden om å følgja opp saka, men trass purring har kommunen ikkje fått noko svar.

Eg stiller meg svært undrande til at DN definerer det aktuelle arealet til å bli eit hovudsakleg lokalt brukt område, og stiller også spørsmålsteikn ved på kva grunnlag direktoratet har kome fram til denne konklusjonen. Fylkesmannen i Hordaland er svært tydeleg på at området er av regional verdi, då det i stor grad også blir nytta av innbyggjarar frå Bergen og andre nabokommunar. For at Meland kommune skal få dekkja 100 prosent av kostnadane ved grunnkjøpet og fjerning av bygningsmassen i det aktuelle området, må området vera definert som regionalt viktig.

Utan 100 prosent tilskot vil det vera vanskeleg for Meland kommune å finna midlar til innløyising, og det vil vera eit tap for friluftinteressene i regionen.

Redusert tilskot vil og kunna redusera viljen til å omregulera andre gamle næringsområde i strandsona til friluftsområde, der det er føremålsteneleg i andre kommunar. Denne saka har difor prinsipiell karakter med overføringsverdi til andre strandsaker i Bergensregionen.

Bergen og Omland Friluftsråd ser også på området som eit regionalt friluftsområde, og prioriterer det høgt i sin handlingsplan.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning har gitt Meland kommune tilsagn om dekning av 50 % av kostnaden til sikring av et område ved Frekhaug som friluftsområde for allmennheten. I tillegg har direktoratet gitt tilsagn om å dekke 50 % av kostnadene til fjerning av bygningsmassen (restene etter nedbrent industribygg) for å klargjøre for videre tilrettelegging av området. Direktoratet har også dekket kommunens utgifter til juridisk bistand til gjennomføring av saken.

Direktoratet baserer sin avgjørelse på en vurdering av at området ut fra sin størrelse og beliggenhet nær Frekhaug i hovedsak vil utgjøre et tilbud til kommunens egne innbyggere. I slike saker er det praksis at staten dekker halvparten av utgiftene.

Jeg er kjent med at området har potensial til å kunne bli særskilt tilrettelagt for funksjonshemmede ved at det er asfaltert vegatkomst til området og at det også kan være muligheter for å benytte deler av et allerede planert areal i tilretteleggingen.

Jeg har ikke grunnlag for å overprøve direktoratets vurdering i spørsmålet om området hovedsaklig vil være av lokal verdi og at kommunen derfor bør stå som eier av området. Jeg vil likevel be direktoratet om å øke tilskuddet til 75 % med utgangspunkt i de mulighetene området gir for tilrettelegging for funksjonshemmede.

SPØRSMÅL NR. 218**Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen****Besvart 26. november 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«EU besluttet 17. november å opprettholde sanksjonene mot Hviterussland, blant annet på bakgrunn av manglende fremgang når det gjelder organisasjonsfrihet og myndighetenes fortsatte uvilje mot å tillate registrering av politiske partier. Undertegnede deltok 31. oktober på et nytt registreringsmøte i partiet Belarusian Christian Democracy (BCD).

Hva vil utenriksministeren gjøre for å følge opp organisasjonsfriheten i Hviterussland og registreringen av BCD?»

BEGRUNNELSE:

Unionsrådet i EU har besluttet å opprettholde sanksjonene mot Hviterussland, samtidig som suspensjonen av visumrestriksjoner blir forlenget for å oppmuntre til reformer. Belarusian Christian Democracy har flere ganger forsøkt å registrere seg som parti, senest i februar i år. Etter partiets registreringsmøte 31. oktober har flere av de som signerte søknaden om registrering fått trusler fra myndighetene om at de vil kunne miste jobb og bolig dersom de ikke trekker sine signaturer.

Svar:

Situasjonen i Hviterussland innenfor menneskerettigheter og fremme av demokrati er fremdeles kritikkverdig, og slik representanten Svendsen påpeker, gjelder dette blant annet den mangelfulle organisasjonsfriheten.

Fra norsk side følger vi utviklingen i Hviterussland nøye og vi søker å bidra til det internasjonale samfunns tiltak for å fremme demokratisering og respekt for menneskerettighetene. (Se også mitt svar av 11. mai 2009 på skriftlig spørsmål nr. 1115 (2008-2009) fra representanten Høybråten). Norge støtter en rekke konkrete prosjekter og vi bidrar også på andre måter.

I likhet med EUs vedtak av 17. november d.å., vil

også Norge opprettholde særskilte tiltak overfor Hviterussland, blant annet reiserestriksjoner for et antall sentrale tjenestemenn, samtidig som suspensjonen av de fleste av disse restriksjonene videreføres til neste høst. Bakgrunnen for suspensjonen er et ønske om fortsatt å oppmuntre til ytterligere skritt i riktig retning fra landets myndigheter, etter at disse i fjor kom det internasjonale samfunns krav i møte på enkelte viktige punkter. Blant annet ble politiske fanger løslatt og internasjonale observatører ble invitert til parlamentsvalget høsten 2008.

At restriksjonene i prinsippet opprettholdes, er uttrykk for at situasjonen i landet fremdeles vurderes som kritikkverdig. Dette er et budskap vi formidler også i vår egen dialog med hviterussiske myndigheter. I bilaterale konsultasjoner med høytstående hviterussiske representanter har vi gitt klart uttrykk for at en videre integrasjon av Hviterussland i europeisk samarbeid forutsetter at vi også deler grunnleggende verdier med hensyn til demokrati og menneskerettigheter. Dette er et syn som deles av nærstående land. Således er et hviterussisk ønske om fullt medlemskap i Østersjørådet ikke blitt imøtekommet, men landet er innvilget observatørstatus.

Vi hilser velkommen hviterussiske myndigheters ønske om tettere samarbeid med resten av Europa, og vi vektlegger at Hviterussland også får oppmuntrede signaler om integrasjon og samarbeid dersom utviklingen går i riktig retning. Initiativer fra Nordisk Ministerråd og Nordisk Råd spiller en rolle i denne sammenheng. Samtidig må ikke dette føre til at vi svekker kravet om demokratisering og respekt for grunnleggende menneskerettigheter, herunder organisasjonsfrihet. Politiske partiers adgang til å registrere seg er selvsagt en viktig del av dette bildet. I kontakten med hviterussiske myndigheter vil vi også fra norsk side fortsette å ta opp problemene som fremdeles finnes på dette området, både for politiske partier som Belarusian Christian Democracy, for frivillige organisasjoner og for andre.

SPØRSMÅL NR. 219**Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 27. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det i forbindelse med budsjettspørsmål 291, av 19. oktober, har vært gitt tilstrekkelig svar, og vil statsråden sikre at all tilgjengelig informasjon, utarbeidet av, eller i samarbeid med de ulike departementer kommer frem når slike spørsmål stilles?»

BEGRUNNELSE:

Under budsjettbehandlingen stiller partiene en rekke spørsmål til Finansdepartementet for å få svar som er nødvendig for sin behandling av statsbudsjettet.

I den forbindelse stilte bl.a. Fremskrittspartiets finansfraksjon departementet spørsmål, jf. spm.291 av 19. oktober '09, om hvor stor del av bevilgningen på kapittel 580, post 70 for bostøtte, som er mottatt av innbyggere med innvandrerbakgrunn.

Departementet oppgir i sitt svar hvor stor andel som mottas av flyktinger under introduksjonsprogrammet, men at det ikke føres registrering av øvrige mottakere med innvandrerbakgrunn. I svaret fremkommer det følgende:

"Departementet fører ikke statistikk over innvandrere på ordningene på KRDs budsjett. Innvandring eller flyktningsstatus har ingen innvirkning på bostøtteberegningen og registreres derfor ikke i bostøttesystemet."

Fremskrittspartiets fraksjon har i ettertid imidlertid funnet frem til disse opplysningene selv, gjennom SSBs portal. I rapport SA-103 2008 "Innvandring og innvandre 2008", fremkommer alle de etterspurte opplysningene, helt ned på landbakgrunn og botid.

I forordet til rapporten står det å lese:

"Publikasjonen er gitt ut med støtte fra Arbeids- og Inkluderingsdepartementet".

Svar:

Jeg viser til at Kommunal- og regionaldepartementet har ansvaret for boligpolitikken, herunder bostøtteordningen. Svaret på spørsmål nr. 291 fra Fremskrittspartiet fraksjon ble derfor utarbeidet av Kommunal- og regionaldepartementet. Jeg har også innhentet uttalelse fra Kommunal- og regionaldepartementet i forbindelse med dette oppfølgningsspørsmålet.

Fremskrittspartiets spørsmål var knyttet til hvor stor del av bostøtten som går til innvandrere i 2009. Etter det jeg er kjent med er tallene fra SSB i rapport SA-103 2008 knyttet til bostøtte til innvanderbefolkningen i 2006. SSBs statistikk har framkommet ved å koble ulike administrative registre og statistiske datakilder. Sammenkoblingen av informasjon har foregått etter spesielle tillatelser. Publikasjonen oppdateres annethvert år.

Som Kommunal- og regionaldepartementet tidligere har opplyst, føres det ikke årlig statistikk over hvor stor andel av bostøtten som mottas av personer med innvandrerbakgrunn. Det foreligger derfor ikke tall for hvor stor andel av bostøtten som utbetales til innvanderbefolkningen i 2009. Rapporten fra 2008, med statistikk fra 2006, kan imidlertid gi grunnlag for et usikkert anslag.

Jeg vil understreke at både Kommunal- og regionaldepartementet og Finansdepartementet legger vekt på at tilgjengelig, relevant informasjon kommer fram i alle svarene på Finanskomiteens spørsmål til forslaget til statsbudsjett.

SPØRSMÅL NR. 220**Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 27. november 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at arbeidstagerne kan beholde uavkortet pensjon fra 69 til 70 år?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunn for spørsmålet er at jeg har fått henvendelse fra arbeidstager / lektor som arbeider i tilnærmet full stilling innenfor videregående skole. Til orientering handler dette om fag som kunsthistorie, norsk, fransk, engelsk og realfag.

Hovedregelen har vært at pensjonen reduseres etter at man har fylt 67 år, men for et par år siden kom en bestemmelse som sa at personer som ønsket å arbeide etter fylte 67 år, skulle få uavkortet pensjon i tillegg til lønnen.

Dette ble bestemt for å motivere eldre arbeidstakere til å stå lengre i arbeid. Dette begrunnet med at samfunnet trenger både kompetanse og arbeidskraft.

Først gjaldt denne ordningen for ett år - så ble den utvidet til også å gjelde 68-åringer.

Mange nyter godt av denne ordningen. Imidlertid er det for enkelte ønskelig å fortsette enda et år - altså fram til fylte 70 år. En ordning som både er ønskelig

for den ansatte, arbeidsgiver og samfunnet. Men en slik gunstig ordning viser det seg - opphører ved fylte 69 år.

Indirekte blir det slik at man snarer motiveres til å avslutte sitt virke før fylte 70 år - i alle fall fra 69 år. Dette virker utilsiktet.

Svar:

Eldre arbeidstakere utgjør en betydelig ressurs i arbeidslivet. For å stimulere denne gruppen til å forlenge yrkeskarrieren er ordningen med inntektsprøving av alderspensjon fra folketrygden avviklet for 67-åringer fra 2008, og for 68-åringer fra 2009. Regjeringen ønsker å videreføre dette tiltaket, og har i forbindelse med statsbudsjettet for 2010 foreslått å fjerne inntektsprøvingen også for 69-åringer. Dette vil innebære at all avkorting av alderspensjon fra folketrygden mot arbeidsinntekt blir fjernet fra 1. januar 2010.

I tråd med budsjettforslaget har Regjeringen fremmet forslag til nødvendige endringer i folketrykdeloven. Lovforslaget ble lagt fram for Stortinget den 20. november 2009 ved Prop. 54 L (2009-2010).

SPØRSMÅL NR. 221**Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 1. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Er det Regjeringens intensjon å ilegge brukere av bioetanol og biogass tilsvarende avgiftsopplegg som for biodiesel?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen begrunner forslaget i statsbudsjettet om avgift på biodiesel med at brukere av biodiesel også må være med å dekke samfunnets kostnader knyttet til kjøp, ulykker og støy. Regjeringen sier videre at dette taler for at alternative drivstoff, som i dag er avgiftsfrie, også bør ilegges avgifter. Mange er nå bekymret for at regjeringens nye avgiftspolitikker vil ramme enda flere.

Svar:

Veibruksavgiftene på drivstoff (bensinavgiften og autodieselavgiften) har til hensikt å prise de eksterne kostnadene knyttet til ulykker, kjøp, støy, veislitasje samt helse- og miljøskadelige utslipp til luft (eksklusiv utslipp av CO₂ som prises gjennom en egen CO₂-avgift) som veitrafikken medfører. Kostnadene knyttet til ulykker, kjøp, støy og veislitasje er uavhengig av hvilket drivstoff som brukes. De helse- og miljøskadelige utslippene fra veitrafikken vil imidlertid variere med hvilket drivstoff kjøretøyet benytter.

Regjeringen slo derfor følgende fast i statsbudsjettet for 2007 med lignende gjentakelse i statsbudsjettene for 2008 og 2009:

”De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, deriblant bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet. I tillegg kommer noen av disse drivstoffene i blandinger. Omsetningen av alternative drivstoff er foreløpig svært begrenset.

På prinsipielt grunnlag bør alle trafikanter betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette taler for at det over tid vil være nødvendig å ilegge alternative drivstoff drivstoffavgifter på linje med bensinavgiften og dieselavgiften.”

Prinsippene ovenfor ble også gjengitt i et svarbrev fra daværende finansminister Kristin Halvorsen til Norsk Bioenergiforening av 21. oktober 2008.

Veibruksavgiftene er utformet som avgifter på de mineralske produktene bensin og mineralolje (og fra 1. januar 2010 også på biodiesel). Et hvert nytt alternativt drivstoff som ikke defineres som bensin eller mineralolje (eller biodiesel) vil dermed falle utenfor avgiftsplikten. Slike drivstoff er derfor avgiftsfrie. Merk at drivstoffblandinger med bensin som hovedbestanddel og som kan benyttes som motordrivstoff er omfattet av bensinavgiften. Det innebærer at bioetanol innblandet i bensin allerede i dag er ilagt full bensinavgift. Bioetanol E85 (85 pst. bioetanol og 15 pst. bensin) kan etter regelverket derimot ikke anses som bensin og faller utenfor avgiftsplikten. Biogass er heller ikke avgiftspliktig.

CO₂-avgiften skal gi riktige incentiver til å redusere CO₂-utslippene. Biodrivstoff er laget av biologisk materiale som inngår i det naturlige CO₂-kretsløpet, og regnes dermed som klimanøytrale. Regjeringen innførte derfor fritak for CO₂-avgift for andel bioetanol i bensin i 2007. Et tilsvarende fritak for CO₂-avgift for andel biodiesel i mineralolje har eksistert siden 1999. Rene biodrivstoff er ikke omfattet av CO₂-avgiften.

Det er først og fremst omsetningspåbudet som bestemmer den samlede omsetningen av biodrivstoff. Denne omsetningen må være på minst 2,5 prosent i dag. Regjeringen vil sende på høring et forslag om å øke omsetningspåbudet til 3,5 prosent på biodrivstoff for iverksettelse så raskt som mulig i 2010. I den forbindelse vil Regjeringen innføre et frivillig rapporteringssystem for biodrivstoff som sikrer sporbarhet og klimagevinst, slik SFT har arbeidet med. EU er i ferd med å utvikle såkalte bærekraftkriterier for biodrivstoff. Slike kriterier bidrar til at vi bedre kan skille mellom biodrivstoff som er bra for klimaet, og det som ikke er det.

Regjeringen legger til rette for bruk av mer miljøvennlig drivstoff gjennom forskning og utvikling og gjennom utformingen av avgifter på bruk og kjøp av bil. Regjeringen har ikke særskilt vurdert om bruken av bioetanol og biogass knyttet til veitrafikken skal avgiftslegges i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 222

Innlevert 19. november 2009 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 27. november 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Nettstedet Helti100.no importerer kakepynt laget av sukker fra Sverige. Som et lite selskap i etableringsfasen vil de gjerne hente varene selv ukentlig, men blir avkrevet at de må fysisk stanse bilen og stille seg i lang betalingskø ved Svinesund for å betale sukkeravgiften.

I en tid med både Internett, mobiltelefoner og faks, finnes det ikke andre mer effektive, ubyråkratiske og servicevennlige måter å betale sine offentlige avgifter til staten på i 2009?»

BEGRUNNELSE:

Nettstedet Helti100.no importerer kakepynt laget av sukker fra Sverige. Det burde utmerket godt la seg gjøre å la småimportører betale på Internett på forhånd og vise frem kvittering, dersom de ble stanset i tollene f.eks.

Som følge av all grensehandel mellom Sverige og Norge er denne regelen en invitasjon til smugling da det er lett å late som om man er en privatperson, som kan passere uten å betale med inntil fem kilo. Dette er med å undergrave borgernes tiltro til staten.

FrP er mot sukkeravgiften, men vi mener at så

lenge den er vedtatt av Stortinget er det Statens plikt å påse at toll og andre avgifter samles inn på en så effektiv og lite byråkratisk måte som mulig.

Å tvinge tusenvis av småimportører, kioskeiere og andre til å gå ut av bilen og stille seg i kø fremstår som fryktelig ineffektivt og gammeldags.

Svar:

Mellom 97 og 99 prosent av all fortolling inn i Norge i dag skjer elektronisk. Tilgang til TVINN (TollVesensets INformasjonssystem med Næringslivet) fordrer at importøren enten anskaffer egnet programvare og søker tollregionen om tilgang, eller benytter en speditør som står for fortollingen. Importører kan også skaffe seg tollkreditt, som gjør at de ikke trenger å forestå betalingen ved grensepassering. Registrerte avgiftspliktige har i tillegg en utsatt avgiftsplikt, hvor avgift betales først ved uttak fra eget lager. Alt dette vil kunne bidra til en raskere grensepassering.

For profesjonelle aktører kreves det stor grad av aktsomhet og etterrettelighet for å importere varer til

Norge. I tillegg til å ha de nødvendige dokumenter og tillatelser, må man forsikre seg om at produktene tilfredsstiller norske og europeiske standarder innenfor områder som produktsikkerhet, forurensing og mat-sikkerhet. Importører av næringsmidler skal for eksempel være registrert hos tilsynsmyndigheten (Mattilsynet) før forsendelsen føres inn i landet. Dette gjelder både varer som innføres fra EØS-området og innførsler fra tredjeland. Disse tillatelsene må sjekkes av toll- og avgiftsetaten før importen kan godkjennes.

Statistisk sentralbyrå (SSB) som ansvarlig for handelsstatistikken, er bundet av internasjonale konvensjoner til å holde statistikk over alle varer som importeres til landet. Dette legger igjen sperrer for hvor store lettelser i fortollingen av varene som kan gjennomføres. I tillegg kommer kontrollhensyn, som også tilsier at det føres en viss kontroll med varene som kommer inn.

Toll- og avgiftsetaten arbeider for øvrig kontinuerlig med utbedring av både prosedyrer og systemer.

SPØRSMÅL NR. 223

Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 2. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden, eventuelt i samarbeid med justisministeren, jobbe for at stjalne kunst- og kulturgjenstander blir registrert i åpne søkbare internasjonale databaser?»

BEGRUNNELSE:

Tyveri av kunst- og kulturgjenstander har økt de senere år. Flere saker har fått stor oppmerksomhet i mediene, noe som i seg selv kan ha bidratt til økningen. Verdiøkningen i kunstmarkedene har også bidratt til å gjøre slike tyveri mer utbredt da enkeltgjenstanders verdi kan være svært høy.

Økokrim har gått ut og etterlyst en offentlig database for stjalte kunst. Men slike databaser eksisterer allerede, på privat basis i det internasjonale kunstmarkedet. Et eksempel er The Art Loss Register, som eies av en rekke forsikringsselskap og kunsthandlere. Det bør være mulig å få til en systematisk registrering og søk i en slik database, for stjalne norske kunst- og kulturgjenstander.

En sarnorsk ordning er neppe like hensiktsmessig som å knytte seg opp til allerede eksisterende internasjonale databaser, da stjålet kunst i stor grad omsettes på et internasjonalt marked.

Man kan se for seg en ordning hvor f.eks. Politiet tegner avtale med en av de store internasjonale databasene, og hvor politiet systematisk registrerer alle kunst- og kulturgjenstander som anmeldes stjålet.

Svar:

Regjeringen vil styrke innsatsen mot kulturminnekriminalitet. Det skal legges til rette for at informasjon knyttet til kulturminnekriminalitet blir gjort tilgjengelig i aktuelle databaser for å sikre en bedre koordinering og informasjonsutveksling. På initiativ fra Justisdepartementet ble det i mai 2009 avholdt et seminar med sentrale offentlige og private aktører om dette viktige temaet.

Politiet har i lengre tid prioritert kampen mot organisert kriminalitet, herunder kunsttyveri. Økokrim, som er tildelt ansvar som nasjonalt kompetansesenter

for stjålne kunst- og kulturgjenstander, får tilført ti nye stillinger i 2010, hvorav to er øremerket miljø- og kulturminnekriminalitet.

Som et ledd i det tverretatlige samarbeidet har Politidirektoratet gitt Økokrim i oppgave å danne en tverretatlig kompetansegruppe. Det er foreslått at gruppen skal ha fokus på tverrfaglig samarbeid og kompetanseheving. Det er videre foreslått at gruppen skal utarbeide en veileder til bruk i kampen mot kunst- og kulturminnekriminalitet.

Opprettelsen av en database for stjålet kunst og antikviteter er et av flere tiltak i "Politidirektoratets tiltaksplan for bekjempelse av miljøkriminalitet 2006 – 2009". Politidirektoratet har nå igangsatt et arbeid med å se på muligheten for å legge til rette for at informasjon knyttet til kunst- og kulturgjenstander blir tilgjengelige i aktuelle databaser, herunder både nasjonalt og internasjonalt.

I denne sammenheng kan det opplyses at jeg tidligere har gitt svar til Stortinget at beslutningen om hvorvidt Politidirektoratet skal opprette en slik database for stjålne gjenstander og som gjøres tilgjengelig for publikum, vil bli tatt stilling til når Politidirek-

toratets utredningsarbeid er slutført. Arbeidet vil omfatte en vurdering av muligheter, fordeler, samt tekniske og rettslige utfordringer rundt en slik database.

Dette arbeidet bør ses i sammenheng med det generelle spørsmålet om politiets egne nettsider bør utvikles med sikte på å ivareta publikums og politiets felles interesser i oppsporing av tyvegods. Dagens regelverk tillater ikke løpende utlevering av registeropplysninger jf. § 16 annet ledd i forskrift om strafferegistrering fra 1974. Jeg har tidligere uttalt at dagens regelverk skal gjennomgås i forbindelse med forslaget til ny politiregisterlov. Når det gjelder stjålne (kunst-)gjenstander antas at de aller fleste vil samtykke i at gjenstanden legges ut offentlig, særlig når gjenstanden ikke viser til en konkret person eller konkret straffesak, men kun til et saksnummer hos politiet. En mulig løsning vi vil vurdere i forbindelse med gjennomgåelse av regelverket kan således være at tyvegods alltid kan legges ut offentlig med kun saksnummer som referanse, med mindre vedkommende uttrykkelig har bedt om at saken/gjenstanden forbeholdes politiets registre.

SPØRSMÅL NR. 224

Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 2. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Energi- og miljø komiteens leder, Erling Sande fra SP har uttalt (se link) at han "personlig har sans for" at man utvider grensen for kraftverk i vernede vassdrag fra 1 til 3 megawatt. Energibehov og klimahensyn lå til grunn for hans mening.

Kan vi forvente at denne saken følges opp av Regjeringen, slik at stortinget blir forelagt en sak om å øke grensen for utbygging av kraftverk i vernede vassdrag fra 1 til 3 megawatt?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.bondelaget.no/sogn-og-fjordane/smaakraft-for-strengt-i-verna-vassdrag-article50566-186.html>

Svar:

Stortinget har i Verneplan for vassdrag gjennom 6 vedtak vernet viktige nasjonale naturkvaliteter og et representativt utvalg av norsk vassdragsnatur. Ver-

net gjelder først og fremst mot kraftutbygging selv om det også skal tas hensyn til ved andre inngrep.

Stortinget vedtok i 2005 at det kan åpnes for konsesjonsbehandling av kraftverk med installert effekt opp til 1 MW i vernede vassdrag, i Bjerkreimsvassdraget ble grensen satt til 3MW. Forutsetningen var at slike utbygginger ikke skulle svekke verneverdien i vassdragene. Ved den avsluttende suppleringen i 2009 forutsatte Stortinget at det skal etableres et prøveprosjekt med helhetlig forvaltning i Vefsnassdraget, der det kan legges til rette for mindre, skånsom kraftproduksjon fristilt fra maksgrensen på 1 MW.

Regjeringen går inn for å øke den fornybare energiproduksjonen betydelig. Dette vil også innebære en økt satsning på vannkraft og det blir viktig å finne fram til de gode prosjektene. Planprosjektet i Vefсна kan gi viktig informasjon om verneverdier og utnyttelsespotensial.

Det er min vurdering at utbyggingen først og fremst bør komme gjennom en skånsom utnyttelse av

vannkraftpotensialet i vassdrag som ikke er vernet. Det vil også være fornuftig å se hva man kan lære av planprosjektet i Vefsna. Hvis det på et senere tidspunkt skulle bli aktuelt med en oppmyking av vernet, vil en flytting av grensen fra 1 til 3 MW kanskje heller ikke være det eneste alternativet.

Regjeringen har ut fra dette ingen planer om å gå til Stortinget med forslag om å øke grensen for utbygging av kraftverk i vernede vassdrag fra 1 til 3 MW på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 225

Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 27. november 2009 av fornyings- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Tu.no hadde 13.11.2009 en artikkel som beskrev statens totalt manglende kontroll over energibruk i egne bygg. Samtidig har Regjeringen sagt i Soria Moria at de ønsker en handlingsplan for å redusere energibruken i bygg innen 2020.

Hvordan vil Regjeringen ta grep for å sikre at staten kan gå foran som et godt eksempel når det gjelder å redusere energibruken i bygg, og når kan man forvente at dette vil skje?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.tu.no/bygg/article226677.ece>

Svar:

Ansvar for forvaltning av statens ulike eiendommer er som kjent fordelt på flere departementer og underliggende virksomheter. Det er hensiktsmessig for å sikre effektiv og oversiktlig drift og utvikling av eiendommene, og fordi byggene har ulike funksjoner. Mitt ansvar omfatter de statlige eiendommene som er forvaltet av Statsbygg, i alt 2, 6 mill. m². I snart 15 år har mitt departement rapportert til Stortinget i St.prp. 1 (Prop. 1 S) om energibruk for de statlige eiendommene som er forvaltet av Statsbygg (tidligere SBED). Statsbygg har i mer enn 30 år registrert energiforbruket og utgitt årlige energirapporter for egne og andres bygninger. I disse årene har SBED/Statsbygg investert store beløp i energiøkonomiseringstiltak. Dette er grunnen til at Statsbyggs bygninger i dag generelt har et lavt energiforbruk. Statsbygg arbeider likevel kontinuerlig med tiltak for å senke energiforbruket ytterligere. De siste årene er

det benyttet dataassistert energioppfølging i dette arbeidet. Energi- og vann-forbruk blir registrert i en felles database. Hensikten med dette er å redusere det manuelle arbeidet med energioppfølging i tillegg til å øke kvaliteten på rapporteringen.

Energioppfølging stiller store krav til driftspersonalet. Statsbygg har derfor lagt vekt på kontinuerlig kompetanseheving og erfaringsutveksling for denne medarbeidergruppen, og det er utviklet egne kurs for dette arbeidet i regi av "Statsbyggskolen".

Energirapporten blir benyttet til sammenligninger, utvikling av energiledelse, bevisstgjøring av brukerne/leietakerne om energiforbruk, korrigering av energitiltak m.v. I tillegg til dette har Statsbygg utviklet www.klimagassregnskap.no som er en metodikk/et system som synliggjør byggets bidrag til klimagassutslipp på en ny og utvidet måte ved at man blant annet trekker inn utslipp knyttet til materialer og utslipp fra transport som ulik plassering av bygge- gir.

Dokumentasjonen som innhentes fra de ulike eiene av statlige bygg har ulik form, og gjør at den ikke uten videre kan brukes til sammenligninger på tvers av funksjonsområdene. Selv om det har blitt gjort mye godt arbeid med energieffektivisering i flere år, har regjeringen i Soria Moria vært tydelig på at den vil lenger. Kommunal- og regionalministeren vil i nær framtid sette ned en gruppe som skal arbeide med energi-effektivisering i bygg. Gruppen skal ha representanter fra miljøorganisasjonene, byggnæringen og myndighetene. Gruppens oppgave blir å utarbeide en plan for hvordan vi kan øke energieffektiviteten i både ny og eksisterende bygningsmasse, både offentlig og privat.

SPØRSMÅL NR. 226**Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Terje Halleland****Besvart 27. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kommer Regjeringen til å fjerne eller endre omsetningspåbud på biodrivstoff når Regjeringen er skeptisk til miljøgevinsten av et slikt drivstoff?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere i år innførte Regjeringen krav om 2,5 % av drivstoffet til veitrafikken skal være biodrivstoff.

Dette ble gjort blant annet for å redusere norske klimautslipp.

Nå går Regjeringen inn for å innføre avgift på samme biodrivstoff, da med begrunnelse at en er skeptisk til klimagevinsten.

Svar:

Regjeringen har ikke planer om å fjerne omsetningskravet for biodrivstoff. Statens forurensnings- tilsyn er i dialog med bransjen med sikte på å etablere et frivillig rapporteringssystem for biodrivstoff. Den-

ne rapporteringen vil kunne dokumentere sporbarheten og klimaeffekten av biodrivstoffet som omsettes i Norge. På denne bakgrunn vil Regjeringen, i løpet av kort tid, sende et forslag til forskriftsendring på ordinær høring. Vi vil foreslå å øke omsetningskravet for biodrivstoff til 3,5 %. En slik forskriftsendring vil kunne tre i kraft tidlig i 2010. Regjeringen vil deretter trappe opp omsetningspåbudet av biodrivstoff til fem prosent så snart bærekraftskriterier er godt nok utviklet, med sikte på innføring fra 1.1 2011. En slik gradvis opptrapping vil gi bransjen tid til å innrette seg mot nye omsetningskrav som kommer, og det vil sikres en etterspørsel etter klimavennlig biodrivstoff.

For å sikre en klimagevinst, er det viktig å få på plass et godt internasjonalt system med tilstrekkelig strenge bærekraftskriterier for biodrivstoff. Norge skal være en aktiv pådriver for å fremme slike internasjonale ordninger for bærekraftig produksjon og import av biodrivstoff. Vi følger også tett EUs arbeid på dette området.

SPØRSMÅL NR. 227**Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 1. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Energiteknikk nr 2009 kan man lese at norsk kraft- og industrimiljø kaller en ordning med utleie av kraftverk i 15 år "dødfødt" og tilnærmet hensiktsløs. Aktørene mener en slik ordning må vare over periode på minst 30 år skal den ha noen hensikt.

Vil ministeren ta grep for å komme norske kraft- og industrimiljø i møte når det gjelder et slikt krav, og sikre en tilstrekkelig lang leieperiode, slik at ordning kan få betydning?»

BEGRUNNELSE:

Industrien mener at verken transaksjonskostnader eller oppbygging av driftsorganisasjoner lar seg forsvare i ett 15 års perspektiv, og at det vil være umulig å få lønnsomhet ved så korte tidsperspektiver.

Svar:

Konsolideringsmodellen for offentlig eierskap til vannkraftanlegg ligger til grunn for Stortingets lovvedtak om utleieperiodens lengde. Formålet med konsolideringsmodellen er å sikre og styrke det offentlige eierskapet. Dette tilsier at utleieperiodene ikke bør være for lange, siden styringen av kraftverk og tilhørende anlegg er en sentral funksjon ved eierskapet. Eksempelvis vil lange leiekontrakter binde opp fremtidige kommunestyre og fylkesting. Det er ikke gitt at disse organer i fremtiden nødvendigvis vil ønske samme løsning for eierskap og kraftdisponering som da leieavtalen ble inngått.

Forholdet til EØS-avtalen ved valg av lengden på utleieperiode er et meget sentralt hensyn. Det må finnes en balanse mellom hensynet til å sikre eiers posisjon på den ene siden, og på den annen side hensynet

til at avtalene må være langvarige nok til å være industrielt og kommersielt interessante for leietaker. En for lang utleieperiode kan uthule konsolideringsmodellen, og dermed rukke ved det offentlige eierskapet. Ut fra disse hensynene valgte Stortinget 15 år fordi det er innenfor rammene for konsolideringsmodellen.

Jeg har ingen planer om å ta noe initiativ til en lovendring på dette punktet slik representanten spør om. Jeg vil tvert imot advare mot den risiko som ligger i at en forlenget utleieperiode kan undergrave prinsippet om offentlig eierskap til landets vannkraftressurser. Konsolideringsmodellen ble vedtatt i kjøl-

vannet av at EFTA-domstolen i 2007 fant de tidligere hjemfallsreglene EØS-stridige. De reglene vi nå har er forankret i EØS-avtalens regler om eiendomsretten, og i tråd med avgjørelsen fra EFTA-domstolen, som åpner for at Norge kan ha et lovverk som sikrer at eierskapet til landets vannkraftressurser skal ligge på offentlige hender.

De nærmere reglene for utleie vil bli presisert i forskriften om utleie av vannkraftproduksjon. Jeg er opptatt av at det sikres reelle muligheter for utleie, samtidig som ordningen må ligge innenfor lovens rammer og prinsippene i konsolideringsmodellen.

SPØRSMÅL NR. 228

Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 27. november 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sørge for at innsatsen mot organisert kunsttyveri styrkes?»

BEGRUNNELSE:

Vi ser stadig eksempler på at verdifull og uerstattelig kunst kommer på avveie. I følge Økokrim er det i denne type saker ikke uvanlig at organiserte kriminelle står bak tyveriene. Til NRK Dagsrevyen 18. november uttrykker Økokrim bekymring over denne utviklingen, og peker på at manglende ressurser gjør etterforskning og oppfølging av denne type saker svært krevende.

Kunsttyveri er i ferd med å bli en storindustri internasjonalt, og det er her nødvendig med omfattende samarbeid over landegrensene. Samtidig vet vi at norsk politi mangler ressurser til å ta seg av slike saker. Økokrim har tidligere pekt på behovet for et register over norsk kunst som har forsvunnet, men fremdeles mangler ressurser til dette. Det er liten tvil om at en kunne gjort langt mer med dette problemet dersom det ble stilt mer ressurser til rådighet. For å komme denne typen kriminalitet til livs er det nå viktig at dette gis høyere prioritet, også i form av økte ressurser.

Svar:

Regjeringen har i lengre tid prioritert kampen mot organisert kriminalitet, herunder miljøkriminalitet. Prioriteringen bidro til at Politidirektoratet og

Riksadvokaten har hatt økt oppmerksomhet på forebygging og bekjempelse av alvorlig miljøkriminalitet, herunder kunst- og kulturminnekriminalitet.

Økokrim, som allerede i 2006 fikk ansvar som nasjonalt kompetansesenter for stjålne kunst- og kulturgjenstander, ble styrket i forhold til dette arbeidet i 2009 og vil i 2010 få tilført ti nye stillinger, hvorav to er øremerket for utfordringer vedrørende miljø- og kulturminnekriminalitet.

På oppdrag fra Politidirektoratet har Økokrim nå slutført arbeidet når det gjelder etableringen av en tverretattlig kompetansegruppe, slik at gruppen kan oppta arbeidet i begynnelsen av 2010. Gruppen skal blant annet fokusere på kompetanseheving og tverretattlig samarbeid når det gjelder forebygging og bekjempelse av kunst- og kulturminnekriminalitet.

Opprettelsen av en database for stjålet kunst og antikviteter er et av flere tiltak i "Politidirektoratets tiltaksplan for bekjempelse av miljøkriminalitet 2006 – 2009". Politidirektoratet har nå igangsatt et arbeid med å se på muligheten for å legge til rette for at informasjon knyttet til kunst- og kulturgjenstander blir tilgjengelige i aktuelle databaser, herunder både nasjonalt og internasjonalt. Kompetansegruppen under ledelse av Økokrim vil kunne gi verdifulle innspill.

Avslutningsvis ønsker jeg å understreke at Justis-sektoren ikke kan bekjempe organisert kunsttyveri alene. For eksempel har Kultur- og kirke departementet gjort et omfattende arbeid for å kartlegge kunst- og kulturgjenstander som befinner seg i norske kirker og andre bygninger som sorterer under departemen-

tets ansvarsområde. Arbeidet ble i verksatt både i forhold til å kunne forebygge tyverier på en bedre måte og for å lette arbeidet i forbindelse med en mulig straffesak.

Innsatsen mot organisert kunsttyveri er avhengig

av gode relasjoner til andre lands myndigheter, en løpende kontakt med aktører innenfor kunstmarkedet, og ikke minst alle som bidrar til å gjøre kunst- og kulturgjenstander tilgjengelig for publikum.

SPØRSMÅL NR. 229

Innlevert 20. november 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 27. november 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I den siste tiden har det vært mye uro formidlet blant annet gjennom mediaoppslag rundt sykehusene på Agder, Sørlandet Sykehus HF. Dette skaper stor bekymring i befolkningen, noe som gjenspeiler seg i mange henvendelser om saken. Mange opplever at det er en bevisst strategi om å tappe sykehuset i Arendal for funksjoner, på tross av at strategiplaner og tidligere uttalelser har betrygget om det motsatte.

Kan statsråden bekrefte at det ikke på noen måte foreligger planer om svekkelser av sykehuset i Arendal?»

Svar:

Sørlandet sykehus HF er organisert i sju klinikker, og skal gi gode spesialisthelsetjenester til hele Agders befolkning. Som representanten er kjent med, er virksomheten lokalisert til de tre store sykehusene i Arendal, Kristiansand og Flekkefjord, i tillegg til distriktpsykiatriske sentra i begge Agderfylkene. Som representanten viser til har det i løpet av den senere tiden vært flere reportasjer i media om ledelse av helseforetaket og diskusjoner om hvilke veivalg som skal sikre befolkningen i Agderfylkene best mulig spesialisthelsetjenester innenfor de økonomiske rammer som helseforetaket disponerer.

Helse Sør-Øst RHF, som eier Sørlandet sykehus HF, har orientert meg om at sykehuset har vedtatt en strategiplan for perioden 2009-2013. Strategiplanen, som er tilgjengelig på helseforetakets nettsider, skal utgjøre en felles plattform i perioden og er utarbeidet for å gi retning for utviklingen av helseforetaket og for å sikre forutsigbarhet i den eksisterende arbeidsdelingen mellom sykehusene.

Eventuelle endringer i retning eller arbeidsdeling vil, ifølge strategiplanen, kreve behandling i styret for Sørlandet sykehus HF.

Ifølge Helse Sør-Øst RHF foreligger det ikke planer eller forslag i Sørlandet sykehus HF om å endre retning eller arbeidsdeling mellom de tre sykehusene i helseforetaket. Det vurderes imidlertid om revisjonen av den foreliggende strategiplanen bør startes opp ett år tidligere enn planlagt. Disse vurderinger gjøres som følge av at den medisinskfaglige utviklingen innenfor enkelte fagområder skjer i stort tempo. Arbeidet med revisjon av strategiplanen vil da starte i 2011 i stedet for i 2012.

Ifølge Helse Sør-Øst RHF vil Sørlandet sykehus HF sørge for gode og involverende prosesser når arbeidet med revisjonen av strategiplanen igangsettes, både internt i helseforetaket, i lokalmiljøene og i et samarbeid med primærhelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 230**Innlevert 23. november 2009 av stortingsrepresentant Terje Halleland****Besvart 2. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Regjeringen har varslet avgift på biodrivstoff og begrunnet dette blant annet med at biler som bruker dette drivstoffet i like stor grad bidrar slitasje på veier, ulykker, kø etc. og må derfor ta sin del av kostnaden.

Når kan vi forvente at el-biler og hydrogenbiler avgiftsbelegges for å dekke disse kostnadene?»

Svar:

Veibruksavgiftene på drivstoff (bensinavgiften og autodieselavgiften) har til hensikt å prise de eksterne kostnadene knyttet til ulykker, kø, støy, veislitasje samt helse- og miljøskadelige utslipp til luft (eksklusiv utslipp av CO₂ som prises gjennom en egen CO₂-avgift) som veitrafikken medfører. Kostnadene knyttet til ulykker, kø, støy og veislitasje er uavhengig av hvilket drivstoff som brukes. De helse- og miljøskadelige utslippene fra veitrafikken vil imidlertid variere med hvilket drivstoff kjøretøyet benytter.

Regjeringen slo derfor følgende fast i statsbudsjettet for 2007 med lignende gjentakelse i statsbudsjettene for 2008 og 2009:

”De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, deriblant bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet. I tillegg kommer noen av disse drivstoffene i blandinger. Omsetningen av alternative drivstoff er foreløpig svært begrenset.

På prinsipielt grunnlag bør alle trafikanter betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette taler for at det over tid vil være nødvendig å ilegge alternative drivstoff drivstoffavgifter på linje med bensinavgiften og dieselaavgiften.”

Prinsippene som er beskrevet overfor ble også gjengitt i et svarbrev fra daværende finansminister Kristin Halvorsen til Norsk Bioenergiforening av 21. oktober 2008.

Veibruksavgiftene er utformet som avgifter på de mineralske produktene bensin og mineralolje (og fra 1. januar 2010 også på biodiesel). Et hvert nytt alternativt drivstoff som ikke defineres som bensin eller mineralolje (eller biodiesel) vil dermed falle utenfor avgiftsplikten. Slike drivstoff er derfor avgiftsfrie. Dette innebærer at bruk av elektrisitet i elbiler og hydrogen i hydrogenbiler ikke er ilagt veibruksavgifter.

CO₂-avgiften skal gi riktige incentiver til å redusere CO₂-utslippene. Dette innebærer at det ikke skal betales CO₂-avgift for drivstoff som ikke gir utslipp av CO₂. CO₂-avgiften er utformet som en avgift på mineralolje, bensin, naturgass og LPG. Elektrisitet og hydrogen faller ikke inn under avgiftsplikten.

Det er først og fremst omsetningspåbudet som bestemmer den samlede omsetningen av biodrivstoff. Denne omsetningen må være på minst 2,5 prosent i dag. Regjeringen vil sende på høring et forslag om å øke omsetningspåbudet til 3,5 prosent på biodrivstoff for iverksettelse så raskt som mulig i 2010. I den forbindelse vil Regjeringen innføre et frivillig rapporteringssystem for biodrivstoff som sikrer sporbarhet og klimagevinst, slik SFT har arbeidet med. EU er i ferd med å utvikle såkalte bærekraftkriterier for biodrivstoff. Slike kriterier bidrar til at vi bedre kan skille mellom biodrivstoff som er bra for klimaet, og det som ikke er det.

Regjeringen legger til rette for bruk av mer miljøvennlig drivstoff gjennom forskning og utvikling og gjennom utformingen av avgifter på bruk og kjøp av bil. Regjeringen har ikke særskilt vurdert om bruken av elektrisitet og hydrogen knyttet til veitrafikken skal avgiftslegges med veiavgift i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 231**Innlevert 23. november 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 30. november 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er fornuftig bruk av offentlige midler når en ser resultatene gjennom SIVA, og kan statsråden redegjøre for resultatene av de øvrige midlene til dette formålet?»

BEGRUNNELSE:

Kommunal- og regionaldepartementet har ansvaret for utvikling og oppfølging av Regjeringens distrikts- og regionalpolitiske virkemidler. Regjeringen har sagt disse midlene skal nyttes til aktiviteter som fremmer bl.a. verdiskaping, sysselsetting og internasjonalt konkurransedyktig næringsliv. Midlene som blir fordelt går i hovedsak gjennom Innovasjon Norge og fylkeskommunen. Fylkeskommunen bevilger videre penger til ulike organisasjoner som SIVA og Forskningsrådet.

I 2009 er det brukt over 2,5 mrd til dette formålet og foreslått bevilgning for 2010 er over 2,6 mrd.

I en artikkel i Aftenposten 19.11.2009 hevdet det at det gjennom SIVA alene, er brukt 280 millioner kroner siden 2000 til dette formålet, med 139 arbeidsplasser som resultat. Arbeidsplasser som i hovedsak er hos allerede godt etablerte næringsaktører som i stor grad synes å ha tilstrekkelig økonomi til å drive uten særskilte, statlige subsidier.

Svar:

Aftenposten har i den nevnte artikkelen brukt tall fra en revisjon av SIVA som Riksrevisjonen nylig gjennomførte. Aftenposten har benyttet ett av Riksrevisjonens tall, men valgt å se bort fra andre deler av Riksrevisjonens rapport. Rapporten viser at det i tillegg til 139 nye arbeidsplasser i etablerte bedrifter, er skapt 645 arbeidsplasser i nyetablerte bedrifter som har gått inn i næringshagene. Dermed kommer Riksrevisjonen fram til et antall nyetablerte arbeidsplasser i næringshagene på 784.

I samme artikkel er det også en feil fremstilling av de offentlige bevilgningene i næringshagetilskuddet. Det gis ikke tilskudd til den enkelte bedrift som lokaliserer seg i næringshagen. Bedriftene må betale sine kostnader på vanlig måte, enten det gjelder husleie, direkte felleskostnader, forretningsmessig rådgivning osv.

Næringshagene ble startet opp i 1999 for å motvirke forvitringen av private bedrifter i distriktene samt utnytte mulighetene i framveksten av kunnskapsbaserte arbeidsplasser. Til nå er det etablert

nærmere 60 næringshager. Evalueringen av næringshagene som ble gjennomført i 2008, viser at næringshagene gir tilgang til formelle og uformelle møteplasser som spesielt de minste bedriftene vurderer som svært viktige for utvikling av egen kompetanse, nettverk og bredde i eget kundegrunnlag. Lederne av næringshagene er viktige ildsjeler og samfunnsentreprenører i utvikling av bedriftsmiljø og levende bygger. At store sentrale virksomheter og investorer plasserer deler av sine virksomheter i næringshagene er, etter min mening, et sunnhetstegn. Våren 2010 vil det foreligge en egen evaluering av hele SIVA. Denne vil departementet gå grundig gjennom. Sammen med Riksrevisjonens arbeid gir dette et godt grunnlag for å sikre at vi til enhver tid får mest mulig distriktspolitikk for pengene.

De særskilte distrikts- og regionalpolitiske virkemidlene som Kommunal- og regionaldepartementet forvalter, utgjør en ekstrainsats for å nå distrikts- og regionalpolitiske mål. Hoveddelen av midlene overføres fylkeskommunene som har ansvar for å fremme regional utvikling i sine områder.

Tilskudd til fylkeskommuner for regional utvikling (kap. 551, post 60) ble nylig evaluert av Oxford Research og Norsk institutt for by- og regionforskning (NIBR). Evalueringen viser at de bedriftsrettede virkemidlene bidrar vesentlig til sysselsettingen i distriktene, mens de andre næringsrettede midlene bidrar til å øke kompetansen i næringslivet, stimulerer til samarbeid og etablerer nettverk. Videre viser evalueringen at midlene bidrar til måloppnåelse, men at det er vanskelig å måle effekter av tiltak som skal virke på lengre sikt/ og eller påvirke lokal samfunnsutvikling. Funn fra evalueringen er omtalt i Prop. 1 S (2009-2010) Kommunal- og regionaldepartementet. Departementet er nå i dialog med fylkeskommunene om hvordan evalueringen skal følges opp, for å få frem bedre resultat- og effektrapportering, herunder også evalueringer, særlig på tilretteleggende midler. Det skal også nevnes at Innovasjon Norge årlig gjennomfører kundeeffektundersøkelser.

Posten som går til nasjonale tiltak for regional utvikling (kap. 552, post 72) forvaltes i hovedsak av virkemiddelaktørene Innovasjon Norge, SIVA og Forskningsrådet (i underkant av 70 pst.) De øvrige 30 pst. forvaltes av departementet. Midlene går til tiltak der det synes formålstjenelig med nasjonal koordinering. Dette kan være ulike programmer og prosjekter med hovedmål å bidra til verdiskaping, økt sysselsetting og internasjonalt konkurransedyktig næringsliv,

samt andre tiltak for å nå hovedmålene for distrikts- og regionalpolitikken.

Det er viktig å framskaffe god informasjon om effektene av midlene Stortinget bevilger, og dette gjelder selvfølgelig også innenfor regional utvikling. De nasjonale målene for regional utvikling er vide og har mange berøringspunkter med andre politikk-områder. Det tar ofte noe tid før en kan måle effektene av innsatsen, samtidig som det er krevende å isolere effektene av regionalpolitikken innsats.

Departementet mottar årlige aktivitetsrapporteringer fra fylkeskommunene og virkemiddelaktørene. Rapporteringen omtales i de årlige budsjettpropo-

sisjoner. I tillegg gjennomføres det evalueringer med jevne mellomrom, for å fange opp effektene av aktivitetene. Resultater fra evalueringene blir også omtalt i de årlige budsjettproposisjoner etter hvert som evalueringene foreligger. Dersom evalueringer gir indikasjoner på lite effektiv ressursbruk, endrer departementet innretningen for å sikre at bruken av midlene gir mest mulig igjen i forhold til innsatsen. Departementet søker kontinuerlig å forbedre både den årlige rapporteringen og metodene for å måle og synliggjøre resultater og effekter av innsatsen, blant annet gjennom evalueringer.

SPØRSMÅL NR. 232

Innlevert 23. november 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. november 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan utenriksministeren redegjøre for rutiner knyttet til at utenlandske studenter avvises ved norske studiesteder, herunder om det evt. eksisterer lister og/eller retningslinjer knyttet til studier som studenter fra enkelte land ikke tillates å påbegynne og hvilke land som evt. omfattes av disse listene/retningslinjene?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har merket seg omtalen i media knyttet til den iranskfødte studenten som ikke fikk fortsette sine studier ved Høyskolen i Narvik, samt omtalen av de nordkoreanske studentene som ikke får begynne på doktorgradsstudier ved Universitetet i Stavanger. I begge tilfeller anføres det "sikkerhetsmessige årsaker" som grunnlag for avvisningen av studentene.

Det er klart at Norge både må og skal forholde seg til resolusjoner fra FNs sikkerhetsråd, men undertegnede savner en større åpenhet og forutsigbarhet knyttet til denne type saker.

Svar:

Spørsmålet om kontroll med kunnskapsoverføring, bl.a. til forskere og studenter, er en relativt ny problemstilling. FNs Sikkerhetsråd har vedtatt resolusjoner som bl.a. oppfordrer medlemslandene til å utvise forsiktighet og hindre overføring av teknologi og kunnskap som kan medføre spredning av masseødeleggelsesvåpen. Innenfor de multilaterale eksport-

kontrollregimene er det også tatt initiativ til å drøfte hvordan medlemslandene kan sikre en adekvat kontroll når det gjelder teknologi- og kunnskapsoverføring på nasjonalt plan.

Det er ikke etablert konkrete retningslinjer eller landlister når det gjelder gjennomføring av kontroll med kunnskapsoverføring til utenlandske statsborgere i Norge. De to sakene som nevnes i representanten Skei Grandes spørsmål, hvor studenter fra Iran og Nord-Korea ikke har fått studere i Norge, er behandlet i forhold til hhv. Utlendingsloven og Forskrift om gjennomføring av sanksjoner mot Nord-Korea. Dette viser at flere regelverk og hensyn kan komme i betraktning i slike saker.

Utenriksdepartementet er ansvarlig for gjennomføringen av den strategiske eksportkontrollen og av FNs sanksjonsregimer. Kontrollen er hjemlet i et særskilt straffesanksjonert lovverk og retter seg både mot strategiske varer, tjenester og teknologi, herunder også immaterielle ytelser. PST har et særskilt ansvar for å forebygge og etterforske brudd på regelverket. I tillegg har Tollvesenet lovpålagte kontrolloppgaver. Kontroll med utlendingers adgang og opphold i riket tilligger utlendingsmyndighetene.

Som ansvarlig myndighet for den strategiske eksportkontrollen og for gjennomføringen av våre internasjonale forpliktelser, har Utenriksdepartementet tatt initiativ til et bredere samarbeid med aktuelle etater, herunder Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Justisdepartementet og PST for å avklare hvordan spørsmålet om kontroll

med kunnskapsoverføring kan håndteres på en måte som ivaretar krav til forutsigbarhet, åpenhet og effektivitet.

Jeg kan forsikre om at Regjeringen legger stor vekt på å sikre et oversiktlig og forutsigbart regelverk og rutiner når det gjelder den strategiske eksportkontrollen. Når det gjelder spørsmålet om kunns-

skapsoverføring spesielt, vil jeg understreke betydningen av forebyggende virksomhet og informasjon.

Akademisk frihet er grunnleggende. Samtidig er det nødvendig å ha på plass tiltak for å hindre kunnskapsoverføring som medfører en reell risiko for spredning av masseødeleggelsesvåpen.

SPØRSMÅL NR. 233

Innlevert 23. november 2009 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 30. november 2009 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg viser til skriftlig spørsmål nr 15:22 (2009-2010) og nye avsløringer om samme sak i Dagens Næringsliv 21. og 23. november.

Hvorfor unnlot forsvarsdepartementet å informere om at selskapene i Ocas-sfæren har mottatt 100 millioner kroner fra Forsvaret hvorav 60 millioner kroner er brukt på å utvikle radarsystemer med tilsvarende teknologi som sivile Ocas-systemet, og er det andre forhold som i ettertid burde vært redegjort for i svar på mitt tidligere spørsmål?»

Svar:

Regjeringen legger stor vekt på å skape forutsigbarhet og best mulige rammevilkår for norsk industri. Samarbeidet med industrien må skje profesjonelt, i åpenhet og i tråd med gjeldende regelverk. Som et

ledd i oppfølgingen av regjeringens næringsstrategi, har Forsvarsdepartementet utarbeidet en handlingsplan for prosjekter som gis økonomisk støtte fra departementet. I tilknytning til dette er det etablert rutiner og retningslinjer for tildeling og oppfølging av denne type støtte. De senere år er det også iverksatt tiltak for å sikre at gode holdninger, etikk og forsvarlig ledelse skal være en fullverdig og integrert del av forsvarsektorens arbeid.

Når det gjelder omfanget av kontrakter og avtaler mellom Forsvaret og selskaper i den totale "OCAS-sfæren", har Forsvarsdepartementet bedt Forsvarsstaben om en fullstendig gjennomgang av saken innen primo desember. Jeg legger stor vekt på å få frem sakens fakta, og tar sikte på snarest mulig å komme tilbake med utfyllende informasjon i et oppfølgende brev til Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 234

Innlevert 23. november 2009 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien

Besvart 7. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Nedlegging av skoler gir ofte som konsekvens at elevene får lengre skolevei. I dag er ca. 140 000 elever avhengig av skoleskyss for å komme seg til og fra skolen. For mange elever betyr dette lange bussreiser daglig. Lang reisevei er en belastning for elev-

ene. Særlig alvorlig er det når barn ned i 5-6-årsalderen må kjøres lange strekninger daglig.

Vil statsråden ta initiativ til å utrede hvilke konsekvenser lang reisevei har for elevenes helse, læringsutbytte og trivsel og hva som er akseptabel reisetid for ulike trinn?»

BEGRUNNELSE:

Lengre reisetid mellom hjem og skole medfører en merbelastning for elevene. Belastningen er trolig høyere dess yngre elevene er. Økt reiseavstand gjør elevene mer slitne, og påvirker dermed lærings situasjonen.

En undersøkelse foretatt av Nordlandsforskning i 2003 viser dessuten at skolenedlegging har ført til at færre elever deltar i aktiviteter på skolen på fritida i dag enn tidligere. Flere oppgir lang reiseavstand som årsak. Ifølge samme undersøkelse synes det også å være en sammenheng mellom skoleskyss og hvorvidt elevene liker seg bedre eller dårligere på den nye skolen.

Dette, i tillegg til at lokalsamfunnet mister en viktig møteplass og arena for fritidsaktiviteter, er negative konsekvenser som påvirker både elevenes sosiale miljø og læringsmiljøet.

Svar:

Etter opplæringsloven § 13-4 er hovedregelen at fylkeskommunene har ansvar for skoleskyssen. Kommunene skal ifølge bestemmelsen betale refusjon etter persontakst. Loven og forarbeid til loven inneholder ikke konkrete vurderinger om forsvarlig reisetid.

I Ot.prp. nr. 46 (1997-1998) s. 85 er det sagt at både transporttid, gangtid og ventetid må sees i sammenheng i vurderingen av akseptabel reisetid:

”Departementet understrekar at skoleskyss må organiserast slik at elevar får ei akseptabel reisetid. Særleg er det viktig å organisere skyssen for 6-åringane slik at reisetida blir så kort som mogleg. I vurderinga av akseptabel reisetid må gangtid og tid med transportmiddel sjåast i samanheng”.

Dette betyr at fylkeskommunen må organisere et skystilbud som gjør at elevene ikke får urimelig lang reisetid i forhold til distansen til/fra skolen. Ifølge opplæringsloven § 13-4 skal fylkeskommunen organisere skoleskyssen i samarbeid med kommunen.

Samtidig er det kommunene som har ansvar for drift av grunnskolene i tråd med gjeldende lover og forskrifter. Opplæringsloven inneholder ikke regler om hvor mange skoler det skal være i kommunen, eller hvor skolene skal plasseres. Kommunene står derfor fritt til å opprette og legge ned skoler, og til å bestemme hvor i kommunen skolene skal plasseres. Det er mange hensyn som må balanseres mot hverandre ved vurdering av nedlegging eller opprettholdelse av skoler i tillegg til skyss, bl.a. skolens elevgrunnlag, kvaliteten på opplæringsstilbudet, elevenes sosiale fellesskap og muligheten for å rekruttere kvalifiserte lærere. Ut fra bl.a. prinsippet om kommunalt selvstyre mener jeg det bør være opp til kommunene selv å finne gode løsninger på skolestrukturen som er til beste for kommunenes innbyggere.

Det er en viktig problemstilling som tas opp i dette spørsmålet. Jeg har blitt kjent via mediene med eksempler på at barn har fått svært lang reisetid til skolen etter skolenedleggelser.

For å få mer kunnskap om utviklingen, har jeg tatt initiativ til en kartlegging i regi av fylkesmennene av årsaker til og omfanget av skolenedleggelser de siste årene, herunder en vurdering av hvordan eventuelle skolenedleggelser kan ha påvirket elevenes reisetid. På bakgrunn av denne kartleggingen vil jeg vurdere om og evt. hvordan det er aktuelt å se nærmere på konsekvensene av lang reisetid for elever på ulike alderstrinn.

SPØRSMÅL NR. 235

Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 2. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvilken dokumentasjon ligger til grunn ved valget av Hamar sykehus, fremfor Lillehammer sykehus, som lokalisering av sykehuset Innlandets samling av brystkreftkirurgien?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset innlandet har med virkning fra 1. mai d.å. samlet sin brystkreftenhet til Hamar sykehus.

Dette har skapt betydelig uro fra pasienthold, og er gjort i strid med klare faglige råd i saken.

Saken føyer seg inn i rekken av vanskelig lokaliseringssaker i Sykehuset Innlandet, og fremstår som et ledd i sykehusets strategi for å underbygge behovet for et nytt Hamar sykehus. Dette oppleves ikke av pasientene å være i deres interesse.

I Nasjonal kreftplan fremgår det klart at de regionale helseforetakene skal dokumentere at prosesser

som det vi her ser eksempel på er basert på faglige kriterier, jeg siterer:

"Forskning har påvist tett sammenheng mellom-kvalitet og behandlingsvolum, særlig innen kirurgisk kreftbehandling. Departementet har derfor pålagt de regionale helseforetakene å legge dokumentert kunnskap til grunn for organiseringen av tilbudet."

I lys av den offentlige debatt som har vært, de faglige vurderinger som er offentliggjort og de mange innspill som har kommet fra pasientene, er det grunn til å reise spørsmål om hvorfor en samling av tilbudet er gjort på Hamar, når tilbudet tilsynelatende i utgangspunktet var bedre ivaretatt på Lillehammer. Særlig er det her grunn til å reise spørsmål i tilknytning til bygningsmessige og bemanningsmessige forhold.

Svar:

Jeg har på bakgrunn av dette spørsmålet bedt Helse Sør-Øst RHF om å redegjøre for bakgrunnen for en samling av brystkreftkirurgien til Hamar sykehus. Jeg siterer følgende svar derfra:

"Tidligere Helse Øst tok tidlig opp føringene fra Nasjonal kreftplan gjennom utarbeiding av egen handlingsplan for kreftbehandling i regionen. Styret for Helse Øst RHF vedtok i sak 034-2005, "Funksjonsfordeling av kreftkirurgien i foretaksgruppen gjeldende fra 1. september 2005". Dette vedtaket innebar en sentralisering av visse krefttyper til hovedstadsområdet og en begrensning i operasjoner av visse typer kreft på mindre sykehus. I forslagene til funksjonsfordeling og faglig tilpasning av kreftkirurgien var det i denne saken lagt vekt på faglige anbefalinger med spesiell vekt på sammenhengen mellom volum og kvalitet. De generelle prinsippene for funksjonsfordeling er i tråd med nasjonale faglige retningslinjer og hadde tilslutning i fagmiljøene.

Helse Sør-Øst har gjennom bestillerdokumentet "Helse Sør-Øst RHF's bestilling av spesialisthelsetjenester for 2008", presisert at vedtaket fra 2005 skal følges opp. Her ble Sykehuset Innlandet bedt om å følge avtalt funksjonsfordeling innen kirurgi, spesielt innen kreft-behandling, herunder samle behandling av brystkreft til ett av sykehusene. Det ble lagt til grunn at Sykehuset Innlandet i løpet av 2008 måtte ha tatt stilling til lokaliseringen av bryst- og endokrinkirurgien i tråd med føringene.

Sykehuset Innlandet opplyser at de på bakgrunn av tidligere styrevedtak og bestillerdokument igang-

satte en utredning av organisering av bryst- og endokrinkirurgien i helseforetaket. Det ble nedsatt en arbeidsgruppe som leverte sin rapport 18. november 2008. Det opplyses at risikoanalyse var en del av dette arbeidet.

Det opplyses videre at saken ble styrebehandlet i sak 76-2008 ved Innlandet sykehus HF. Styret besluttet etter en samlet vurdering at områdefunksjonen for bryst- og endokrinkirurgien i Sykehuset Innlandet ble lagt til divisjon Elverum-Hamar."

For å sikre kvaliteten i den kirurgiske kreftbehandlingen, ble det i oppdragsdokumentet for 2009 stilt krav til de regionale helseforetakene om å gjennomgå hvilke enheter som utfører kirurgisk kreftbehandling, blant annet innen brystkirurgi. De regionale helseforetakene er i denne gjennomgangen bedt om å legge vekt på faktorer som har betydning for behandlingskvaliteten slik som pasientvolum, organisering og kompetanse, blant annet grad av spesialisering, tverrfaglige team, samt kompetanse til å håndtere uforutsette situasjoner og komplikasjoner.

Styresaken og rapporten fra arbeidsgruppen i Sykehuset Innlandet er offentlige dokumenter. Det fremgår av rapporten at arbeidsgruppens forslag var å samle bryst- og endokrinofaget på et sted i Sykehuset Innlandet, men uten å ta stilling til om dette skulle være Hamar eller Lillehammer. Et mindretall ønsket å avvente et slikt vedtak til 2010. Administrasjonen utarbeidet i styresak 76-2008 med bakgrunn i aktuelle utredninger, dokumenter og føringer fra eier Helse Sør-Øst RHF et forslag til vedtak som styret sluttet seg til og som konkluderte med samling av de kirurgiske funksjonene på Hamar, men med brystdiagnostiske sentra både på Lillehammer og Hamar med kompetanse som kreves i forhold til deltagelse i Mammografiprogrammet.

Regjeringen legger opp til en helhetlig helsepolitikk med en bedre arbeidsdeling mellom sykehusene for å sikre kvaliteten i behandlingen. Dette vil gi omstilling lokalt, slik som ved organisering av brystkreftkirurgien ved Sykehuset Innlandet. Jeg har tiltro til at Helse Sør-Øst RHF i denne saken har gjennomført en grundig utredning og tatt hensyn til føringene fra Nasjonal kreftplan i arbeidet med plassering av områdefunksjonen for bryst- og endokrinkirurgien i helseforetaket.

SPØRSMÅL NR. 236**Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 27. november 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren medvirke til at E16 ved Vøyenenga blir utbedret med hensyn på trafikk-sikkerhet?»

BEGRUNNELSE:

Etter at nye E16 ble åpnet for trafikk har vi opplevd et stort antall ulykker på den nye veien. Ulykkene har særlig vært hyppige i rundkjøringen på Vøyenenga, som åpenbart kommer brått på en rekke bilister. Ulike tiltak kan bidra til å gjøre førere oppmerksomme på den farlige rundkjøringen som for eksempel rumlefelt, skilting og så videre.

Svar:

E16 ble åpnet som ny firefeltsveg mellom Vøyen og Bjørum i mai 2009 som første utbyggingsparsell mellom Kjørbo (E18) og Bjørum. Som en midlertidig løsning ble det laget en rundkjøring på Vøyenenga der ny og gammel E16 møtes. Denne rundkjøringen er planlagt fjernet når parsellen mellom Kjørbo (E18) og Vøyen blir utbygget.

Rundkjøring ble valgt som en midlertidig løsning på grunn av blant annet sårbart elvemiljø, flomutsatt område og økonomi.

Statens vegvesen har registrert fire ulykker på strekningen siden åpningen i mai 2009. Alle skjedde der den nye firefeltsvegen kommer til rundkjøringen på Vøyenenga, og to av disse ulykkene skjedde umiddelbart etter åpning av den nye veien. I alle ulykkene har bilister hatt for stor fart inn mot rundkjøringen nordfra og har på ulike måter truffet rundkjøringen. Ingen av ulykkene har medført alvorlige personskader.

Som følge av disse ulykkene har Statens vegvesen utført en rekke tiltak på stedet:

- Det er foretatt mindre geometriforandringer i rundkjøringen slik at bilistene bedre blir ledet riktig igjennom denne.
- Det er etablert portaler med overhengende skilt for å hjelpe bilistene til å velge riktig kjørefelt inn mot rundkjøringen.
- Det er merket i kjørebanelinjen i forkant av rundkjøringen for å hjelpe bilistene til å velge riktig kjørefelt.
- Det er satt opp skilt med påbudt kjøreretning på sentraløya for å markere denne bedre for bilistene.

I tillegg til dette er det planlagt utført ytterligere tiltak i løpet av de neste ukene:

- Bedre forvarslingen av rundkjøringen med tordige, store skilt.
- Forvarsle nedsatt fartsgrense 60 km/t lenger unna rundkjøringen.

Statens vegvesen vil nøye følge med på utviklingen og eventuelt komme tilbake med ytterligere tiltak. Dette kan være:

- Automatisk trafikkkontroll(fotoboks) i forkant av rundkjøringen for å få ned hastigheten.
- Innsnevring til ett felt i forkant av rundkjøringen for å få ned hastigheten.
- Rumlefelt er også et alternativ som blir vurdert, men på grunn av støyproblematikk knyttet til bolig i nærheten er det usikkert om dette tiltaket kan benyttes her.

Jeg mener at disse tiltakene vil kunne forbedre de trafiksikkerhetsmessige forholdene på E16 ved Vøyenenga i den midlertidige løsningen som vi har i dag.

SPØRSMÅL NR. 237**Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 1. desember 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Når har fiskeri- og kystministeren til hensikt å følge opp regjeringserklæring, signalene fra en enstemmig transport- og kommunikasjonskomite samt løftene fra sin forgjenger om fjerning av ulike kystgebyr og avgifter i tillegg til effektivisering av lostjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen varslet allerede i Soria Moria erklæringen en samlet vurdering av alle gebyrer og avgifter innen sjøtransport. I Budsjettinnstilling S. nr. 13 (2005-2006) slår i tillegg en enstemmig transport og kommunikasjonskomite fast det samme. På spørsmål fra undertegnede svarer fiskeri- og kystministeren 22. desember 2005 at arbeidet med å gjennomgå Kystverkets gebyrstruktur allerede var startet opp.

I svar til stortingsrepresentant Hans Frode Kieland Asmyhr skriver fiskeri- og kystministeren 25. februar i år at det kreves inn om lag 655 millioner kroner i losgebyr, kystgebyr og sikkerhetsgebyr. Dette rammer både skipstransporten og mange andre næringer tilknyttet denne hardt og virker konkurransevridende. Dette setter både verdiskaping og arbeidsplasser langs kysten i fare.

I Nasjonal Transportplan for 2010-2019 varsles det en gjennomgang av lostjenesten med tanke på effektivisering uten at dette skal gå ut over sikkerheten til sjøs og i tillegg varsles det endelig justeringer i gebyrer og avgifter.

På spørsmål fra undertegnede bekrefter fiskeri- og kystministeren 3. september i år at regjeringen foreslår å fjerne kystgebyret og årsavgiften for havnesikkerhet samt gjennomgang av lostjenesten og lospliktreglene, det såkalte loseffektiviseringsprosjektet. Forslag til endringer vil ifølge statsråden bli

sendt på høring i løpet av 2009.

Vi er nå i slutten av november uten at saken er sendt til høring og samtidig veltes økte kostnader over på skipstrafikken. Det er nå en økende uro i skipsfartsnæringen langs kysten der mange nå føler at de er blitt holdt for narr.

Svar:

Regjeringen følger opp målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten ved oppfølgingen av St. meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 og de årlige budsjettforslag.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 fremmes flere forslag for å styrke sjøtransportens konkurransevilkår. Denne stortingsmeldingen gjelder for planperioden 2010-2019, og regjeringen har begynt oppfølgingen av målene i Nasjonal transportplan gjennom budsjettforslaget for 2010.

I Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet foreslår regjeringen å fjerne kystgebyret og årsavgiften for havnesikkerhet. Videre foreslås at kystgebyrets dekningsbidrag fra sjøtransporten for utgifter til navigasjonsinstallasjoner reduseres fra 34 pst til 30 pst. En ytterligere reduksjon må følges opp i de kommende budsjettprosesser gjennom planperioden.

Videre er det i Nasjonal transportplan 2010-2019 redegjort for gjennomgangen av lostjenesten og lospliktreglene, som også er kjent som loseffektiviseringsprosjektet.

Arbeidet med høringsmateriale av gjennomgangen av lostjenesten er i ferd med å bli ferdigstilt. Saken vil bli sendt på høring så snart dette arbeidet er klart.

SPØRSMÅL NR. 238**Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 7. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil statsråden legge til rette for at Flytoget AS kan tilby togtransport på flere strekninger?»

BEGRUNNELSE:

Flytoget har ved ulike anledninger uttrykt at selskapet ønsker å utvide sin virksomhet til å omfatte nye strekninger og også betjene ordinær lokal og regionaltrafikk på Østlandet. Selskapet skal nå ha foreslått dette for Samferdselsdepartementet.

Satsingen på togdrift på et kommersielt grunnlag gjennom Flytoget AS har vært en suksess. Flytoget AS kan vise til gode resultater gjennom høy punktlighet og stor tilfredshet blant sine kunder og sine ansatte. Flytoget ble blant annet kåret til Norges beste arbeidsplass i Norge, 2008, gjennom "Great Place to Work"-undersøkelsen og Norges sterkeste merkevare gjennom BIs kundebarometer 2008.

Svar:

Flytoget sendte brev til Samferdselsdepartementet med forespørsel om utvidelse av Flytogets trafikkeringsråde og deltagelse i togprodukter om offentlig kjøp den 26/10-2009.

Å utvide Flytogets trafikkeringsrett og å ta inn Flytoget i en direktekjøpsordning er et anliggende som reiser mange prinsipielle og praktiske problemstillinger. Et avgjørende forhold er hvilket samspill mellom de to statlige togselskapene NSB AS og Fly-

toget AS som vil gi det beste togtilbudet til de reisende og den største nytten for samfunnet, herunder forvaltningen av statens midler i en situasjon med begrenset sporkapasitet. Jeg legger opp til å besvare henvendelsen fra Flytoget når alle relevante sider av saken er vurdert. Det er derfor for tidlig å svare på hvorvidt jeg vil legge til rette for at Flytoget kan tilby togtransport på flere strekninger.

Denne regjeringen satser på jernbanen. Investeringsnivået er nesten tredoblet siden de rødgrønne fikk makten. Jeg vil fortsette å arbeide for å kunne gi de reisende et utvidet og bedret tilbud i hovedstadsområdet fra det tidspunktet infrastrukturbyggingen i Vestkorridoren er ferdig. Når Vestkorridoren står ferdig, vil det være investert nesten åtte milliarder kroner på jernbanen gjennom Asker og Bærum. I tillegg skal NSB investere 4 milliarder kroner i 50 nye togsett som i disse dager produseres i Sveits. Disse togsettene skal naturligvis brukes. Det er også helt avgjørende at det investeres i hensettingsspor og vedlikeholdsfasiliteter til togsettene og at det rekrutteres personell til å betjene togene. Dette arbeidet er NSB og JBV godt i gang med. NSB vil også være det selskapet som i alle fall på kortere sikt vil tilby brorparten av togtilbudene i Norge. Flytogets forespørsel om å få anledning til å trafikere flere strekninger enn i dag, er til behandling i departementet.

Jeg er trygg på at de samlede investeringene vil løfte jernbanetilbudet og gi de reisende et bedre kollektivtilbud.

SPØRSMÅL NR. 239**Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 1. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I september vedtok styret i Statnett å endre beregningsmodellen for nettleie. Alcoa Mosjøen får alene en ekstraregning neste år på ca. 60 mill. kroner som følge av endret beregningsmodell. For bedrift og Mosjøensamfunnet er en slik ekstraregning meget truende.

Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at ikke økende sentralnettstariff skal true arbeidsplassene hos Alcoa Mosjøen og prosessindustrien for øvrig?»

BEGRUNNELSE:

Norsk prosessindustri sliter tungt som følge av finanskrisen. For et av selskapene, Alcoa Mosjøen, ser

det i følge media ut til at driften i år vil gi et underskudd på ca. 100 mill. kr. Regjeringen har ikke innfridd sine mange løfter om å få et industrikraftregime på plass. Etter forslag fra Regjeringen har flertallet på Stortinget vedtatt å avvikle ordningen som ga industrien selv hånd om kraft til industriformål. Stortingsflertallets vedtak om å si nei til å konsekvensutrede Vefsna har også skapt betydelig usikkerhet om industriens muligheter for å kunne utvikle seg på Helgeland. I sum er industrien møtt av en rekke negative vedtak fra de rød-grønne partiene, som bidrar til å gjøre arbeidsplasser i miljøvennlig industriproduksjon usikker. Når ett enkeltsekselskap neste år helt overraskende får et påslag på nettarriffen på hele 60 mill. kroner, bærer dette preg av å være særdeles industri-fientlig.

Svar:

Statnetts inntektsramme setter et tak for hvor mye sentralnettskundene kan betale i nettleien. Nettleien vil øke i årene fremover på grunn av de store investeringene som Statnett nå skal gjennomføre, blant annet knyttet til fornybarsatsingen og forsyningssikkerhet. Kostnadsgrunnlaget i sentralnettet antas å øke fra ca. 3 milliarder i 2009 til ca. 8 milliarder i 2019. Hvordan Statnett fordeler nettleien på ulike kundegrupper vedtas i Statnetts prisstrategi for perioder på 3 år av gangen. Den nye prisstrategien gjelder for perioden 2010 – 2012.

Statnetts tariffing medfører blant annet at forbruk som er samlokalisert med produksjon får en redusert pris på grunn av antatt mindre behov for kapa-

sitet i sentralnettet. Dette vil være tilfellet for mange kraftintensive industribedrifter. I tillegg gis kraftintensiv industri en ytterligere redusert tariff. Begrunnelsen for dette er at kraftintensiv industri som kundegruppe har høyere priselastisitet enn øvrig forbruk og er fleksible på lang sikt med hensyn til lokalisering.

I årene 2004-2006 ble denne reduksjonen justert slik at kraftintensiv industri som gruppe betalte et fast årlig beløp. I disse årene var sentralnettskostnadene derfor tilnærmet konstante for denne gruppen. Justeringen var således ingen omfordeling av kostnader mellom kundegrupper, men kraftintensiv industri som gruppe fikk en stabil nettkostnad fra år til år. Ved fastsettelsen av prisstrategien for 2007-2009 ble det vedtatt å ikke lenger foreta denne justeringen, dette fordi det var viktig at alt forbruk fikk den samme prosentvise økningen i tariffen når kostnadsgrunnlaget i sentralnettet øker. I denne perioden lå kostnadsgrunnlaget relativt stabilt, noe som førte til at tariffene holdt seg relativt stabile.

At alle kundegrupper skal få den samme prosentvise økningen i tariffene når kostlagsgrunnlaget øker ligger også til grunn for Statnetts prisstrategi for 2010-2012, og den utgjør således ingen endring i beregningsmodellen for nettleie. Siden kostnadsgrunnlaget øker betydelig i årene fremover vil dette føre til at tariffene øker.

Norsk Industri har nylig klaget sentralnettstariffen for 2010 inn for NVE. Siden departementet er ankeinstans for en eventuell klage på NVEs vedtak i saken, ber jeg om forståelse for at jeg ikke kan uttale meg nærmere om saken på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 240

Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 3. desember 2009 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«I hvilken grad er kommunene bundet av de avtalene det enkelte kritesenter har inngått med paraplyorganisasjonene?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av den nye kritesenterloven vil ansvaret for drift av disse bli overført kommunene, etter en kortere overgangsperiode. En rekke kritesentra er bekymret for hvorledes denne overgangen skal gjennomføres og et spørsmål er

hvordan forholdet til disse paraplyorganisasjoner (NOK og kritesentersekretariatet) i fremtiden vil bli. En rekke sentra har inngått bindende avtaler om medlemskap i disse organisasjonene. Spørsmålet er hvordan kommunene skal forholde seg til dette.

Svar:

Kommunene vil ha en plikt til å sørge for et kritesentertilbud fra 1. januar 2010 jf. Lov 19. juni 2009 nr. 44 om kommunale kritesentertilbud (kritesenterlova). Dette innebærer ikke at kommunene har plikt

til å benytte seg av de eksisterende krisesentrene. Kommunene velger selv hvordan krisesentertilbudet skal organiseres.

Dersom kommunene ønsker å videreføre/fornye avtalene med de eksisterende krisesentrene (noe som synes å være tilfellet i de fleste kommuner) er det opp til avtalen som inngås mellom kommunen og krisesenteret hvorvidt avtalene med paraplyorganisasjonene skal videreføres. Kommunene er ikke forpliktet til å finansiere medlemsavgiften til paraplyorganisasjonene for krisesentrene.

Samtlige krisesentre er finansiert av kommunene

og staten. Kommunene bidrar derfor allerede i dag til finansiering av medlemsavgiften til paraplyorganisasjonene. Jeg kan derfor ikke se at det er noen særlig grunn til å frykte at kommunene skal endre sin praksis ved å slutte å finansiere medlemsavgiften til paraplyorganisasjonene. Dersom dette likevel skulle vise seg å være tilfellet, må saken vurderes nærmere. Paraplyorganisasjonene er viktige aktører, med stor kunnskap om vold i nære relasjoner, og vil kunne bistå kommunene i arbeidet med å oppfylle lovens krav på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 241

Innlevert 24. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 2. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan jeg be statsråden redegjøre for kompetansebehovet innen politietaten knyttet til førstehjelp, herunder redegjøre for dekningsgraden av hjertestartere i politiets utrykningskjøretøy og med tilknytning til deres publikumskontakt?»

BEGRUNNELSE:

Plutselig og uventet hjertestans er en tilstand hvor hjerteslagene plutselig og uventet stopper opp. Årsaken er en unormal, livstruende hjerterytm, med utspring i hjertets elektriske ledningssystem. Den vanligste hjerterytmen ved plutselig hjertestans er ventrikkelflimmer, en tilstand hvor hjertets pumpearbeid er så kaotisk at hjertet ikke er i stand til å pumpe blodet rundt i kroppen og fram til hjernen. En pasient med plutselig hjertestans vil miste blodsirkulasjonen og dermed pulsen, så bli bevisstløs og stoppe å puste normalt. Uten umiddelbare tiltak vil pasienten nesten alltid dø. Kjeden som redder liv kan beskrives slik:

1. Forstå at noen trenger nødhjelp, og ringe 113
2. Når personen ikke puster normalt, start HLR
3. Tidlig sjokk fra en hjertestarter
4. Medisinsk etterbehandling, for å sikre god livskvalitet

Politiet er ofte først på stedet for en ulykke mv, men har ikke nødvendigvis verken nødvendig førstehjelpskompetanse eller tilgjengelig hjertestartere som kan redde liv.

Svar:

Spørsmålet knyttet til kompetanse i livreddende førstehjelp i politi- og lensmannsetaten er forelagt Politidirektoratet. Politidirektoratet opplyser at den generelle kompetansen innen førstehjelp i politietaten er god. Under den 3-årige utdanningen på Politihøgskolen gjennomgår politistudentene undervisning innen generell førstehjelp, livredning og hjerte- og lungeredning. Politihøgskolen har lagt inn arbeidskrav i faget som må bestås for å få vitnemål. Undervisningen er både teoretisk og praktisk, og foregår i samarbeid med redningsetatene.

Når det gjelder opplæring i bruk av hjertestarter, opplyser Politidirektoratet at det fra og med 2009 er gitt slikt tilbud til studentene. Opplæringen i år er basert på frivillighet. Fra neste år er det planlagt å gjennomføre obligatorisk undervisning i bruk av hjertestarter for alle politistudentene.

I tillegg til opplæringen under grunnutdanningen på Politihøgskolen gjennomføres det årlige øvelser i førstehjelp for den operative styrken. Det skjer i den pålagte vedlikeholdstrening som ca. 5000 tjenestemenn gjennomfører hvert år.

Vider opplyser Politidirektoratet at det i noen spesialavdelinger i politiet er høyere kompetanse innen livreddende førstehjelp, herunder grunnleggende- og vedlikeholds- opplæring i bruk av hjertestarter.

Når tjenestemenn fra slike spesialavdelinger er ute på oppdrag, medbringes hjertestartere i kjøretøyet. Imidlertid er det ikke vanlig med hjertestartere i politiets utrykningskjøretøy.

Jeg er av den oppfatning at tilgang til hjertestartere kan være viktig for å redde liv. I denne sammenheng er det viktig å se dekningsgraden av slike hjel-

pemidler i sammenheng med andre nødetater, særlig Helse og de prehospitale tjenestene, som har livredning som sitt kjerneområde.

SPØRSMÅL NR. 242

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 1. desember 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Den 26.11.2009 er det 10 år siden ulykken med hurtigbåten MS "Sleipner" ved Ryvarden fyr i Sveio i Hordaland. Etter ulykken mente ekspertene at det måtte settes opp flere varsellys langs kysten. Noe er gjort men mye mangler. Hurtigbåtenes Rederiforbund hevder at mye av kysten praktisk talt er umerket med det nye merkesystemet som er nødvendig for å gi sikrere navigering og sikrere sjøtransport.

Hva vil statsråden gjøre for å få fortgang i nødvendig merking med varsellys for hurtigbåtene langs kysten?»

Svar:

Hurtigbåttilbudet er viktig for bosetting og næringsliv langs kysten. Trygg ferdsel og sikker navigasjon for disse båtene er derfor høyt prioritert.

Siden "Sleipner"-ulykken har det skjedd en betydelig teknisk utvikling med hensyn til de lyskilder som nyttes i navigasjonsinnretninger. Den tekniske utviklingen gjør det mulig for Kystverket å tilpasse navigasjonsveiledningen bedre til hurtigbåtenes behov.

De siste ni årene har Kystverket brukt om lag 290 mill. kroner til nye navigasjonsinnretninger, i hovedsak i leder anvendt av hurtigbåter. Det er satt opp 530 merker spesielt utviklet for hurtigbåttrafikken og mer enn 100 flomlys. Denne merkingen har skjedd i samarbeid med hurtigbåtnæringen.

I St. meld. nr 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 gjør regjeringen rede for at den vil satse på utbedring og merking av farleden, spesielt med hensyn til hurtigbåter. Den økonomiske rammen satt av til navigasjonsinstallasjoner er økt med 13 mill. kr til 300 mill. kr årlig i første del av planperioden (2010-2013). I andre del av planperiode (2014-2019) er rammen planlagt økt til 370 mill. kr årlig.

På bakgrunn av stortingsmeldingen har Kystverket utarbeidet et handlingsprogram for planperioden. I den første fireårsperioden er det planlagt investert 81,4 mill. kroner i merking for hurtigbåter.

I tiden fremover vil Kystverket fortsette samarbeidet med Sjøfartsdirektoratet og næringen for å legge til rette for en trygg hurtigbåttrafikk langs kysten.

SPØRSMÅL NR. 243

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 2. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En meget syk, hjemmeliggende ung ME-pasient har ikke krefter til å spise og drikke nok, og har i tillegg store svelgproblemer. Familien kjemper nå for å

få nesesonde. Situasjonen er dramatisk. Det stilles krav om innleggelse, men det vil innebære for stor belastning for pasienten. I februar 2008 stilte jeg muntlig spørsmål i en tilsvarende sak. Etter en lang-

varig kamp lyktes denne pasienten endelig å få nesesonde.

Vil statsråden nå innføre et regime for nesesonde for ME-pasienter som ikke tåler forflytning til sykehus?»

BEGRUNNELSE:

Familien til den unge mannen har nå gått hele hjelpeapparatet gjennom, uten at noen kan eller vil hjelpe uten sykehusinnleggelse. Jeg vil minne om den andre saken som daværende statsråd og HOD ble gjort grundig kjent med. Her tok det 4 måneder før nesesonden ble innlagt, prosedyren tok ca 5 minutter. Situasjonen er nær identisk for disse to familiene. Pasientene kan ikke flyttes, de vil ikke klare verken reisen eller å ligge i et bråkete sykehus uten skjerming. Begge har erfart å bli langt sykere etter tidligere sykehusopphold, noe mange ME pasienter opplever.

De sykeste ME pasientene blir ikke trodd, de overlates til seg selv og familien, som må tilpasse eget mørkt, skjermet sykerom, der "visner de hen uten å bli sett av lege på mange år", som en pårørende til en ME-pasient sier. Et annet fellestrekk ved de aller sykeste er at de ikke kan løfte kroppen, ei heller hodet, orker ikke å bli tatt på, tåler verken lyd eller lys, mange har store smerter, ingen smertebehandling tilbys. Eksempel på at fastlege gir opp, og ber familien finne ny lege finnes, eksempel på fylkeslege som har bestemt at ME pasienter skal inn i sykehus for å få hjelp finnes. Med andre ord opplever mange familier anno 2009 en total mangel på kompetanse, forståelse eller empati i helsevesenet vårt.

Jeg håper det finnes unntak, men de kommer kanskje ikke på politikernes bord. Men det er altfor mange som opplever det slik jeg har beskrevet det her. Jeg kjenner nå til at 17 ME-syke har fått nedlagt nesesonde hjemme, disse er bosatt over hele landet. Flere har vært gjennom lange og vanskelige kamper, deriblant gjentatte sykehusinnleggelser, før de fikk nesesonde. Det er sjokkerende å høre deres historier (via familiemedlemmer-pasientene selv kan ikke snakke, de er for syke) om mangelen på hjelp.

Også i HSØ-området, som den angjeldende pasient bor i, opplever familien total mangel på kompetanse og hjelp. Verken fastlege, sykehus, ambulant team, fylkeslege, kompetansenettverket eller Helse-direktorat kan hjelpe. De viser til hverandre, eller sier at de ikke kan hjelpe. Jeg vil vise til helse og omsorgsministerens svar på ett av mine skriftlige spørsmål fra april i år, der han sier følgende:

"Det er et stort behov for individuelle løsninger og tilpasninger, og en god samhandling mellom de ulike tjenestenivåene. Mennesker med ME-diagnosen er også eksempel på en pasientgruppe som trenger tett oppfølging fra både spesialisthelsetjenesten og den kommunale pleie- og omsorgstjenesten, og som derfor

vil dra nytte av en mer sømløs samhandling i helsesystemet vårt."

Som svar på et oppfølgingsspørsmål samme måned, svarer helseministeren bl.a. at han i oppdragsdokumentene til RHFene har bedt dem sørge for adekvat tilbud til pasienter som er rammet av CFS/ME, at det må bli lokal variasjon, at en ambulant løsning er god.

Den unge gutten og hans familie er i disse dager i en fortvilet og akutt situasjon. De trenger hjelp umiddelbart. Noen må skjære gjennom og pålegge helsevesenet å gi denne familien det de vet de har bruk for, en nesesonde. Da vil denne pasienten slippe den lidelsen det er for ham å måtte bruke krefter han slett ikke har på flere smertefulle prosesser daglig. Det skal ikke være slik at flere titalls familier og pasienter skal måtte gå gjennom omfattende prosesser, med anker i alle ledd, med siste rop om hjelp rettet til stortingsrepresentanter og regjering for i det hele tatt å få hjelp. Jeg forventer at statsråden kan bidra slik at denne saken kan løses. I tillegg ber jeg statsråden lage et regime som hele vårt helsevesen kan følge når det gjelder mulighetene for de sykeste ME-pasienter til å få nesesonde dersom de trenger det, uten å bli innlagt i sykehus.

Svar:

Jeg vil først understreke at jeg har stor forståelse og sympati for den vanskelige situasjonen som den unge mannen og hans familie befinner seg i. Jeg er via Helsedirektoratet gjort kjent med at den aktuelle pasienten har fått lagt inn ernæringssonde i hjemmet. Dette er meget gledelig, og jeg håper dette vil bidra til gjøre livet noe lettere for pasienten og hans familie.

Regjeringen er opptatt av at alle pasienter skal få et best mulig helsetilbud, og at pasienter og pårørende skal bli tatt på alvor. Alle pasienter har krav på utredning, behandling og oppfølging preget av respekt, uavhengig av tjenestenes forståelse av deres sykdom. Det er ikke diagnosen, men pasientens behov for bistand og omsorg som avgjør hvilke tjenester som skal ytes.

De regionale helseforetakene skal sørge for spesialisthelsetjenester i sin region, og fikk samlet ansvar for behandlingshjelpemidler med tilhørende utstyr og forbruksmateriell fra 1. januar 2003. Helseforetakenes ansvar for spesialisthelsetjenesten omfatter også spesialistbehandling som foregår i hjemmet. Det innebærer at en bruker har krav på behandlingshjelpemidler i hjemmet dersom dette er nødvendig i forbindelse med medisinsk behandling. Det vil ligge en medisinskfaglig avgjørelse til grunn for en slik vurdering.

Arbeidet med å styrke tilbudet til pasienter med Kronisk utmattelsessyndrom/myalgisk encefalopati

(CFS/ME) i både primær- og spesialisthelsetjenesten er et prioritert område for Regjeringen. Helse Sør-Øst RHF har gjennom oppdragsdokumentet blitt bedt om å sikre adekvat tilbud til pasienter med CFS/ME, samt sørge for å etablere et tilbud til de sykeste pasientene med diagnosen. Det regionale helseforetaket har opplyst at alle sykehus har kompetanse til å legge inn ernæringssonde, og etter opplæring kan pasienter være hjemme eller på sykehjem med ernæringssonde. Nedleggelse av sonde kan også foregå i hjemmet. Det ambulante teamet og poliklinikken for pasienter med CFS/ME ved Oslo Universitetssykehus kan bistå i vurdering av hvorvidt det bør legges ned ernæringssonde hos enkelte pasienter.

Jeg har videre vært i kontakt med Helsedirekto-

ret. Direktoratet understreker betydningen av å finne gode lokale løsninger, basert på faglig forsvarlighet og hva som er mest hensiktsmessig og praktisk gjennomførbart lokalt. Helsedirektoratet har informert at helsepersonell knyttet til palliative team eller ambulante team fra sykehus kan sette inn ernæringssonde, og at de har god erfaring med dette for blant annet kreftpasienter. Helsepersonell uten bred erfaring med ernæringssonde vil ut fra en forsvarlighetsvurdering kunne ønske støtte fra røntgen for å forsikre seg om at sonden ligger riktig. Helsedirektoratet har opplyst at det ikke foreligger nasjonale retningslinjer for nedleggelse av ernæringssonde. Det finnes imidlertid lokale prosedyrer og metoder for dette ved de ulike sykehusene.

SPØRSMÅL NR. 244

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 2. desember 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvordan skal ministeren kunne nå målet om tillitsfulle dyr på norske pelsdyrfarmer?»

BEGRUNNELSE:

St.meld.nr.12 (2002-2003) om dyrehold og dyrevelferd ga næringa en frist på 10 år for å oppnå mer tillitsfulle dyr. Blant de fastsatte målene er "Avlstilltak og stell må fremme tillitsfulle dyr".

Dette er et svært krevende og kritisk mål, da det er svært mange dyreindivider per røkter. Dermed har røkteren minimalt med tid per dyr. Spesielt gjelder dette i valpeperioden, da det generelt er lettest å få temmet dyra.

Norsk pelsdyrslag har i sin handlingsplan for dyrevelferd (2008-2012) definert stell og avlstilltak blandt hovedmålene. En sentralmetode i avlsarbeidet er såkalte standardiserte adferdstester. Testene som næringa bruker er henholdsvis "pinnetesten" for mink og "godbittesten" for rev. Det er altså kun en test per dyreslag.

Disse testene ble utviklet rundt 1990. Mye har skjedd innenfor dette forskningsfeltet siden da.

Nyere forskning konkluderer samstemmig at det er nødvendig med flere tester per dyreslag for å sikre korrekte resultater. Det er for stor usikkerhet hvis kun en test brukes.

Per i dag godtar mattilsynets tilsynavdeling at

pelsdyroppdretteren kun anvender disse enkelttestene, da de har latt det være opp til næringa selv å sikre at korrekte metoder blir brukt. Næringa på sin side har kun forholdt seg til de foreldede metodene.

Svar:

Jeg vil vise til at det i Stortingsmelding nr 12, 2002-2003, beskrives målsetninger for pelsdyrnæringa. Det fremgår at avlstilltak og stell må fremme tillitsfulle dyr. Dyrenes atferdsegenskaper er i stor grad arvelig, og det er derfor viktig å benytte de riktige avlsdyrene for å få en positiv utvikling på dette området.

Til avlsarbeidet mottar Norges Pelsdyrslag tilskudd fra Landbruks- og matdepartementets budsjett. Tilskuddet for 2009 er på kr 790.000 med formål å fremme målrettet og effektiv avl innenfor pelsdyrnæringa som også skal følge opp målene i stortingsmeldingen om dyrehold og dyrevelferd, samt drift av genbanken for pelsdyr. Det skal også legges vekt på sikring av genetisk variasjon og inkludering av funksjonelle egenskaper i avlsmålet.

Avlsarbeidet er fulgt opp i Pelsdyrslagets handlingsplan for "Dyrevelferd i pelsdyrnæringa 2008-2012" som har som mål at norske pelsdyrbønder skal prioritere omsorg og velferd for dyra. Det skal legges vekt på sunne og friske dyr i avlsarbeidet. Fryktsomme dyr skal sorteres ut.

Avlsrådet er ansvarlig for at tillitsfullhet blir en del av avlsarbeidet. En avlsindeks skal utvikles til bruk i databasert avlsprogram. I tillegg skal eksisterende metoder for enkelt utvalg av tillitsfulle dyr revideres og videreutvikles. Norges Pelsdyrslag skal sørge for at dette gjennomføres innen utgangen av 2009. Arbeidet krever blant annet god kontakt med leverandører av databaserte avlsprogram. Gjennom «Kvalitetssystem i pelsdyrgården» skal man følge opp tiltaket i den enkelte pelsdyrgård.

Bransjen har jobbet med denne problemstillingen i flere år, og anbefaler oppdretterne å benytte standardiserte atferdstester når de skal plukke ut hvilke individer det skal avles videre på.

På bakgrunn av resultater fra tilsyn med pelsdyr, vurderer Mattilsynet at utviklingen de siste årene har vært positiv. Særlig mink er blitt vesentlig mer tillitsfull og mindre fryktsom, men også for rev ses en utvikling i riktig retning på dette området. Dette tyder på at næringens tiltak, herunder bruk av ulike tester for utvalg av avlsdyr, ser ut til å ha ønsket effekt. Det

er likevel et stykke igjen før man kan konkludere med at Stortingsmeldingens målsetning er fullstendig oppnådd, særlig når det gjelder rev.

Mattilsynet gjennomførte i mars-april 2009, en tilsynskampanje i 74 % av norske pelsdyrhold (både rev og mink). Flere av tilsynspunktene under kampanjen hadde fokus på dyrenes atferd, herunder bruk av tester for å velge ut avlsdyr og metoder for tilvenning av valper til mennesker. Totalt ble det påpekt mangler mhp. avl for tillitsfulle dyr i 16 % av farmene.

I arbeidet med ny forskrift om velferd for pelsdyr, vil det bli foreslått å forby rutinemessig bruk av fikseringsutstyr (nakketang) på rev. Dette vil i praksis medføre et større behov for tillitsfulle dyr, fordi dyreholder ellers ikke vil kunne håndtere reven på en sikker måte (for eksempel i forbindelse med inseminering). Dette vil medføre større behov for ekstra oppmerksomhet på dette området, både i forbindelse med utvalg av avlsdyr og tilvenning av valper til mennesker.

SPØRSMÅL NR. 245

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 2. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hypoparathyroidisme er en komplisert og sjelden sykdom. Pasientene opplever manglende behandlingstilbud, ulik praksis når det gjelder refusjon til behandlingsreiser, og problemer med å få medisiner på blå resept.

Hvordan vil statsråden sørge for at pasientene med denne sjeldne sykdommen får sine rettigheter om et kompetent og helhetlig behandlingstilbud oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

Hypoparathyroidisme er en komplisert og sjelden sykdom, som det er forsket lite på, og sykdommen trenger tverrfaglige tiltak og retningslinjer for behandling.

Pasientforeningen Nordic HPTH organisation mener at det er mangelfulle kunnskaper hos dagens Endokrinologer, og i følge foreningen finnes det ikke god nok kompetanse i alle helseregionene. Manglende oppfølging av sykdommen fører til store smerter og en økning i komplikasjonene, i særdeleshet på ny-

rene, og pasienter fortviler over at de ikke får nødvendig behandling og oppfølging.

Mangel på kompetente spesialister gjør at pasientforeningen Nordic HPTH organisation etterlyser et kompetansesentertilbud. Spesielt for denne gruppa er at sykdommen både kan være medfødt og påført, noe som tydeligvis blir brukt som argument for at det ikke blir opprettet kompetansesenter. Dette kan virke uforståelig når man ser på behovet for mer kunnskap.

Etter mange års arbeid med å finne en Endokrinolog med tilstrekkelige kunnskaper, har foreningen Nordic HPTH organisation endelig funnet en legespesialist med spisskompetanse på sykdommen, Professor Erik Fink Eriksen. Han har også sagt seg villig til å bygge opp et tverrfaglig team for å tilby denne pasientgruppa et kompetent medisinsk behandlingstilbud.

Kvalitetsregistre etterlyses også av pasientforeningen, da det vil være et viktig verktøy i registrering, oppfølging og til videre handlingsplan for de individuelle gruppene. Ved HPTH er det ingen som kan gi et eksakt antall på rammede, medfødt eller på-

ført. Det er rapporteringsplikt når dette forekommer etter uheldig kirurgi, men dette blir sjelden overholdt av behandlende instanser.

Pasientforeningen mener at et kvalitetsregister vil kunne øke spesialisters forståelse og øke kunnskapen om lidelsen. Det vil også være lettere å følge senskader og lære hva som kan forebygge dem best.

Flere pasienter fra ulike deler av landet må reise til Oslo til professor Erik Fink Eriksen for å få adekvat behandling, og slik jeg ser det burde de få dekket sine utgifter til reisen.

Det viser seg imidlertid at det er ulik praksis ved behandling av søknader om å få dekket reiseutgifter til kompetent behandling i Oslo, selv om pasientenes fastleger henviser på grunnlag av manglende kompetanse i egen helseregion. Dette oppleves urettferdig og det er alvorlig da flere ikke får mulighet til å få nødvendig behandling og oppfølging.

I kontakt med pasienter er jeg gjort kjent med mange problemstillinger som følger av det å være i en pasientgruppe med sjeldne sykdommer. De fortviler også over at de opplever ulik praksis når de skal søke om å få helt livsnødvendige medisiner over på blå resept. Det er en stor påkjenning for de som er syke å måtte sloss mot NAV eller HELFO for å få sine rettigheter oppfylt.

Mange får hjelp og støtte fra av pasientforeningen, men de har også problemer med å opprettholde driften da de ikke mottar statlig støtte til foreningsarbeid. Kravet til å få støtte er at foreningen må har minst 250 medlemmer. Medlemstall over 250 er ikke lett å oppnå når det er snakk om sjeldne sykdommer og dette burde slik jeg ser det vært tatt med i denne vurderingen. Ved å belyse situasjonen som denne pasientgruppa befinner seg i håper jeg statsråden kan sørge for at de i fremtiden får det tilbudet de faktisk har behov for.

Svar:

Hypoparathyroidisme er en kjent endokrin sykdom som behandles av spesialister i endokrinologi. Jeg har fått oppgitt fra Helsedirektoratet at det per i dag synes å være god kompetanse innen endokrinologi i alle helseregionene, og at det foreligger betydelig med forskning internasjonalt om denne tilstanden. Sykdommen kan skilles i to grupper: 1) den idiopatiske (av ukjent årsak) som enten er medfødt eller skyldes sykdom senere i livet og 2) sykdom som oppstår etter kirurgi på halsen eller etter stråleskade. Årsaken til sykdommen er at paratyroideakjertlene ikke lenger produserer tilstrekkelig hormon slik at kalkreguleringen i kroppen svikter. Behandlingen av sykdommen gjennomføres enten ved tilførsel av hormonet eller med D-vitamin og kalktilskudd. Behandlingen i Norge er nesten utelukkende med D-vitamin og kalktilskudd ettersom forskning ikke har kunnet vise

at behandling med parathyroideahormon gir bedre resultat.

I dag er det tre preparater på det norske markedet som har hypoparathyroidisme som godkjent indikasjon. Alle disse tre medisinene er forhåndsgodkjent for dekning på blå resept. Ut over dette søkes det om individuell refusjon av legemidler. Disse søknadene behandles av HELFO. Det gjøres individuell vurdering av HELFO i henhold til de opplysningene som fremkommer i hver enkelt sak. En eventuell forskjellsbehandling kan skyldes at det er stor forskjell i kvaliteten på søknadene som kommer til HELFO. Det etterstrebes imidlertid at alle saker av liknende karakter behandles på samme måte.

Pasienter har rett til å få dekket utgifter til reise når hensikten med reisen er å motta helsetjeneste, og reisen er nødvendig av medisinske eller behandlingssmessige årsaker. Retten gjelder bl.a. når det er snakk om helsetjenester som dekkes av folketrygden (kap. 5) og reise i forbindelse med spesialisthelsetjenester som dekkes av et regionalt helseforetak. Pasienten har i utgangspunktet rett til dekning av utgifter ved reise til det nærmeste stedet der helsetjenesten kan gis. Hva som regnes som nærmeste sted, avhenger av type behandling. I hovedsak gjelder prinsippet om at nærmeste sted for fastlege er innenfor bostedskommunen, og at nærmeste sted for behandling på sykehus er innenfor helseregionen. Utenfor egen bostedsregion har pasienten rett til dekning av reise til sykehus som er eid av eller har avtale med regionalt helseforetak, forutsatt at pasienten henvises dit fordi det regionale helseforetaket ikke kan sørge for et tilbud innenfor helseregionen. Helseinstitusjoner med landsdekkende funksjon regnes som nærmeste sted uansett hvilken helseregion pasienten tilhører. Ansvar for pasientreiser overføres fra NAV til RHFene puljevis fra september 2009, og overføringen skal være slutført 31. desember 2009. Regelverket blir imidlertid fortsatt som beskrevet over.

Det er fra stortingsrepresentanten stilt spørsmål om det bør opprettes et kompetansesenter for hypoparathyroidisme, og om det ikke også bør etableres et medisinsk kvalitetsregister. Behovet for nasjonale kompetansesentre blir i regelen vurdert av fagmiljøet for den sykdommen det gjelder, og søknadene om å opprette et slikt kompetansesenter sendes som hovedregel gjennom RHFet til departementet. Disse søknadene blir så oversendt Helsedirektoratet til vurdering. Nasjonale kompetansesentre kan også etableres dersom departementet finner det påkrevd ut fra egen vurdering. Nasjonalt kompetansesenter for pasienter med hypoparathyroidisme har så langt ikke vært vurdert, og må i tilfelle vurderes ut fra vanlige kriterier der ønsket om å heve kompetansen og øke forskningsaktiviteten på fagfeltet er de viktigste faktorene.

Når det gjelder medisinske kvalitetsregistre er det etablert kvalitetsregistre på en rekke sykdomsområder, som regel initiert, etablert og driftet av fagmiljøene. Noen av disse registrene har fått status som na-

sjonale medisinske kvalitetsregistre. Helse- og omsorgsdepartementet beslutter hvilke nasjonale medisinske kvalitetsregistre vi skal ha, på bakgrunn av anbefalinger fra Helsedirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 246

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 30. november 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Viser til mitt spørsmål 197 om en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark. Hvor Regjeringen er i ferd med å slutføre nasjonalparkplanen. Dagens planer for utvidede vernesoner dreier seg imidlertid ikke om det mandatet eller arealområdet som Stortinget ga føringer for - en utvidelse av dagens nasjonalpark nedover Gossjohkdalen. Og som ikke skulle omfatte øvrige Anarjohkdalen til Finskegrensen.

Hvorfor overholdes ikke Stortingets vedtak og mandat for utvidelse av eksisterende nasjonalpark?»

BEGRUNNELSE:

Det geografiske utredningsområdet som Direktoratet for Naturforvaltning (DN) har definert i oppstartsmeldingen for en mulig utvidelse av Øvre Anarjohka Nasjonalpark (mai 2009) mangler både demokratisk og politisk legitimitet. DN har nå egenmektig og mot Stortingets intensjoner og vitende, selv utvidet sitt mandatsområde til ca 300 prosent av det opprinnelige området som Stortinget ga i oppdrag å vurdere.

Mandat til DN gikk ut på å vurdere en mulig utvidelse av nasjonalparken nedover Gossjohkdalen - og ikke oppover Anarohkdalen. Av hensyn til lokalbefolkningen gav Stortinget instruksjoner om at det geografiske utredningsområdet skulle primært avgrenses til såkalte "inngripsfrie områder" og "urørte/vesentlig urørte naturområder".

Stikk i strid med dette har DN i egenregi likevel bevisst inkludert i utredningsområdet såkalte "tyngre tekniske inngrep" (eks. veier, hytter, og hus, åpne barmarksløyper) - ikke bare i Gossjohkdalen, men nå også til den øvre delen av Anarjohkdalen.

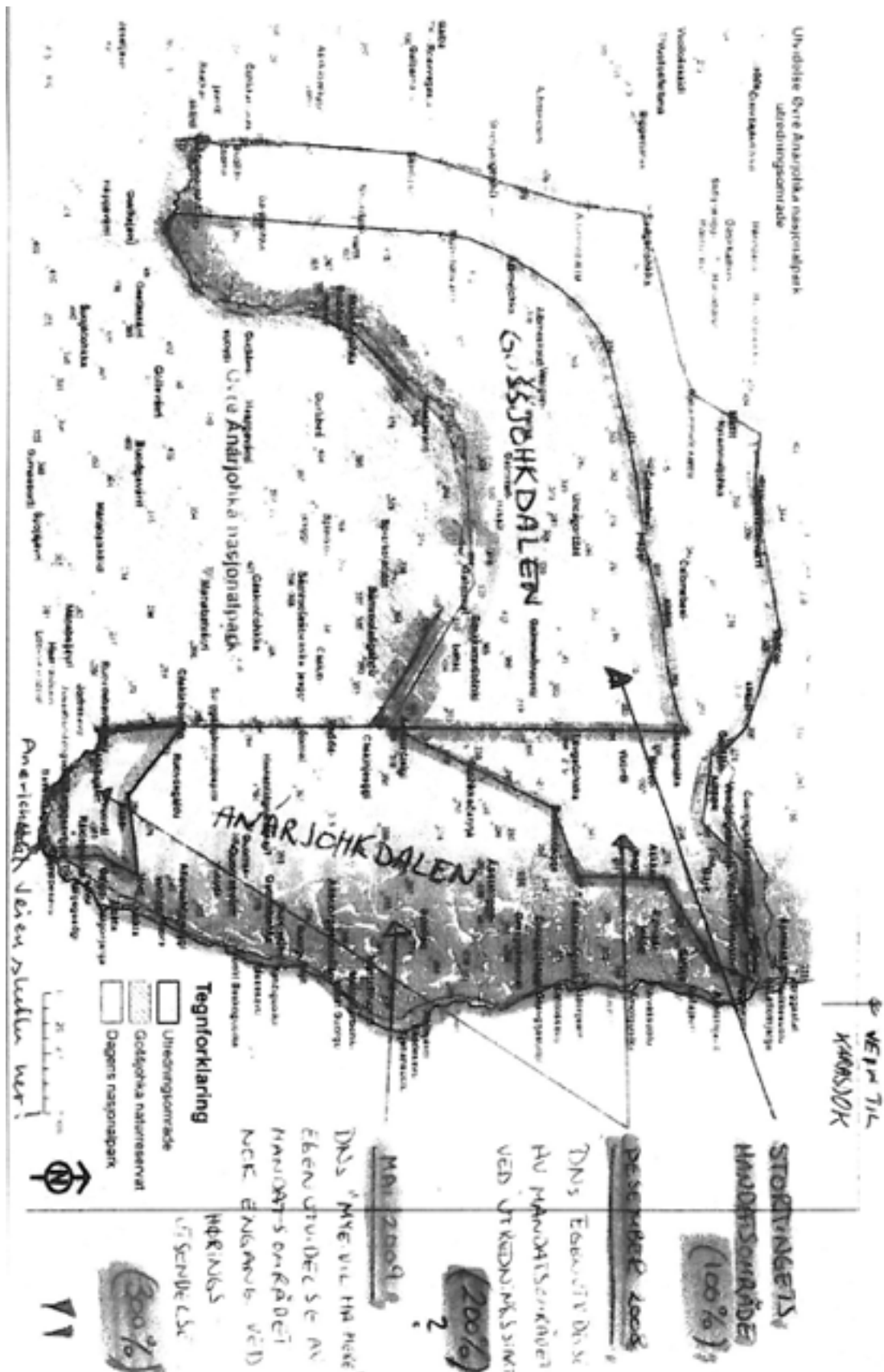
Bak ryggen på Stortinget arbeides det i praksis aktivt for å kunne utestenge lokalbefolkningen ifra sine utmarksområder som de har i dag.

Lokalbefolkningen ønsker helt klart ikke å miste enda mere av deres tradisjonelle utmarksområder til en ytterligere utvidet nasjonalpark eller gjennom opprettelse av nye landskapsvernssoner i området. De føler at de allerede har bidratt og mistet nok arealer gjennom Øvre Anarjohka Nasjonalpark som det er.

Legger med utvidelses planer.

Vedlegg til spørsmål:

Kart: "Utvidelse Øvre Anarjohka nasjonalpark - utredningsområde."

Svar:

Jeg viser til brev av 24. november 2009 fra Stortingets presidentskap vedlagt spørsmål fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen til skriftlig besvarelse om utvidelse av Øvre Anarjohka nasjonalpark. Jeg besvarte tilsvarende spørsmål til den samme representanten i mitt brev av 23. november 2009.

Jeg registrerer at Jan-Henrik Fredriksen er opptatt av at Direktoratet for naturforvaltning mangler både demokratisk og politisk legitimitet. Jeg kan berolige Fredriksen med at direktoratet som mitt underliggende fagorgan, ikke fatter politiske beslutninger, men foretar faglige utredninger som utgjør et grunnlag for mine og regjeringens politiske beslutninger knyttet til naturforvaltning. Dette gjelder også for verneområder som opprettes gjennom kongelig resolusjon.

Jeg viser til mitt svar på tidligere spørsmål i den saken. Verneforslaget det nå arbeides med tar ut-

gangspunkt i områder med dokumenterte verneverdier. At dette området er større enn hva som er omtalt i St. meld. nr. 62 (1991-92), er det som tidligere nevnt, ikke noe formelt i veien for. Når verneforslaget kommer til behandling i departementet vil jeg sørge for at det blir gjort en grundig vurdering og avveining mellom ulike brukerinteresser og verneverdiene. Dette gjør jeg på bakgrunn av den høringen som skal gjennomføres og de naturfaglige utredningene som ligger til grunn. Jeg kan ikke se at en grundig avveining mellom verne- og brukerinteresser, på noen måte kan bidra til at Stortingets vedtak og mandat ikke overholdes.

Jeg kan ikke nå forutsi hva som vil bli den endelige avgrensingen av dette verneområdet. Jeg vil imidlertid oppfordre til at de som har synspunktene på bl.a. avgrensingen av verneområdet, må sørge for at dette kommer fram gjennom høringsprosessen.

SPØRSMÅL NR. 247

Innlevert 25. november 2009 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 3. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I barnehageforliket av 2003 heter det at barnehagereformen skulle fullfinansieres med statlige midler. Av statstilskuddet til barnehager mangler det ifølge KS, 1,5 mrd for å få barnehageforliket fullfinansiert. Løftene er altså ikke innfridd.

Kan statsråden si hvorfor reformen ikke allerede er fullfinansiert; hvorfor det ikke er penger i 2010, og er statsråden enig i at finansieringen burde ha vært gjennomført slik FrP foreslo, ved direkte overførsel av midler fra stat til barnehage og ikke via kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Tilliten mellom stat og kommune svekkes ved at staten ikke står ved sine finansieringsforpliktelser.

Underfinansieringen i f.eks. Aust-Agder i perioden 2006 - 2008 er på 59.301 mill kr. Noen eksempler

fra kommunene: For Arendal vil dette utgjøre 23.324 mill kr., for Grimstad 14.924 mill kr., for Evje og Hornnes 1.760 mill.kr, og for Froland 2.982 mill kr. (kilde KS).

Med de økonomiske utfordringene kommunene har i dag, burde det være en selvfølge at kommunene

kunne stole på løftet som ble gitt om at barnehagereformen skulle fullfinansieres med statlige midler.

Svar:

I Barnehageforliket (Innst. S. nr. 250 (2002-2003)) står følgende bemerkning fra komiteen:

”Det forutsettes at kommunesektorens nominelle bidrag til barnehager ikke reduseres i forhold til i dag. Økningen kommer gjennom det statlige tilskuddet, kommunesektorens relative andel vil med dette reduseres.”

Mye av diskusjonen om finansieringen av barnehagereformen, er knyttet til denne formuleringen. Staten har etter Barnehageforliket fulgt opp reformen med betydelig vekst i de årlige bevilgningene til sektoren, og kommunenes relative andel av den offentlige finansieringen har dermed blitt redusert. Finansieringen har samlet sett vært utformet som en kompensasjonsordning og ikke en refusjonsordning overfor kommunesektoren. Dette har Stortinget sluttet seg til gjennom de årlige budsjettbehandlinger etter Barnehageforliket.

Utviklingen i kommunal egenfinansiering i barnehagesektoren har vært gjenstand for diskusjon

mellom staten og KS. Et felles notat fra partene, som drøfter ulike årsaker til veksten i kommunal egenfinansiering, ble behandlet på det tredje konsultasjonsmøtet mellom kommunesektoren og staten i 2009. Notatet viser at det er flere årsaker til den økte egenfinansieringen, og at noe av veksten skyldes at en del kommuner selv har prioritert å oppgradere standarden på barnehagetilbudet eller å gi høyere tilskudd til ikke-kommunale barnehager enn de er forpliktet til. Dette er prioriteringer foretatt av kommunene som ikke dekkes gjennom de statlige tilskuddsordningene.

Jeg anser nå kostnadsberegningssaken som avsluttet, men vil ha fortsatt dialog med KS om den planlagte innlemmingen av de øremerkede tilskuddene på barnehagefeltet i rammetilskuddet til kommunene fra 2011.

Regjeringen har lagt fram et svært godt budsjettforslag for barnehagesektoren. Forslaget legger til

rette for økt kvalitet i barnehagene, redusert foreldrebetaling, utbygging av flere barnehageplasser og økt grad av økonomisk likeverdig behandling av kommunale og ikke-kommunale barnehager. Samlet er bevilgningene foreslått økt med om lag 2,5 mrd. kroner nominelt i forhold til saldert budsjett 2009.

Kommunene vil etter en innlemming av hoveddelen av dagens øremerkede statstilskudd til barnehager få et helhetlig ansvar for barnehagesektoren. Barnehage er en kommunal velferdstjeneste, og det er kommunene som er best egnet til å utvikle barnehagetilbudet i tråd med lokale forhold og prioriteringer. Barnehagereformen har vært en stor suksess og takket være godt samarbeid mellom staten og kommunene har vi nå oppnådd full barnehagedekning. Jeg tror ikke vi hadde oppnådd like mye dersom staten hadde finansiert barnehagene direkte slik Framskrittspartiet foreslo.

SPØRSMÅL NR. 248

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 3. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Klimatoppmøtet i København er rett rundt hjørnet.

Hva vil suksesskriteriene være som gjør at Norge påtar seg en forpliktelse om 40 % kutt av klimagassutslipp, har Regjeringen noe konkret mål om minimum andel om hva av dette som skal tas i Norge, og hvor mye er eventuelt det?»

Svar:

Norge arbeider for en framtidig global klimaavtale med et langsiktig mål om å begrense veksten i den globale middeltemperatur til maksimalt 2 grader Celsius i forhold til før-industrielt nivå. Togradersmålet innebærer at de globale utslippene må reduseres med 50-85 % innen 2050. I 2020 må industrilandene redusere utslippene med 25-40 % i forhold til 1990-nivå, mens utslippsveksten i utviklingslandene må begrenses. Dette forutsetter en langt bredere og ambisiøs avtale enn kun en videreføring av Kyoto-

toprotokollen.

Som det framgår av regjeringens politiske plattform av 7. oktober 2009 vil Norge skjerpe vårt klimamål slik at det tilsvarer kutt i utslippene på 40 % dersom det kan bidra til enighet om en ambisiøs avtale der de store utslippslandene påtar seg konkrete utslippsforpliktelser.

Stortinget har besluttet at det er realistisk å ha et mål om å redusere utslippene i Norge med 15-17 millioner tonn CO₂ ekvivalenter i forhold til referansebanen slik den er presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert, jf. Innst. S. nr. 145 (2007-2008). Ut ifra en målsetning om 30 % reduksjon innebærer dette at om lag to tredjedeler av utslippsreduksjonene tas nasjonalt.

En ny internasjonal avtale nødvendiggjør en revisjon av nasjonale mål og virkemidler og en ny vurdering av hvordan Norges samlede innsats bør innrettes for best mulig å redusere de globale utslippene av klimagassene.

SPØRSMÅL NR. 249**Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 7. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Romerikes Blad 261109 sier Sverre Myrli fra Arbeiderpartiet "pengene som nå kommer inn i avgifter på biodiesel vil bli brukt til andre miljøtiltak".

Utover å øke statskassen og på den måten indirekte bidra til finansiering av ulike miljøtiltak over statsbudsjettet, hvordan vil man sikre at disse pengene brukes til miljøtiltak, eller medfører ikke Arbeiderpartirepresentantens påstand riktighet?»

Svar:

Veibruksavgiftene på bensin og diesel har som hovedformål å stille brukeren overfor eksterne kostnader som bruk av bil medfører. Veitrafikk påfører samfunnet kostnader i form av ulykker, kø, støy, veislitasje samt helse- og miljøskadelige utslipp. Det er også i tråd med prinsippet om at forurenser betaler at bilistene dekker disse kostnadene ved å betale veibruksavgifter.

Veibruksavgiftene gir dessuten staten inntekter

som kan brukes til å finansiere offentlige utgifter eller redusere behovet for å øke andre skatter. Inntektene fra veiavgifter øremerkes ikke. Inntektene brukes der det til en hver tid er mest behov for dem, dvs. til de formål som gis høyest prioritet i statsbudsjettet. Veiavgiften er på linje med andre skatter og avgifter grunnlaget for å finansiere statsbudsjettets ulike formål. Halv veibruksavgift på biodiesel innebærer at inntektene på statsbudsjettet øker med 195 mill. kroner påløpt i 2010. Til sammenligning er bevilgningene til miljøvern og fornybar energi over statsbudsjettet om lag 11,3 mrd. kroner i 2009, jf. tabell 8.1 i Prop. 1 S (2009-2010) Statsbudsjettet 2010. I finanskomiteens innstilling om Nasjonalbudsjettet 2010 og forslaget til statsbudsjett for 2010 er det blant annet foreslått en tilskuddsordning for utvikling av miljøteknologi på 140 mill. kroner under Innovasjon Norge, der 100 mill. kroner er øremerket satsing på 2. generasjons biodrivstoff.

SPØRSMÅL NR. 250**Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 4. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Synes finansministeren en slik praktisering av regelverket bidrar til målet om spredt bosetting i landet, og vil han gjennomgå regelverket for å sikre at ikke bevisbyrden for "overveiende døgnhvile" ikke legges på dem som overtar en gård med boplikt?»

BEGRUNNELSE:

Viser til avisoppslag fra Telemarksavisa og Vest Telemark Blad 24.11.09 som forteller om et ektepar som ønsket å flytte fra Oslo til Tokke kommune i Telemark, men ikke fikk godkjent flyttingen av Skatt Sør som mente ekteparet ikke ville oppfylle kravene til "overveiende døgnhvile" som følger av boplikten. Ekteparet hadde allerede vist Skatt Sør hvordan kravet til "overveiende døgnhvile" skulle oppfylles, men Skatt Sør festet ikke lit til forklaringen og ba ektepa-

ret bevise at flyttingen var reell. Ifølge Telemarksavisa var det "Først da dokumenthaugen hadde nådd bortimot kafkaske dimensjonar" at Skatt Sør godtok flyttemeldingen.

Svar:

Det følger av lov 16. januar 1970 nr. 1 om folkeregistrering § 1 at alle personer som er bosatt i Norge, skal registreres i Det sentrale folkeregister. Hvor i Norge en person skal regnes som bosatt, avgjøres etter forskrift 9. november 2007 om folkeregistrering kapittel 5. Det følger av forskriftens § 5-1 at personer i utgangspunkt regnes bosatt der de regelmessig tar sin døgnhvile. Med dette menes det sted der personen tar nattesøvnen eller tilsvarende, med andre ord der personen oppholder seg utenom arbeidstiden. Dersom en person bor flere steder, må det avgjøres på

hvilket sted vedkommende skal være registrert bosatt. Det avgjørende vil da være hvor personen tar sin "overveiende døgnhvile", med mindre annet følger av bestemmelsene i forskriftens kapittel 6 om pendlere, jf. forskriftens § 5-2. Ektefeller (uten hjemmeboende barn) som pendler mellom flere felles, selvstendige boliger, regnes som bosatt i den boligen hvor de til sammen har sin overveiende døgnhvile. Med "overveiende døgnhvile" menes flest antall døgnhviler. Har personen 183 døgn i kommune A og 182 døgn i kommune B, anses personen bosatt i kommune A.

Når en person melder flytting, legges i utgangspunktet vedkommendes flyttemelding til grunn. Der som det er usikkert om flyttingen er reell, må folkeregistermyndighetene gjøre nærmere undersøkelser i saken for å sikre at bostedsregistreringen blir korrekt. I en slik situasjon er det naturlig å be om at den som ønsker registrering av nytt bosted, legger fram nærmere dokumentasjon eller annen sannsynliggjøring. Det må framlegges tilstrekkelig materiale til at folkeregistermyndighetene kan ta stilling til hvor bostedet skal være. Hva slags og hvor mye materiale som er nødvendig for å godtgjøre at flyttemeldingen er reell, må avgjøres konkret i den enkelte sak. I tilfeller hvor et reelt oppholds- og pendlingsmønster ikke lar seg avklare gjennom konkrete dokumentbevis, må personen søke å sannsynliggjøre grunnlaget for sin flyttemelding på annen, hensiktsmessig måte. Folkeregis-

teret skal i alle fall legge det mest sannsynlige faktum til grunn, inklusive en vurdering av hvor troverdig partens egen forklaring måtte være.

Reglene om registrering av bosted gjelder likt om man bor i en leilighet i en storby, i et hus i en kystkommune eller på en gård med boplikt i en fjellbygd. Spesielt for en gård med boplikt er at oppfyllelse av boplikten er avhengig av at eieren er registrert i folkeregisteret som bosatt på eiendommen, jf. lov 28. november 2003 nr. 98 om konsesjon ved erverv av fast eiendom (konsesjonsloven) mv. § 6. Reglene for boplikt bygger dermed på opplysninger fra Det sentrale folkeregister. Folkeregistermyndighetenes vedtak om registrering av bosted fattes på grunnlag av reglene i folkeregisterloven og folkeregisterforskriften, uavhengig av reglene om boplikt. Ved registreringen skal det altså ikke legges vekt på de bopliktmessige virkninger av den. Men det kan selvsagt inngå i sannsynlighetsvurderingen om en bestemt eiendomstype og -drift tilsier at eieren oppholder seg mye på eiendommen.

Regelverket om folkeregistrering må bygge på den faktiske bosetting, og kan ikke ta hensyn til politiske mål om den ønskelige bosetting. For å kunne forfølge de politiske mål på dette område, må en vite mest mulig om den faktiske bosetting. Dette faktiske grunnlaget for folkeregistreringen er derfor viktig også i boligpolitisk forstand.

SPØRSMÅL NR. 251

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 4. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«NAV administrerer et tilbud om tidsbegrenset lønnstilskudd, TULT. Tiltaket er landsomfattende og gir tilskudd til personer med varig nedsatt arbeidsevne. Ifølge et Nyhetsbrev fra AID den 27. august i år deltok 1 599 personer på dette tiltaket på landsbasis. I enkelte kommuner har potensielle brukere søkt informasjon om tiltaket både på NAV-kontoret og NAV's nettsider, men har ikke kunnet finne relevant informasjon.

Hva kan statsråden gjøre for at informasjonen om TULT skal bli tilgjengelig for brukerne?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er andelen uføre svært høy i forhold til befolkningens størrelse. Det er en viktig jobb å bidra til at flest mulig, som har restarbeidsevne og som selv ønsker det, kan få være i arbeid og aktivitet. Det betyr mye for den enkeltes økonomi, sosiale trivsel og opplevelse av egenverd å kunne delta og bidra i samfunnet. NAV har en rekke virkemidler som kan tas i bruk etter brukerens behov og muligheter. Lønnsbestemt lønnstilskudd er en ordning som kan føre til at personer med varig nedsatt arbeidsevne får en ny sjanse til deltakelse. Det er derfor ikke tilfredsstillende når det viser seg at enkelte NAV-kontorer ikke kjenner til

ordningen eller ikke benytter den. Det er også nødvendig å sørge for at informasjon om ordningen, og de muligheter den gir, er tilgjengelige for potensielle brukere og andre.

Svar:

Tidsubestemt lønnstilskudd er en av mange ordninger som inngår i Arbeids- og velferdsetatens virkemiddelportefølje. Det kan derfor være utfordrende både for brukere og samarbeidspartnere å ha full oversikt over alle mulighetene som finnes til enhver tid. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det blir gitt informasjon om dette tiltaket ved NAV-kontorene i dialog med arbeidsgivere og brukere i de tilfellene der det er aktuelt.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser også at ordningen er omtalt under "Virkemiddeloversikten" på Arbeids- og velferdsetatens intranett. Etatens intranett brukes av saksbehandlere og veiledere som inngang til nærmere informasjon om de ulike tiltake-

ne som etaten rår over. Forsøket med tidsubestemt lønnstilskudd er beskrevet der på lik linje med andre mer etablerte ordninger.

På Arbeids- og velferdsetatens eksterne nettsider, www.nav.no, ligger det videre tilgjengelig informasjon om ordningen med tidsubestemt lønnstilskudd – blant annet på sidene for "Arbeid /Arbeidssøker" som valg under overskriften "Aktuelt for arbeidssøkere". Det er også lenker til denne informasjonen fra sider for arbeidsgiver, sider om "Inkluderende arbeidsliv" og sider om "Tilbake til arbeid og uføretelseter". Det er også en snarvei til beskrivelsen av ordningen på nettsidens forside under "Innhold A til Å".

Jeg vil understreke at ordningen foreløpig er et forsøk. Hittil i 2009 er nivået på dette tiltaket om lag 1 500 tiltaksplasser i gjennomsnitt, og den benyttes overfor aktuelle personer i samsvar med det omfanget det er lagt opp til.

SPØRSMÅL NR. 252

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 2. desember 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Fjordlaks Aqua AS ønsker å delta i et prosjekt der hensikten er å gjennomføre fullskala forsøk i forbindelse med en ny type ørretsmolt og alternative metoder for avlusing. Prosjektet ønskes gjennomført ved å benytte seg av Ilsvåg Holdings matfisk konsesjon i Rogaland i samdrift med Fjordlaks Aquas konsesjoner i Møre og Romsdal.

Vil statsråden vurderer muligheten av å kunne flytte denne konsesjonen fra Rogaland til Møre og Romsdal som et unntak for å kunne gjennomføre et slikt prosjekt?»

BEGRUNNELSE:

Fjordlaks Aqua AS har over de siste 20 årene hatt et samarbeid med Ilsvåg Fisk AS når det gjelder produksjon av ørretrogn og settefisk. Siden prosjektet vil innvirke på den ordinære driften er det ikke mulig for Fjordlaks Aqua AS å kunne benytte egne konsesjoner til dette prosjektet.

Dagens regelverk tillater i utgangspunktet ikke flytting av konsesjoner ut av Fiskeridirektoratets regioner, med mindre det er snakk om svært nærliggende konsesjoner.

Svar:

Tillatelser til matfisk av laks, ørret og regnbueørret er antallsbegrenset, fordeles geografisk mellom Fiskeridirektoratets regioner og er knyttet til én region. Bakgrunnen for dette er hovedsakelig nærings- og distriktpolitiske hensyn, samt kontrollhensyn.

Hovedregelen i dagens regelverk er derfor at en matfisktillatelse ikke kan flyttes fra én region til en annen. Det kan etter søknad gjøres unntak fra forbudet dersom samme innehaver av tillatelse har lokalteter i tilgrensende områder i to av Fiskeridirektoratets regioner som grenser til hverandre, og forbudet mot flytting slår særlig urimelig ut. Det er Fiskeridirektoratet sentralt som behandler søknader om dispensasjon. Fiskeri- og kystdepartementet er klageinstans. Dersom selskapet søker vil saken behandles på vanlig måte i Fiskeridirektoratet.

Det har vært ført en restriktiv praksis for å dispensere fra hovedregelen. Jeg har ingen planer om å oppheve regiontilknytningen eller å åpne for flytting av tillatelser over større avstander.

Jeg vil for øvrig opplyse at det er en ordning med tillatelse til akvakultur av matfisk av laks, ørret og regnbueørret til særlige formål, herunder forsknings-

formål dersom søker oppfyller kravene som stilles. Slike tillatelser skal bidra til å utvikle kunnskap som kommer akvakulturnæringen til gode, blant annet om driftsformer, teknologi, biologi, ernæring, fiskehelse og fiskevelferd. Departementet tar sikte på å justere bestemmelsene om tillatelser til særlige formål, herunder forskningsstillatelser, og alminnelig høring ble avsluttet 18. november. Høringsforslaget legger bl.a.

opp til at tillatelsene er tidsbegrensete, og at det skal stilles krav til at søker dokumenterer hvordan virksomheten vil ivareta den faglige kompetansen som er nødvendig for å oppfylle formålet med forskningsstillatelsen. Søknad om tillatelse til forskningsformål behandles av Fiskeridirektoratet sentralt – etter en faglig vurdering fra et rådgivende utvalg.

SPØRSMÅL NR. 253

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 3. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvor langt har arbeidet med å utarbeide en lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven for elever med behov for spesialundervisning kommet?»

BEGRUNNELSE:

I vår kunne vi i Farsunds avis lese om to funksjonshemmede elever ved KVS Lyngdal som ikke får fortsette på skolen neste år, til tross for at de har rett til utvidet opplæring. Årsaken var en ny og strengere tolkning av privatskoleloven og opplæringsloven. I Ot.prp. nr.: 55 (2008-2009) skriver departementet at adgang til utvidet tid ikke skal gjelde for elever i private skoler. Etter dette har enkelte fylkeskommuner tolket det som om denne type elever ikke har rett til utvidet opplæring på en privatskole, men at de må bytte over til en offentlig skole.

I et skriftlig spørsmål fra undertegnede til den forrige Kunnskapsministeren om:

”Vil statsråden ta initiativ til at retten elever med minoritetsbakgrunn og behov for spesialundervisning har til utvidet opplæringstid også skal gjelde for elever ved private skoler, slik at disse elevene ikke må bytte over til en offentlig skole for å få fullført sin utdanning?”

svarte statsråden at:

”Det er viktig at elever innenfor offentlig og privat grunnopplæring har de samme rettighetene. En innføring av lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven vil ha budsjettmessige konsekvenser som må utredes

nærmere før det eventuelt tas stilling til en lovendring.”

Jeg mener det er dypt urimelig at elever med rett til utvidet opplæring skal måtte bytte fra en skole med miljø, personale og elever de kjenner og over til en helt ny skole og er derfor opptatt av at det snarest tas initiativ til en lovendring for å sikre like rettigheter til beste for elevene.

Svar:

Det stilles spørsmål om hvor langt arbeidet har kommet med å utarbeide en lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven for elever med behov for spesialundervisning. Det er også vist til tidligere spørsmål med skriftlig svar om samme tema - spørsmål nr 1399, besvart av kunnskapsministeren 25. juni 2009. Jeg er også opptatt av at elever innenfor offentlig og privat grunnopplæring har de samme rettighetene.

Kunnskapsdepartementet arbeider med å vurdere ulike sider ved en eventuell innføring av lovfestet rett til utvidet tid i privatskoleloven for elever med behov for spesialundervisning. Dette innebærer en vurdering av juridiske, administrative og budsjettmessige konsekvenser av et slikt forslag.

Lovendringer i opplæringsloven trer normalt i kraft i august for å følge skoleåret. For å kunne tre i kraft fra neste skoleår, måtte et lovforslag ha vært sendt på høring tidligere i høst. Kunnskapsdepartementet må komme tilbake til tidspunkt for en eventuell lovendring.

SPØRSMÅL NR. 254**Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 8. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Politiet skal bytte ut sitt tjenestehåndvåpen revolver cal. 357/38 til pistol. Flere pistolklubber og enkeltpersoner med gyldig våpenkort er interessert i å overta våpnene med tilhørende utstyr for en rimelig penge, istedenfor at våpnene blir destruert.

Hvordan stiller justisministeren seg til dette?»

BEGRUNNELSE:

Skytterinteresserte rundt om i landet benytter dette kalibret til trening og konkurranser. Derfor er det mange lag/foreninger som svært gjerne vil få overta våpnene med tilhørende utstyr. Men det virker som dette vanskelig lar seg gjennomføre. I stedet er det meningen at våpnene skal destrueres. Dette virker både urimelig og meningsløst. Det er misbruk av brukbart utstyr og tap av salgsinntekter. Det er dessuten en skandale også miljømessig.

Svar:

Justisdepartementet ser positivt på den innsatsen pistolklubbene gjør for å skaffe medlemmene gode treningsmuligheter og opplæring i sikker behandling av skytevåpen.

Når det gjelder de våpen som det vises til i spørsmålet, opplyser Politidirektoratet at dette er ca. 6000 revolvere av eldre modell med faste sikter og 4 tomers løp. Selv om våpnene har samme kaliber som våpen som benyttes av konkurranseskytterne, vil disse våpnene være mindre egnet til konkurranseskyting. I våpenloven med forskrifter oppstilles et behovskrav for å kunne erverve og inneha skytevåpen, og det settes begrensinger i forhold til antall våpen av samme type den enkelte kan erverve. Det fremgår av våpen-

forskriften § 13 tredje ledd at det bare kan gis tillatelse til våpentyper som "lovlig kan brukes innenfor de lovlige skyteprogrammer som vedkommende skytterorganisasjon administrer. Det er kun tillatt å erverve og inneha ett våpen per program. Hvor skytterorganisasjonens krav til spesifikasjoner på våpen til øvelses- og konkurranseskyting er identiske for flere programmer i samme eller andre godkjente skytterorganisasjoner, tillates det kun å erverve og inneha ett våpen til bruk i disse programmene." Av bestemmelsens siste ledd fremgår det at politimesteren kan dispensere fra kravene til antall våpen "dersom søkers aktivitet tilsier det". Det antas at aktive skyttere vil velge andre modeller i samme kaliber for å kunne delta i konkurranser.

Justisdepartementet har i år vedtatt en ny våpenforskrift, som stiller strengere krav til kontroll med skytevåpen i privat eie, og hvor formålet blant annet er å redusere antall skytevåpen i samfunnet. Det er også gjennomført to våpenamnestier med samme formål.

Politidirektoratet, som har det faglige ansvaret for politiets operative virksomhet, har vurdert disse revolverne til å være lite egnet til seriøs konkurranseskyting. Ut fra prinsipielle vurderinger ønsker heller ikke direktoratet å bidra til at samfunnet tilføres flere skytevåpen ved å legge brukte og lite egnede våpen ut for billigsalg. Et eventuelt salg ville dessuten innbringe en beskjeden inntekt i forhold til kostnadene ved kvalitetskontroll av revolverne før de legges ut for salg og kostnadene ved selve salgsprosessen. Ved destruksjon vil våpnene bli hugget opp og gjenvunnet som metall.

På denne bakgrunn finner jeg ikke grunn til å overprøve Politidirektoratets beslutning.

SPØRSMÅL NR. 255**Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 4. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Toppetasjen i justisbygget på Bryne har stått ledig siden 2006 etter at tingretten flyttet til Sandnes. Leieprisen er nå ca. 1,2 mill. kr i året og kontrakten går frem til 2022. I etasjen under holder politiet til, og

i følge uttalelser til Stavanger Aftenblad 26. november trenger politiet mer plass.

Synes justisministeren at det er tilfredsstillende bruk av skattebetalernes penger å la dyre lokaler stå tomme, samtidig som andre etater under justisminis-

terens ansvarsområde i samme bygning trenger mer plass?»

Svar:

Domstolsadministrasjonen opplyser at det er slik at lokalene på Bryne for tiden står tomme og at en har forsøkt å finne nye leietakere som eventuelt kan tre inn i eller overta den leieavtalen som løper til 2022, uten positivt resultat så langt.

På den annen side opplyser Politidirektoratet at Rogaland politidistrikt har som målsetting å gi mest mulig optimale polititjenester til sitt publikum og at det i den forbindelse har vært et viktig mål å redusere

kostnader, blant annet til leie av lokaler til fordel for økte polititjenester. Politidirektoratet opplyser videre at Rogaland politidistrikt har vært kjent med de ledige lokalene til Jæren tingrett, men at ved en eventuell økning i leiekostnader for lokaler i politidistriktet, ville trolig andre tjenesteenheter fått prioritet foran Time lensmannskontor på Bryne.

Siden lokalene fortsatt står ubrukte, staten betaler husleie og lensmannskontoret har behov for mer plass, vil jeg ta dette opp med Domstolsadministrasjonen og Politidirektoratet for å få vurdert midlertidig lån av lokaler uten at det skaper problemer for arbeidet med å skaffe ny leietaker.

SPØRSMÅL NR. 256

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 2. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I forbindelse med ”Tilbakeføringsgarantien” har det blitt antydnet at det skal opprettes et råd som skal inkludere aktuelle frivillige organisasjoner (i planleggingsfasen benevnt ”Frivilligeråd / tilbakeføringsråd / nettverksråd”).

Hvor langt har man kommet i dette arbeidet, er det gjort noen konkretiseringer i forhold til hvilke organisasjoner som skal representere de frivillige i rådet, og hvilke kriterier legges til grunn for oppnevning?»

Svar:

Det medfører riktighet at ett av forslagene i Stortingsmelding nr. 37, Straff som virker, gjaldt de frivilliges organisasjonenes innsats. Forslaget gikk ut på å etablere tilbakeføringsråd i forbindelse med alle fengsler. Bakgrunnen var og er at det er mange frivillige organisasjoner som ønsker å gjøre en jobb både under soning og når det gjelder tilbakeføring etter soning. De frivilliges innsats er av stor verdi og vi ønsker å benytte denne innsatsen i størst mulig grad.

Det er imidlertid mange og forskjellige organisasjoner. Noen er landsdekkende, andre har bare tilbud noen steder. Noen organisasjoner har ganske like tilbud på samme sted, mens det andre steder ikke finnes tilbud. Det er også høyst forskjellig hva de tilbyr.

Skjematisk kan vi si at det finnes tre hovedtyper av organisasjoner som ønsker å arbeide i forhold til kriminalomsorgen:

- De som hovedsakelig tilbyr besøk, enten til enkeltpersoner eller til hygge/opplysningskvelder for grupper av innsatte
- De som tilbyr besøkstjeneste under soning og som tilbyr nettverk i forlengelsen av dette, etter endt soning.
- De som tilbyr både besøk, nettverk, bolig og arbeidsformidling

Denne inndelingen viser både mangfoldet i de frivilliges tilbud og hvilke utfordring kriminalomsorgen har når det gjelder å ivareta og videreformidle hele spekteret av tjenester. Det viser også hvilken utfordring de frivillige har seg imellom når det gjelder å fordele oppgaver og resurser.

Idéen med tilbakeføringsråd var å ta grep for å koordinere de frivilliges innsats slik at den ble best mulig utnyttet i forhold til de behov som eksisterer, og at kriminalomsorgens enheter kunne kanalisere tilbudene på en ryddig og for alle parter god måte.

I forbindelse med tilbakeføringsgarantien er det startet et prosjekt med blant annet fire undergrupper. Én av dem arbeider spesielt med de frivilliges rolle i tilbakeføringsarbeidet. Som et ledd i dette vil det den 18. mars 2010 bli arrangert et stort kunnskapsseminar i Oslo hvor alle organisasjonene som gjør, eller ønsker å gjøre, en innsats i forbindelse med kriminalomsorgen og tilbakeføringsgarantien, vil bli invitert. Denne konferansen vil bli en viktig milepæl i arbeidet med å formidle frivilliges innsats til dem som

trenger det på den måten de trenger det. Før konferansen er avholdt og ytterligere materiale samlet inn, vil det ikke bli tatt noen beslutninger om hvordan dette skal organiseres. Oppsummeringen etter seminaret vil trolig også klarlegge hvorvidt lokale råd vil være løsningen. Under enhver omstendighet vil de frivillige organisasjonene bli tatt med på råd i dette.

Et viktig spørsmål i forbindelse med de frivilliges innsats i kriminalomsorgen er økonomien. Mange av organisasjonene driver omfattende virksomhet og har behov for store summer. Justisdepartementet har bare

beskjedne summer på sin post 70 til fordeling blant frivillige. Tilbakeføringsgarantien understreker imidlertid at det ikke er et eneansvar for Justisdepartementet å bidra til innsattes rehabilitering. Derfor vil også andre departementers midler til frivillige kunne komme i betraktning. Også dette aspektet arbeider vi med på sentralt hold.

Men som sagt – tilbakeføringsprosjektet er bare i sin startfase og noe endelig svar på hvordan de frivilliges innsats skal benyttes, vil derfor trolig ikke bli besvart før prosjektet er fullført.

SPØRSMÅL NR. 257

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Landets 4 største byer Oslo, Stavanger, Bergen og Trondheim har fortsatt stort behov for utbyggingen av moderne, sikre og energieffektive veier. Noe er gjort, men det har tatt lang tid og finansieringen har i betydelig grad kommet fra veibrukerne selv gjennom ekstraskatt; av tilhengerne kalt bompenger.

Kan statsråden legge frem oversikt over gjennomførte investeringer i riksveinettet i de fire byene de siste 20 årene der det også angis finansieringskilder og spesifisering av kostnader dekket gjennom bompenger?»

Svar:

I forbindelse med de årlige statsbudsjetter tildeles investeringsmidler til stamvegruter og fylker (før 1998 til fylker). I tillegg spesifiseres tildelingene til større prosjekter. Dette innebærer at det ikke foreligger komplette oversikter over tildeling av investeringsmidler til riksvegnettet i Oslo, Stavanger, Bergen og Trondheim de siste 20 årene.

Det er imidlertid gjennomført store investeringer i disse byområdene gjennom vedtatte bompengepakker. I det etterfølgende er det gjort rede for finansieringen av de ulike bompengepakkene. Jeg vil understreke at det er knyttet usikkerhet til de oppgitte anslagene.

Oslo-pakkene

Stortinget vedtok Oslo-pakke 1 gjennom behandling av St.prp. nr. 96 (1987-88). Oslo-pakke 2 ble vedtatt gjennom behandlingen av St.prp. nr. 64 (1999-

2000). For å sikre finansiering av nytt vegsystem i Bjørvikaområdet ble Oslo-pakke 1 og 2 vedtatt videreført gjennom Stortingets behandling av St.prp. nr. 50 (2004-2005). Videreføringen ble avløst av Oslo-pakke 3 gjennom behandlingen av St.prp. nr. 40 (2007-2008).

I St.prp. nr. 40 (2007-2008) ble det gjort rede for investeringer i prosjekter og tiltak innenfor Oslo-pakke 1 og 2. Totalt ble det investert om lag 25,4 mrd. kr i perioden 1988-2007, fordelt med om lag 10,6 mrd. kr i statlige midler og om lag 14,8 mrd. kr i bompenger. I 2008 og 2009 er det investert til sammen 6,8 mrd. kr i prosjekter og tiltak innenfor Oslo-pakke 3, fordelt med om lag 3,4 mrd. kr i statlige midler og om lag 3,4 mrd. kr i bompenger. I tillegg kommer fylkeskommunale og kommunale bidrag, i hovedsak til kollektivtrafikktiltak.

Nord-Jærenpakken

Stortinget vedtok Nord-Jærenpakken gjennom behandling av St.prp. nr. 14 (1998-99). Det ble imidlertid ikke tatt stilling til de enkelte prosjekter og omfanget av statlige midler. Dette ble forutsatt vurdert i forbindelse med revisjoner av Nasjonal transportplan og etterfølgende handlingsprogram. På grunn av store kostnadsøkninger og lavere bompenginntekter er innkrevingsopplegget senere endret, siste gang i forbindelse med Stortingets behandling av St.prp. nr. 58 (2008-2009).

I perioden 1998-2009 er det totalt investert om lag 2,8 mrd. kr i prosjekter og tiltak som inngår i Nord-Jærenpakken. Dette fordeler seg med om lag

1,1 mrd. kr i statlige midler, omlag 0,4 mrd. kr i lokale tilskudd og forskudd og om lag 1,3 mrd. kr i bompenger.

Bergensprogrammet

Stortinget vedtok den første bompengoordningen for Bergen gjennom behandling av St.prp. nr. 118 (1984-85). Bompengeperioden ble fastsatt til 15 år, til utgangen av 2000. Ordningen ble senere utvidet til utgangen av 2001. Dagens bompengoordning ble vedtatt gjennom Stortingets behandling av St.prp. nr. 76 (2001-2002). På grunn av endringer i inntekts- og kostnadsanslag samt ønske om parallell utbygging av rv 557 Ringveg vest og Bybanen, ble bompengeprogrammet endret gjennom Stortingets behandling av St.prp. nr. 75 (2004-2005).

I perioden 1986-2001 ble det totalt investert om lag 5,4 mrd. kr i prosjekter og tiltak innenfor den første bompengoordningen (ekskl. forskotteringer som seinere er refundert med statlige midler). Dette fordelte seg med om lag 3,7 mrd. kr i statlige midler og om lag 1,6 mrd. kr i bompenger. I perioden 2002-2009 er det totalt investert om lag 5,9 mrd. kr i prosjekter og tiltak innenfor gjeldende Bergensprogram, fordelt med om lag 1,5 mrd. kr i statlige midler, om lag 0,1 mrd. kr i fylkeskommunale midler og om lag 4,3 mrd. kr i bompenger.

Trondheimsapakken

Stortinget vedtok Trondheimsapakken gjennom behandling av St.prp. nr. 129 (1988-89). Det opprinnelige innholdet i pakken ble senere endret, siste gang i forbindelse med Stortingets behandling av St.prp. nr. 67 (2002-2003). Bompengerevingen ble avsluttet ved utgangen av 2005. Prosjektet E6 Nordre avlastningsveg som er ett av hovedprosjektene innenfor Trondheimsapakken, er imidlertid i all hovedsak finansiert etter 2005.

I perioden 1989-2005 ble det totalt investert om lag 2,8 mrd. kr i prosjekter og tiltak som inngår i Trondheimsapakken, fordelt med om lag 1,2 mrd. kr i statlige midler og om lag 1,6 mrd. kr i bompenger. Inkl. midler til E6 Nordre avlastningsveg og Nidelv bru i perioden 2006-2009 blir samlet investering om lag 3,9 mrd. kr, fordelt med om lag 1,9 mrd. kr i statlige midler, om lag 1,8 mrd. kr i bompenger og om lag 200 mill. kr i forskudd fra Trondheim kommune (forutsatt refundert med statlige midler i 2014-2018). Per 1. januar 2010 er gjenstående investeringsbehov knyttet til fullføring av E6 Nordre avlastningsveg og Nidelv bru om lag 250 mill. kr som i all hovedsak skal finansieres med statlige midler.

SPØRSMÅL NR. 258

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen

Besvart 3. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Får kommunen tilstrekkelig hjelp i en vanskelig sak når det ikke er mulig å få svar på hvilket departement som er riktig adressat for kommunens henvendelse, og når alle de andre aktuelle kommunene på Sørlandet har fått tilskudd til utbygging av slikt rensaneanlegg, burde det ikke være rett og rimelig at Lindesnes kommune får det samme tilskuddet?»

BEGRUNNELSE:

På grunn av ny miljøvernlovgivning er Lindesnes kommune pålagt utbygging av hovedavløpsrensaneanlegg. Kostnadsrammen er på ca 60 mill kr. Denne utbyggingen vil føre til at de 1850 abonnentene kommunen har, vil få økt sine utgifter fra 5 100 kr pr husstand i 2009 til ca 11 500 kr pr husstand i 2013. Lin-

desnes kommune ligger lengst vest i det som karakteriseres som følsomt område (fra Svenskegrensen i øst til Lindesnes i vest). Og er således den siste kommunen som har fått de strengeste krav til rensing av avløpsvannet. Tidligere har miljødepartementet gitt tilskudd i forbindelse med liknende type investeringer (min. 25 %).

Kommunen har en svært anstrengt økonomi og høy grad av levekårsproblemer. En så stor avgiftsøkning, vil føre til store problemer for kommunens innbyggere. Kommunen har derfor innstendig bedt om å få et møte med Miljøverndepartementet for å diskutere muligheten for tilskudd. Departementet viste stor forståelse for kommunens utfordring, men mente Kommunaldepartementet var riktig sted å henvende seg.

Kommunen sendte ny henvendelse til kommunaldepartementet, men fikk der beskjed om at Miljøverndepartementet var riktig mottaker for en slik henvendelse. For kommunen virker det som om ingen er interessert i å forsøke å sette seg inn i og hjelpe i en vanskelig situasjon.

Svar:

Miljøvernmyndighetene har ansvar for det regel-

verket som, i tråd med EUs avløpsdirektiv, stiller krav til rensing av avløpsvann i Norge. Etter dette regelverket skal Lindesnes kommune bygge nytt avløpsrenseanlegg i kommunen.

Kommunene kan dekke inn sine kostnader på avløpssektoren gjennom gebyrer.

Tidligere var det bevilgninger på Miljøverndepartementets budsjett til kommunale avløpsanlegg. Denne tilskuddsordningen ble avvirket i 1998.

SPØRSMÅL NR. 259

Innlevert 26. november 2009 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 4. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Viser til ditt svar på mitt siste spørsmål knyttet til WHO's retningslinjer og bruken av ICD-10 og ICF. Hvor det blir hevdet at Helsedirektoratet har arrangert kurs for primærlegene for å formidle kunnskap og heve kompetansen. Skal Norge forholde seg til WHO's retningslinjer er det metodebøkene som er utarbeidet av WHO som er retningsledende.

Det kan jo da være interessant å spørre om det er mulig å få en kopi av kursmateriell, og en oversikt over hvem som har holdt kurs, og hvem som har godkjent dem?»

Svar:

Den 10. utgaven av ICD består i originalutgaven av tre bind. Kompetansesenter for IT i helse- og sosialsektoren AS (KITH) oppdaterer på oppdrag fra Helsedirektoratet den norske utgaven av ICD-10. Det finnes bl.a. kodeveiledninger som kan lastes ned elektronisk. Ny bokutgave for 2010 er under utarbeidelse. Bestilling av ICD-10, 2005 bokutgave kan rettes til: Fagbokforlaget AS, Kanalveien 51, 5068 Bergen.

ICF utfyller diagnoseklassifikasjonen ICD-10 ved å sette det enkelte mennesket inn i en større sammenheng hvor hovedvekten legges på funksjonsevne, aktiviteter og samspill med miljøfaktorer. ICF er fortsatt uferdig, og bruken er i første omgang prosjektbasert og konsentrert om utvikling av "kjerne-sett". ICF finnes i fullversjon og kortversjon, i bok-

form og som elektronisk versjon. KITH gir veiledning for bruk av elektronisk versjon og søkeverktøy, tilgjengelig på KITH sine nettsider om ICF. Boken er oversatt og tilrettelagt av KITH og utgitt av Helsedirektoratet med tillatelse fra WHO. Referanse: ISBN 82-7846-204-6. Det er også utgitt en norsk bruker-veiledning. Referanse: ISBN 82-7846-213-5.

Helsedirektoratet opplyser at de har vært i kontakt med Den norske legeförening om de kurs som er arrangert for leger og behandlere som håndterer pasienter utsatt for traume med nakkesleng. Den norske legeförening opplyser at det siste kurset de arrangerte var i 2007. Ansvarlig for kurset i 2007 var Den norske legeförening ved Kontor for legers videre- og etterutdanning (Oslo). Kursene har ikke vært gjennomført regelmessig, men ble arrangert etter det behov for kurs som ble meldt inn til Legeföreningen.

Fra Den norske legeförening foreligger det kun kursprogram for det kurset som ble arrangert i 2007, men Helsedirektoratet anfører at det er mulig at kurslederne kan ha i sitt eie det undervisningsmateriellet som ble brukt.

Kurset ble bredt lagt opp med søknad om godkjenning for allmennmedisin, anestesi, fysikalsk medisin og rehabilitering, nevrologi, nevrokirurgi, radiologi, psykiatri, revmatologi, ortopedi og kjevekirurgi. Det vil være opp til spesialitetskomiteene i Den norske legeförening å godkjenne kurset for den enkelte søker i forbindelse med spesialistgodkjenning.

Vedlagt følger kursprogram.

Vedlegg til svar:

Kurs nr.: O-23371

Nakkeslengassosierte symptomer og skader. Forståelse, diagnostikk og behandling

12.12.2007–13.12.2007

Ansvar: Kontor for legers videre- og etterutd (Oslo)**Godkjenning:** Allmennmedisin Videreutdanning: Emnekurs: 19t i fagområde fysikalsk medisin Etterutdanning: Klinisk emnekurs: 19t i fagområde fysikalsk medisin, Anestesiologi Etterutdanning: Valgfrie kurs: 15t, Fysikalsk medisin og rehabilitering Videreutdanning: Valgfrie kurs: 20t Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t, Nevrologi Videreutdanning: Emnekurs: 8t i fagområde smerte/hodepine, Psykiatri Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t, Radiologi Videreutdanning: Valgfrie kurs: 20t Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t**Målgruppe:** Leger og behandlere som håndterer pasienter utsatt for traume med nakkesleng.**Læringsmål:** Etter endt kurs skal deltakerne ha tilegnet seg kunnskap/ferdighet vedrørende behandling og rehabilitering av pasienter med nakkeslengassosierte tilstander.**Innhold:** Kurset tar opp teori og gjeldende forståelse for behandling av pasienter med nakketraumer. Det legges vekt på praktisk håndtering med bakgrunn i dagens internasjonale consensus. Evidence Based Medicin ligger alltid flere år etter ny behandlingsforståelse og mangler for flere behandlingsformer for denne pasientgruppen. Det vil lages et utvidet kurshefte basert på foredragene. Klinisk undersøkelse for den allment praktiserende lege Monica Drottning-Rønne Fysioterapi individuelt og i grupper Brit Hellesnes Kiropraktikk Kjell Braathen Spesialisterklæringer Peer H. Staff Gruppebehandling for pasienter med angst, fobier og behov for nye mestringsstrategier. Solveig Grennes Detaljert program følger.**Kurssted:** OSLO - Radisson SAS Plaza Hotel, Sonja Henies Plass 3**Kurskomite:** Kursleder: Monica Drottning-Rønne Komite: Helge Nordal, professor Nevrologisk avd. UUS, Per Kristian Hol, Seksjonsoverlege Intervensjonssenteret Rikshospitalet, Peer H. Staff, prosjektleder Raskere Tilbake, Sunnaas Sykehus, Kjell Braathen, kiropraktor, MDN, Monica Drottning-Rønne, nevrolog/forsker UIO.**Påmelding til:** Kontor for legers videre- og etterutd (Oslo), Den norske legeförening, Postboks 1152 Sentrum, N - 0107 OSLO**Epost:** kurs.oslo@legeföreningen.no**Påmeld. frist:** 10.12.2007**Maks deltakere:** 70**Ant. kurstimer:** 21**Kursavgift:** I tillegg til kursavgiften kommer det kr. 300,- per da for lunsj og pauseservering.**Andre opplysninger:** Godkjenninger: Søkt Allmennmedisin, Anestesi, Fysikalsk medisin og rehabilitering, Nevrologi, Nevrokirurgi, Radiologi, Psykiatri, Rheumatologi, Ortopedi, Kjevekirurgi.**Kurspris Leger:** 1800**Kurspris Ikke leger:** 3600**Kursprogram****Onsdag 12.12.2007**

- 10.00 Introduksjon. Monica Drottning-Rønne
- 10.15 Status whiplash 2007. Monica Drottning-Rønne
- 11.00 Akuttmottak av en nakkesleng pasient
- 11.30 Pause
- 11.45 Cervikogen hodepine
- 12.15 Svimmelhet og balanseproblemer. Diagnostikk og behandling. Svein Mjøen og Alan Sealy
- 12.45 Lunsj
- 14.00 Røntgen undersøkelser av pasienter med nakketraumer. Per Kristian Hoel
- 14.30 MR av nakkens ligamenter. Når og for hvem? Jostein Kraakenes
- 15.00 Pause
- 15.30 Den post traumatisk stress reaksjon. Monica Drottning-Rønne
- 16.00 Behandling av psykiske følger etter nakkesleng. Arstein Finset

- 16.45 Gruppebehandling for pasienter med angst, fobier og behov for nye mestringsstrategier. Solveig Grenness
 17.45 Kronisk whiplashsyndrom - Rehabilitering etter CBT modell. Arit Ødegaard
 18.30 Slutt

Torsdag 13.12.2007

- 9.00 Lisbeths 4 hodepiner - en pasienthistorie. Monica Drottning-Rønne
 9.45 Fysioterapi i akutt og kronisk fase. Espen Håvland
 10.30 Pause
 10.45 Kiropraktikk. Kjell Braathen
 11.30 Trening i gruppe for pasienter med kronisk WAD. Brit Hellesnes
 12.00 Akupunktur. Helen Staubo
 13.00 Lunsj
 14.00 Basale smertemekanismer. Per Brodal
 14.45 Medikamentell behandling ved akutte og kroniske smertetilstander etter nakketraumer. Eva Albertsen Malt
 15.15 Pause
 15.30 Epidural smertestimulator stimulator. Torbjørn Fredriksen
 16.00 Steinar - en pasienthistorie som illustrerer de fleste behandlingsalternativer. Monica Drottning-Rønne
 16.45 Er det skade av nervesystemet? Helge Nordal
 17.30 Spesialisterklæringen baserer seg på legejournalene fra skaldetidspunktet. Har du dokumentert pasientens symptomer og funn tilfredstilte? Jan Erik Ødegaard
 18.30 Slutt

Kurs nr.: O-23371

Nakkeslengassosierte symptomer og skader. Forståelse, diagnostikk og behandling

12.12.2007–13.12.2007

- Ansvar:** Kontor for legers videre- og etterutd (Oslo)
Godkjenning: Allmennmedisin Videreutdanning: Emnekurs: 19t i fagområde fysikalsk medisin Etterutdanning: Klinisk emnekurs: 19t i fagområde fysikalsk medisin, Anestesiologi Etterutdanning: Valgfrie kurs: 15t, Fysikalsk medisin og rehabilitering Videreutdanning: Valgfrie kurs: 20t Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t, Nevrologi Videreutdanning: Emnekurs: 8t i fagområde smerte/hodepine, Psykiatri Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t, Radiologi Videreutdanning: Valgfrie kurs: 20t Etterutdanning: Valgfrie kurs: 20t
- Målgruppe:** Leger og behandlere som håndterer pasienter utsatt for traume med nakkesleng.
Læringsmål: Etter endt kurs skal deltakerne ha tilegnet seg kunnskap/ferdighet vedrørende behandling og rehabilitering av pasienter med nakkeslengassosierte tilstander.
- Innhold:** Kurset tar opp teori og gjeldende forståelse for behandling av pasienter med nakketraumer. Det legges vekt på praktisk håndtering med bakgrunn i dagens internasjonale consensus. Evidence Based Medicin ligger alltid flere år etter ny behandlingsforståelse og mangler for flere behandlingsformer for denne pasientgruppen. Det vil lages et utvidet kurshefte basert på foredragene. Klinisk undersøkelse for den allment praktiserende lege Monica Drottning-Rønne Fysioterapi individuelt og i grupper Brit Hellesnes Kiropraktikk Kjell Braathen Spesialisterklæringer Peer H. Staff Gruppebehandling for pasienter med angst, fobier og behov for nye mestringsstrategier. Solveig Grennes Detaljert program følger.
- Kurskomite** Kursleder: Monica Drottning-Rønne Komite: Helge Nordal, professor Nevrologisk avd. UUS, Per Kristian Hol, Seksjonsoverlege Intervensjonssenteret Rikshospitalet, Peer H. Staff, prosjektleder Raskere Tilbake, Sunnaas Sykehus, Kjell Braathen, kiropraktor, MDN, Monica Drottning-Rønne, nevrolog/forsker UIO.
- Påmelding til:** Kontor for legers videre- og etterutd (Oslo), Den norske legeförening, Postboks 1152 Sentrum, N - 0107 OSLO
- Epost:** kurs.oslo@legeforeningen.no
- Påmeld. frist:** 10.12.2007

Kursavgift: I tillegg til kursavgiften kommer det kr. 300,- per da for lunsj og pauseservering.
Andre opplysninger: Godkjenninger: Søkt Allmenmedisin, Anestesi, Fysikalsk medisin og rehabilitering, Nevrologi, Nevrokirurgi, Radiologi, Psykiatri, Rheumatologi, Ortopedi, Kjevekirurgi.
Kurspris Leger: 1800
Kurspris Ikke leger: 3600

Kursprogram

Onsdag 12.12.2007

10.00 Introduksjon. Monica Drottning-Rønne
 10.15 Status whiplash 2007. Monica Drottning-Rønne
 11.00 Akuttmottak av en nakkesleng pasient
 11.30 Pause
 11.45 Cervikogen hodepine
 12.15 Svimmelhet og balanseproblemer. Diagnostikk og behandling. Svein Mjøen og Alan Sealy
 12.45 Lunsj
 14.00 Røntgen undersøkelser av pasienter med nakketraumer. Per Kristian Hoel
 14.30 MR av nakkens ligamenter. Når og for hvem? Jostein Kraakenes
 15.00 Pause
 15.30 Den post traumatisk stress reaksjon. Monica Drottning-Rønne
 16.00 Behandling av psykiske følger etter nakkesleng. Arstein Finset
 16.45 Gruppebehandling for pasienter med angst, fobier og behov for nye mestringsstrategier. Solveig Grenness
 17.45 Kronisk whiplashsyndrom - Rehabilitering etter CBT modell. Arit Ødegaard
 18.30 Slutt

Torsdag 13.12.2007

9.00 Lisbeths 4 hodepiner - en pasienthistorie. Monica Drottning-Rønne
 9.45 Fysioterapi i akutt og kronisk fase. Espen Håvland
 10.30 Pause
 10.45 Kiropraktikk. Kjell Braathen
 11.30 Trening i gruppe for pasienter med kronisk WAD. Brit Hellesnes
 12.00 Akupunktur. Helen Staubo
 13.00 Lunsj
 14.00 Basale smertemekanismer. Per Brodal
 14.45 Medikamentell behandling ved akutte og kroniske smertetilstander etter nakketraumer. Eva Albertsen Malt
 15.15 Pause
 15.30 Epidural smertestimulator stimulator. Torbjørn Fredriksen
 16.00 Steinar - en pasienthistorie som illustrerer de fleste behandlingsalternativer. Monica Drottning-Rønne
 16.45 Er det skade av nervesystemet? Helge Nordal
 17.30 Spesialisterklæringen baserer seg på legejournalene fra skaldetidspunktet. Har du dokumentert pasientens symptomer og funn tilfredstilte? Jan Erik Ødegaard
 18.30 Slutt

SPØRSMÅL NR. 260**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 4. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Da akuttkirurgien ved sykehuset i Mosjøen ble stengt var det en viktig forutsetning at ambulanselikoptre skulle ivareta pasienter med behov for akutt behandling. Nå viser det seg at man på vinterstid kun makter å betjene 30 pst. av de situasjonene man fikk henvendelse om. Det er lege Bjørn Haug ved akuttmedisinsk avdeling i Sandnessjøen som opplyser dette.

Hvordan vurderer helseministeren tilbudet i lys av stengningen av akuttkirurgien ved sykehuset i Mosjøen?»

Svar:

Styrking av den akuttmedisinske kjede er en prioritert oppgave for regjeringen.

Jeg er kjent med at Tidsskrift for Den norske legeforening har omtalt regulariteten til luftambulanselikopteret i Brønnøysund og betydningen av alternative ressurser i primærhelsetjenesten, samt bil- og båtambulanse.

Regulariteten til ambulanselikopter vinterstid kan være krevende, og gode alternative transportløsninger er nødvendige. Ambulanselikoptertjeneste er et supplement til bil- og båtambulansetjenesten.

Helse Nord RHF skal sørge for gode og forsvarlige spesialisthelsetjenester til befolkningen i sin region. Jeg har derfor bedt Helse Nord RHF om en redegjørelse og vurdering i denne saken.

Helgelandssykehuset gjennomførte i 2006 en omstillingsprosess. I prosessen ble det lagt vekt på å sikre et godt akuttmedisinsk tilbud.

Den nye sykehusstrukturen ble evaluert i 2008. Evalueringen viste at omstillingen i Mosjøen var forsvarlig, men det ble påpekt noen forbedringsområder. Helgelandssykehuset HF har på denne bakgrunn gjennomført tiltak som gjør sårbarheten mindre i situasjoner der luftambulansens helikoptre ikke kan benyttes pga vær-situasjonen.

Utvalget som gjennomførte evalueringen fant at bilambulansetjenesten har forsvarlig kapasitet. Ved flytting av pasient mellom sykehus på Helgeland vil ambulansebil i de fleste tilfellene være raskest alternativ siden det er relativt kort avstand mellom sykehusene.

Mosjøen har egen kortbaneflyplass. Dersom pasientene av medisinske grunner må fraktes til for eksempel Nordlandssykehuset HF, Bodø, vil bruk av ambulansefly være egnet. Ambulanseflyene har bedre regularitet enn ambulanselikopter og er mer egnet til lengre flyvninger.

Helgelandssykehuset har gjennomført tiltak for å sikre et forsvarlig prehospitalt tilbud til befolkningen uavhengig av tilgjengelighet til ambulanselikopter. På denne bakgrunn mener Helse Nord RHF at det foreligger et tilfredsstillende akuttmedisinsk tilbud også til befolkningen i området til Helgelandssykehuset, Mosjøen.

SPØRSMÅL NR. 261**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Håkon Haugli****Besvart 7. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Oslo kommune har kartlagt et stort antall brakker/brakkerigger i Groruddalen som ikke har de nødvendige tillatelsene i orden. Mange av disse brakkene fungerer som bolig for arbeidsinnvandrere og deres familier. Oslo kommune synes å være ute av stand til å løse problemet innenfor dagens regelverk.

Hva kan statsråden gjøre for å hjelpe Oslo med denne situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

De fleste av de ca. 140 brakkene/brakkeriggene i Groruddalen som ikke har papirene i orden, egner seg dårlig som permanente boliger, særlig ikke for barnefamilier. Basert på Oslo kommunes kartlegging, er det grunn til å tro at flere tusen mennesker – både voksne og barn – bor klempt sammen på små tomter mellom tungindustri, sterkt trafikkerte veier og oppsamlingsplasser for kasserte maskiner. Oslo kommu-

ne er kjent med at mange av brakkene er satt opp ulovlig eller har stått lenger enn hva det er gitt tillatelse til. Selv om brakkene skulle vært revet, blir de stående i år etter år, og leies ut som boliger på mer eller mindre permanent basis. Det er grunn til å være bekymret for beboernes boforhold, for forslumming av Groruddalen, og for at kommunen innenfor dagens regelverk ikke synes å være i stand til å løse problemet.

Svar:

Jeg kan som kommunal- og regionalminister ikke gå inn i enkeltsakene som ligger til grunn for spørsmålet, og vil derfor uttale meg på generelt grunnlag om aktuelle virkemidler.

Kommunen har ansvaret for at plan- og bygningslovens krav til boliger og bygninger blir overholdt, og at det reageres mot ulovligheter. Gjennom loven har kommunen en rekke sanksjonsmuligheter, og loven stiller klare kvalitetskrav. Plan- og bygningsloven er derfor et egnet virkemiddel for å hindre uakseptable boforhold. Kommunen har videre gjennomføringsansvaret for den boligsosiale politikken, gjennom virkemidler som sosialhjelp og bistand til å skaffe bolig.

Plan- og bygningsloven stiller krav til boliger, blant annet krav om at bebyggelsen skal utføres forsvarlig ut fra bygnings- og branntekniske, helsemessige, miljømessige og estetiske hensyn. For midlertidige innretninger gjelder lovens materielle krav "så langt de passer", og hvilke krav som er aktuelle må vurderes konkret i hver enkel sak. Når det gjelder midlertidige boligbrakker vil blant annet krav om brannsikkerhet, plassering, bæreevne, sikkerhet i bruk og energikrav være sentrale. Boligbrakker som

ikke søkes oppført i forbindelse med et spesifikt byggeprosjekt og som skal stå lenger enn to år kan vanskelig anses som midlertidige. Dersom boligbrakke-ene ikke kan anses som midlertidige, er de søknadspliktige og skal tilfredsstille alle krav etter loven.

Det er i utgangspunktet kommunen som fører tilsyn med bygg og konstruksjoner. I plan- og bygningsloven er det gitt regler for å forfølge alle typer brudd på bestemmelsene, også i de tilfeller brakker bygges eller blir stående uten tillatelse. Plan- og bygningsmyndighetene i kommunen har hjemmel til å gi pålegg om retting av alle forhold som er i strid med loven, og de har hjemmel til å treffe vedtak om tvangsmulkt for å framtvinge en oppfyllelse av et pålegg. På bestemte vilkår kan plan- og bygningsmyndighetene gi forelegg mot den ansvarlige. Et forelegg kan få virkning som rettskraftig dom og derigjennom få tvangskraft. Ved ulovligheter bør myndighetene vurdere om det i første omgang er tilstrekkelig å henstille til de ansvarlige om å innrette seg lovlig innen en rimelig frist før andre reaksjoner tas i bruk. I noen tilfeller kan det være aktuelt at kommunen anmelder brudd på plan- og bygningsloven. Straff kan anvendes overfor personer som forsettlig eller grovt uaktsomt til egen fordel trosser regelverket eller forvaltningens vedtak.

Jeg vil også nevne at det etter arbeidsmiljøloven er krav om at innkvartering som arbeidsgiver stiller til rådighet for arbeidstaker skal være forsvarlig utført, innredet og vedlikeholdt. Arbeidstilsynet fører tilsyn med dette og kan gå inn i slike boliger. Dersom arbeidstakere på egen hånd leier eller eier bolig, har imidlertid arbeidsgiver ikke noe ansvar etter arbeidsmiljøloven.

SPØRSMÅL NR. 262

Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 7. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva kan Regjeringen gjøre for å få til en god løsning for de ungdommene på Stord som startet i VOKT-tjeneste denne høsten i den tro at de ville få det godkjent som siviltjeneste, men som nå risikerer at de ikke rekker skolestart 2010 fordi arbeidet deres høsten 2009 likevel ikke godkjennes som siviltjeneste?»

BEGRUNNELSE:

Stord kommune har i en årrekke benyttet seg av sivilarbeidere i såkalt VOKT-tjeneste som et ledd i sitt forebyggende arbeid og tilbud til barn og unge i kommunen. På grunn av nedskjæringer i budsjettet hadde ikke siviltjenesteadministrasjonen midler til å gi VOKT-arbeidere til Stord kommune i høst. Kommunen fikk imidlertid signal om at det kunne komme

pengen i løpet av høsten. På bakgrunn av dette fikk kommunen i stand en ordning sammen med NAV, som sikret at ungdommene som hadde søkt om slik plass kunne starte VOKT-arbeidet. Siviltjenesten fikk likevel ikke midler til å ta inn disse ungdommene før neste vår. Det var da ønskelig at ungdommene i VOKT-arbeid kunne få godskrevet sitt arbeid denne høsten, evt. fått avkortet sin siviltjeneste slik at de var ferdig til skolestart høsten 2010. Det sier siviltjenesteadministrasjonen at de ikke har muligheten til, tross at ungdommen har utført akkurat det samme arbeidet. KrF har blitt kontaktet av folk fra kommunen som synes dette er en dårlig måte å lønne ungdommer som gjør en viktig innsats for samfunnet, og som lurer på om det er mulig å komme fram til en bedre løsning.

Svar:

Siviltjenestens primærfunksjon er å understøtte rekrutteringen til den militære verneplikten. Avtjening av sivil verneplikt starter den dagen mannskapene etter innkalling møter ved Siviltjenesten og er klart for utplassering til godkjente oppdragsgivere. Et eventuelt arbeid som er utført før møtedato vil ikke bli tilskrevet som avtjent siviltjeneste.

Statsbudsjettet tildeler årlig bevilgning og definerer kapasitet i Siviltjenesten. Disse rammene for aktiviteten regulerer antall vernepliktige som kan få tjenestegjøre hvert år.

Ved utgangen av 1 halvår 2009 lå gjennomsnittet for tjenestegjørende mannskaper på et for høyt nivå i forhold til rammene i budsjettet. Dette innebar at Siviltjenesten for 2. halvår ikke kunne innkalle flere mannskaper ut over de som allerede var innkalt og skulle møte.

Stord kommune, som er en av Siviltjenestens godkjente oppdragsgivere, meldte den 6. oktober 2009 ønske om å få utplassert 6 navngitte sivile vernepliktige til tjenesten snarest. Jeg har fått opplyst at

Siviltjenesten ved den første henvendelse fra kommunen har gitt tilbakemelding på at de aktuelle mannskapene ikke ville bli innkalt, da det allerede var for mange mannskaper i forhold til budsjettrammen. Siviltjenesten har heller ikke gitt noen signaler om en eventuell endret budsjettsituasjon fra høsten.

Siviltjenesten har imidlertid forslått at mannskapene kunne settes på listen for prioritert kø og innkalling på kort varsel, noe de aktuelle mannskapene ønsket.

Jeg har videre fått opplyst at Siviltjenesten i brev av 7. oktober bekreftet ovenfor Stord kommune at henvendelsen var registrert, og at mannskapene foreløpig ikke hadde fått innkalling. Samtidig ble det gjort oppmerksom på at endelig avgjørelse om utplassering ikke kan gis før mannskapet har møtt til tjeneste og at sivile vernepliktige ikke kan tjenestegjøre der hvor de allerede har hatt et ansettelsesforhold. Dette gjelder også ved lærling- og praksisplasser. Dette er praksis for å sikre at siviltjenesten blir utført i tråd med intensjonen til sivil verneplikt og ikke tilpasset den enkelte oppdragsgivers løpende behov for arbeidskraft.

Oppdragsgiver i Stord kommune har også senere i oktober telefonisk henvendt seg til Siviltjenesten med forespørsel om når de nevnte 6 mannskapene ville bli innkalt. Det har da blitt informert om situasjonen i forhold til innkallingskøen og at det på det tidspunkt ikke var mulig å innkalle flere til tjeneste, men at alle de 6 mannskapene dette gjelder er prioritert inn og skal møte på første inntaket den 5. januar 2010.

Jeg ønsker til slutt å gjøre oppmerksom på at det er adgang til å søke om utsettelse med eller avbrudd i tjenesten for inntil ett år av gangen når det foreligger tungtveiende velferdsgrunner. Mannskaper som starter tjenesten så sent at de ikke er ferdig med denne til skolestart, kan søke om avbrudd i tjenesten. Resttjenesten vil da bli avtjent på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 263

Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos

Besvart 4. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Undertegnede viser til at hun er kjent med at LAR-pasienter som har hatt store bivirkninger og plager knyttet til bruk av Subuxone, ikke blir tilbudt Metadon eller Subutex, på tross av gode erfaringer med disse preparatene.

Kan helseministeren redegjøre for regelverket knyttet til bruk av de ulike preparatene innen for LAR-systemet, og vil hun sørge for at det er den enkeltes behov og nytte av de ulike preparatene som vil være utslagsgivende for hvilket preparat den enkelte tilbys?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til at hun er kjent med at LAR-pasienter som har hatt store bivirkninger og plager knyttet til bruk av Subuxone, ikke blir tilbudt Metadon eller Subutex, på tross av gode erfaringer med disse preparatene.

Undertegnede er av den oppfatning at man må legge individuelle forhold til rette knyttet til hvilke preparat den enkelte blir tilbudt. Dersom et av preparatene fungerer bedre enn andre, så er det, slik jeg ser det, en selvfølge at dette preparatet skal gis. Subuxone medfører, for enkelte LAR-pasienter, store bivirkninger og helsemessige plager.

Det bes derfor om en redegjørelse knyttet til hvilke retningslinjer som ligger til grunn, samt hva statsråden eventuelt har tenkt å foreta seg knyttet til å sørge for at individuelle hensyn blir tatt i forhold til denne problematikken.

Svar:

Slik jeg oppfatter representanten Kjos sitt spørsmål og begrunnelsen for dette, er jeg enig i at pasientenes syn på valg av preparat i legemiddelassistert rehabilitering (LAR) må tillegges stor vekt. Dette er også i tråd med pasientrettighetsloven (jf. § 3-1).

LAR ble innført som et landsdekkende permanent tilbud for opiatavhengige i 1998. Men allerede i 1992 ble metadon tilbudt, den gang for HIV-positive med immunsvikt (AIDS). Dette for å kunne gjøre pasienten lettere i stand til å nyttegjøre seg den medisinske behandlingen. Erfaringene med dette forsøket var positive, og forsøksordningen ble utvidet.

I starten var det bare metadon som var tilgjengelig som legemiddel. Men i 2002 ble Subutex introdusert som et alternativ til metadon. Dette medførte at en økende andel pasienter fikk Subutex i stedet for metadon. Dette ble gjort etter en helhetsvurdering, og i samråd med pasienten. I 2007 ble også Suboxone gjort tilgjengelig for LAR-pasienter i Norge.

Jeg har i forbindelse med mitt svar til represen-

tanten Kjos sitt spørsmål fått Helsedirektoratets vurderinger i sakens anledning. De uttaler at det er en generell risiko for at legemidler i LAR kan komme ut på det illegale markedet. Dette gjelder ifølge Helsedirektoratet likevel i første rekke for pasienter med dårlig rusmestring. Dette er derfor et viktig hensyn i de vurderingene som gjøres i valg av preparat til pasienter i LAR. Metadon administreres vanligvis som en drikkelig løsning, mens Subutex/Subuxone inntas i tablettform. Av legemidlene metadon, Subutex og Suboxone er det, etter Helsedirektoratet sin vurdering, metadon som det er knyttet størst fare for overdose ved. Samtidig er Subutex det preparatet som oppleves av rusmiddelavhengige som det preparatet som lettest lar seg injisere. For å redusere risiko for at legemiddelet skal komme på avveie har Helsedirektoratet derfor anbefalt at Suboxone forskrives framfor Subutex.

Videre er det Helsedirektoratet sin vurdering at dersom pasienten opplever bivirkning med Suboxone kan pasienten få byttet preparat til enten Subutex eller metadon. For stabile pasienter som ikke er i et rusmiljø eller det er mistanke om salg til tredjeperson, er denne overgangen etter Helsedirektoratet sin vurdering uproblematisk. For ustabile pasienter kan det være aktuelt å endre utleveringsordning slik at preparatet tas daglig under tilsyn.

Helsedirektoratet har i sine anbefalinger til fagfeltet når det gjelder valg av legemiddel i LAR anbefalt at Subutex/Subuxone vanligvis bør være et førstevalg i LAR framfor metadon, og at Suboxone bør forskrives for å redusere risiko for lekkasje og injeksjon. Pasientens eget ønske bør vektlegges ved legemiddelvalget.

Avslutningsvis vil jeg nevne at det tas sikte på at den nye forskriften og de nasjonale retningslinjene for LAR vil bli gjort gjeldende på nyåret 2010. De nasjonale retningslinjene vil også omfatte en nærmere omtale av grunnlaget for valg av legemiddel i LAR og prosedyrer for dette valget.

SPØRSMÅL NR. 264**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 4. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Ifølge Østlandssendingen 26. november er et behandlingstilbud for multihandikapede barn i Akershus truet av nedleggelse, og rundt 400 familier kan bli rammet. I 11 år har A-hus kjøpt tjenester fra habiliteringsenheten i Gartnerveien barnehage som har spisskompetanse på området. Enheten hjelper familier som har barn med kronisk sykdom eller funksjonsnedsettelse til å mestre livets utfordringer på en best mulig måte.

Hva mener statsråden om at et så viktig tilbud kan bli lagt ned og at verdifull kompetanse forsvinner?»

BEGRUNNELSE:

Et ambulere team fra habiliteringsenheten i Gartnerveien barnehage reiser rundt i Akershus til barn med multihandikap som er hjemme, i barnehage, på skolen eller i avlastningsbolig. Teamet bistår foreldre og de som jobber med barna daglig og gir dem veiledning innenfor ernæringsvansker, tekniske hjelpemidler for barn og generell tilrettelegging for barn med store sammensatte vansker. De ser barna i deres eget miljø hvor de oppholder seg hver dag, og ut fra det vurderer behovet for hjelpemidler og barnas muligheter innenfor kommunikasjon. Klinikksjefen ved barne- og ungdomsklinikken ved A-hus sier at de ikke lenger vil prioritere å kjøpe denne tjenesten fra habiliteringsenheten i Gartnerveien barnehage. Det vil bety at tilbudet kan bli nedlagt. Klinikksjefen har uttalt at når A-hus ikke fornyer avtalen med habiliteringsenheten i Gartnerveien barnehage, vil de måtte skaffe seg denne type spisskompetanse på egen hånd. Det fremstår som meningsløst at en å god tjeneste kan bli lagt ned og verdifull kompetanse og erfaring forsvinne, samtidig som A-hus må bygge opp egen kompetanse for å kunne gi et tilbud og bistå de sam-

me familiene. Tilbudet vil i tillegg bli klart dårligere for barna og familiene fordi de kan bli nødt til å reise til A-hus istedenfor at et habiliteringsteam kommer hjem til dem.

Svar:

Jeg er orientert om at Avdeling for habilitering, Barne- og ungdomsklinikken, Ahus, har en kompetent stab på nær 30 medarbeidere med bred faglig bakgrunn, og som har til oppgave å tilby barnebefolkningen i Akershus et kvalifisert tilbud innen habilitering. En viktig del av dette arbeidet innbefatter ambulerende virksomhet, og flere ulike grupper deltar. Helse Sør-Øst RHF opplyser at de ser det som viktig at fagpersoner som utreder de ulike pasientene også gir råd til kommunene og barnehagene om videre behandling og oppfølging. Fagpersonene har dermed tilhørighet i et sterkt fagmiljø.

Til og med 2009 har Ahus hatt avtale med Gartnerveien barnehage om å disponere en kapasitet tilsvarende 4 fagmedarbeidere. Etter 01.01.2010 har Helse Sør-Øst RHF etter en helhetsvurdering funnet det mest formålstjenlig å samle alle ressursene, inkludert fagressursene, i avdeling for habilitering. Denne endringen vil verken gi reduksjon i kapasitet eller kompetanse i det regionale helseforetakets tilbud innen habilitering til befolkningen i Akershus. Det vil fortsatt bli drevet ambulere virksomhet. Helse Sør-Øst RHF presiserer at tilbudet til pasienter i dette området totalt sett vil være like omfattende som før.

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for spesialiserte tilbud innenfor habilitering og rehabilitering til de pasienter som trenger det. Det regionale helseforetaket har ansvar for å ta stilling til hvordan tilbudet skal organiseres.

SPØRSMÅL NR. 265**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 7. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kan statsråden klargjøre hva den totale økonomiske konsekvensen er ved å slå sammen de to kommunene A og B på kort (10-15 år), og på lang sikt (over 15 år)?»

BEGRUNNELSE:

Representanten Hagesæter stilte Kommunalministeren spørsmål om dette i spm. nr. 177, men opplevde ikke å få konkret tilbakemelding.

Representanten tillater seg derfor å utdype og sende et oppfølgingsspørsmål.

Kommune A og B har begge 3000 innbyggere, ligger i Nord-Troms innenfor tiltakssonen for Finnmark. Kommunene omfattes begge av Namdalstilskuddet og oppfyller kravene til småkommunetilskuddet.

Kommunalministeren bes se bort i fra engangskostnader til sammenslåing etter Inndelingsloven § 15 i sitt svar, ettersom det ikke er av stor betydning i denne sammenheng.

Svar:

Et konkret svar på hvordan en slik sammenslåing vil slå ut, er som tidligere nevnt avhengig av visse forutsetninger. I begrunnelsen fra representanten Hagesæter ble det skissert en sammenslåing av to kommuner som begge ligger i tiltakssonen i Nord-Troms. Begge kommunene har Nord-Norge- og Namdalstilskudd, og oppfyller kravene til å få småkommunetilskudd.

Som jeg skrev i mitt forrige svar, ville konsekvensene ved en eventuell sammenslåing av kommunene A og B, være at den nye kommunen ved sammenslåing fra 1.1.2011 ville få fullt inndelingstilskudd til og med 2020, med en gradvis nedtrapping til og med 2025. Inndelingstilskuddet ville bestå av et basistilskudd, og det som kommunen eventuelt taper i distriktpolitiske tilskudd som en følge av sammenslåingen.

For å regne ut inndelingstilskuddet i forhold til de gitte forutsetningene, tar jeg utgangspunkt i statsbudsjettet for 2010. 2010 er basistilskuddet om lag 9,2

millioner kroner per kommune, mens et småkommunetilskudd for kommuner i tiltakssonen er 11,194 millioner kroner. Nord-Norge- og Namdalstilskuddet blir ikke påvirket av sammenslåingen, da dette tilskuddet blir gitt som et likt beløp per innbygger. Den nye kommunen vil således få et like stort Nord-Norge- og Namdalstilskudd som de gamle kommunene til sammen.

Satser i 2010	Beløp per kommune	Beløp per innbygger
Basistilskudd	9,2 mill	
Småkommunetilskudd (tiltakssonen)	11,194 mill	
Nord-Norge- og Namdalstilskudd		3 550 kr

I dette eksemplet vil inndelingstilskuddet bestå av et basistilskudd og to småkommunetilskudd. Dette tilskuddet vil den nye kommunen få i 10 år, med en gradvis nedtrapping med 1/5 over de neste fem årene. I praksis fungerer det ved at inndelingstilskuddet fryses på det nivået det har det året kommunene slår seg sammen. Tilskuddet vil bli justert for pris- og lønnsvekst.

År	Inndelingstilskudd
År 1-10	31588 000
År 11 (80 %)	25 270 400
År 12 (60 %)	18 952 800
År 13 (40 %)	12 635 200
År 14 (20 %)	6 317 600
År 15 (0 %)	

Tabellen over viser inndelingstilskuddet for den nye kommunen i den første 15-årsperioden. De første 10 årene vil kommunen få 31,588 millioner kroner i inndelingstilskudd. Deretter vil det bli en gradvis nedtrapping med 20 prosent hvert av de neste fem årene.

SPØRSMÅL NR. 266**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 8. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er provenyet for å fjerne toll på varer fra Palestinske Administrerte områder; hva er begrunnelsen for at det er toll derifra, ser statsråden hvilke muligheter det ville ha gitt palestinske gründere, og ikke minst hva det vil si for både fredsutviklingen, signaleffekt, optimisme og økt handel mellom nordmenn og palestinere, om Norge hadde fjernet denne tollmuren?»

Svar:

Tollstatistikken for 2008 viser at det var ingen tollinntekter på innførsel av varer fra Palestinske om-

råder. Det er liten grunn til å tro at innføring av full tollfrihet ville ha vesentlig effekt på staten samlede, framtidige tollinntekter, i alle fall i første omgang.

Gjennom EFTA-samarbeidet har Norge frihandelsavtaler med en rekke land, bl.a. med PLO på vegne av Den palestinske selvstyremyndighet. Denne avtalen ble iverksatt allerede i 1999 (jf St.prp. nr. 71 (1998-99)). Frihandelsavtalen innebærer tollfrihet for alle industrivarer innenfor nærmere angitte bestemmelser om opprinnelsesregler mv og krav til opprinnelsesbevis. For landbruksvarer innrømmes det iht. avtalen tollfrihet og tollnedsettelse for ulike varegrupper.

SPØRSMÅL NR. 267**Innlevert 27. november 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 8. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er provenyet for å fjerne toll på varer fra Pakistan; hva er begrunnelsen for at det er toll på varer fra dette u-landet, ser statsråden hvilke muligheter det ville ha gitt fattige gründere i Pakistan, og ikke minst hva det vil si for handelssamarbeidet mellom Norge og Pakistan om Norge fjernet denne tollmuren?»

BEGRUNNELSE:

Pakistan er på OECDs liste for lavinntektsland (DAC list of ODE Recipients, "Other Low income Countries").

Svar:

Tollstatistikken for 2008 viser at tollinntekter på innførsel av varer fra Pakistan var om lag 20,6 mill. kroner. Dette kan indikere noe om hva provenydet ved en eventuell full tollfrihet ville bli. Anslaget er

imidlertid usikkert. Dette henger bl.a. sammen med at det gjelder opprinnelsesregler og krav til dokumentasjon av opprinnelse ved innførsel fra Pakistan (og andre utviklingsland). Tollfrihet (tollnedsettelse for visse landbruksvarer) er betinget av dette. Dessuten er det tenkelig at tollfrihet for et bestemt land kan påvirke importen fra andre land, og dermed ha betydning for samlede tollinntekter.

Det norske tollpreferansesystemet for utviklingslandene – GSP omfatter bl.a. Pakistan. Da Pakistan er et av de fire lavinntektslandene med mer enn 75 millioner innbyggere, gis det fra norsk side preferanse-tollbehandling tilsvarende de "ordinære" utviklingslandene. Dette innebærer tollfrihet for alle industrivarer (med unntak for noen få tekstilvarer/klær) og tollfrihet/tollnedsettelse for landbruksvarer. Pakistan kommer dermed tollmessig i samme posisjon som tre andre lavinntektsland (India, Nigeria og Vietnam) og en rekke ordinære utviklingsland.

SPØRSMÅL NR. 268**Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 8. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets overordnede strategi og politikk for innfartsparkering og hvorledes vurderer statsråden situasjonen knyttet til pendlerparkering på kollektivknutepunktet Lillestrøm?»

BEGRUNNELSE:

På Lillestrøm stasjon i Akershus har det til nå vært en ordning hvor pendlere kan kjøpe parkeringsbillett til reduserte priser – kr. 220,- pr. måned. Dette kommer i tillegg til månedskort på toget – som koster om lag kr. 1250. Denne ordningen skal nå ifølge de opplysningene undertegnede sitter med falle bort, og antallet parkeringskort begrenses til 230 stk. – etter et førstemann til mølla prinsipp. Dette kan medføre at langt færre bruker kollektivtransport fra Lillestrøm og omegn og at bilbruken tiltar. I hvilken grad dette er i pakt med Regjeringens målsetting om at man skal få flere over fra bil til kollektive løsninger fremstår som uklart.

Svar:

Jernbaneverket har ansvaret for at det gis et tilfredsstillende parkeringstilbud til de reisende, uansett om Jernbaneverket eller andre aktører drifter parkeringen. Det er også Jernbaneverket som er ansvarlig for å fastsette parkeringsavgiften der avgift er aktuelt for å regulere bruken av parkeringsanlegget. Ved beslutninger om investering og drift skal samfunnsøkonomiske vurderinger legges til grunn for fastsetting av parkeringskapasitet og parkeringsavgift. Siden det er et mål å få flere til å reise kollektivt, vil innfartsparkeringstilbud til under markedspris være ett av flere virkemidler for å oppnå dette.

Jeg er tidligere, både gjennom skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud 27.10.2009 og på annen måte gjort kjent med at situasjonen for pendlere som ønsker å parkere ved Lillestrøm stasjon, ikke er bra nok. Spørsmålet dreide seg om utbyggingsplanene for parkeringsplasser i Oslo-området. I svaret ble det orientert om at parkeringsselskapet hadde stilt flere plasser til disposisjon med redusert pris i parkeringshuset enn det som Jernbaneverket hadde betalt for og at parkeringshusets eier Rom Eiendom hadde endret dette. Det ble samtidig redegjort for den planlagte utvidelsen med 70 utendørs plasser ved Lillestrøm stasjon.

I forbindelse med utarbeidelse av svaret på her-værende spørsmål, er saken på ny forelagt Jernbaneverket.

Den offentlige innfartsparkeringen ved Lillestrøm stasjon i Jernbaneverkets regi har per i dag 320 plasser i Rom Eiendom AS sitt parkeringshus. I tillegg er det 80 plasser utendørs. Jernbaneverket planlegger som nevnt ytterligere 70 plasser på flateparkering ved stasjonen. Jeg er kjent med at Jernbaneverket er i dialog med Rom Eiendom om å endre rutine-ene for tildeling av rimelige parkeringsplasser og bedre informasjonen om pendlerparkeringen på Lillestrøm. Rom Eiendom følger opp dette i forhold til parkeringsselskapet som ivaretar den praktiske gjennomføringen.

For så langt som mulig å skape balanse mellom tilbud og etterspørsel vil jeg dessuten be Jernbaneverket vurdere leie av flere plasser av Rom Eiendom i det samme parkeringshuset. Jeg forventer at disse tiltakene vil avhjelpe situasjonen ved Lillestrøm stasjon.

SPØRSMÅL NR. 269**Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 3. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Ifølge VG planlegger nå departementet "i det stille" å utarbeide en søknad til UNESCO om verdensarvstatus for Lofoten. Det hevdes at verdensarvstatus vil ha som konsekvens at alle planer om å utnytte sjøarealene utenfor i petroleumøyemed må skrinlegges.

Kan dette bekreftes eller avkreftes, og er et eventuelt slikt arbeid diskutert med og i tråd med ønske fra kommunene i Lofoten?»

Svar:

Miljøverndepartementet startet arbeidet med en mulig nominasjon av Lofotområdet til Unescos verdensarvliste på bakgrunn av initiativ fra og politiske vedtak i fem av seks kommuner i Lofotområdet i 2004. Arbeidet ble igangsatt etter oppstartsmøte den 22. august 2005 med statsråd Knut Arild Hareide, i Bondevik II-regjeringen. I september samme år vedtok den sjettede og siste kommunen, Vågan, å støtte nominasjonen.

Arbeidet med nominasjonen følges av en egen referansegruppe der de lokale kommunene er representert. Referansegruppen har et sekretariat i Lofoten med en fulltidsansatt, og med et eget nettsted der lokalbefolkning og andre kan følge arbeidet nært. Med andre ord er dette arbeidet preget av lokalt eierskap og forankring - og åpenhet.

Søknaden var tenkt ferdigstilt fra norsk side i desember i år. Direktoratet for naturforvaltning, på oppdrag fra Miljøverndepartementet, var kommet svært langt i dette arbeidet da Lofotrådet i september i år i

vedtak uttrykte ønske om å vente med å ferdigstille nominasjonen inntil oppdateringen av Forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten foreligger.

Lofotrådets vedtak tas til etterretning av Miljøverndepartementet. Det vurderes imidlertid ikke som effektivt bruk av ressurser og kompetanse å avslutte et stort nominasjonsarbeid uten å sammenfatte det omfattende utredningsarbeidet som så langt er utført. Direktoratet for naturforvaltning fikk derfor i brev den 2. november i år beskjed om å ferdigstille nominasjonen/søknaden ifølge opprinnelig tidsplan så langt det lar seg gjøre innenfor de rammer og begrensninger vedtaket i Lofotrådet legger for prosessen. Det vil da foreligge et best mulig grunnlag for å vurdere den dokumentasjonen og de analyser som er fremskaffet gjennom nominasjonsprosessen i sammenheng med arbeidet med forvaltningsplanen.

Hva gjelder planer om å utnytte sjøarealene utenfor i petroleumøyemed og verdensarvstatus, er enkelte sentrale konsekvensspørsmål undersøkt av Direktoratet for naturforvaltning på foreløpig basis gjennom direktoratets arbeid med nominasjonen.

Jeg ser ikke et grunnlag for å gå nærmere inn på disse problemstillingene nå. Dette er forhold som en må komme tilbake til når revisjonen av forvaltningsplanen foreligger og ved en eventuell gjenopptagelse av nominasjonsarbeidet.

Under henvisning til det som er redegjort for ovenfor, kan jeg ikke se det på annen måte enn at saken nå, og hele tiden, har vært behandlet i tråd med ønsker fra kommunene i Lofoten.

SPØRSMÅL NR. 270**Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 4. desember 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Er statsråden enig at rein bør merkes på samme måte som husdyr som sau og ku?»

BEGRUNNELSE:

Det er alminnelig enighet om at antallet reinsdyr på Finnmarksvidda er for høyt i forhold til beite-

grunnlaget. Et problem for tellingen av antall rein, er dårlig oversikt over antall dyr og eierforhold til dyrene.

Til forskjell fra andre husdyr, som sau og ku, merkes ikke reinsdyr med merke som inneholder et unikt individnummer. I stedet merkes reinen med tradisjonelle knivmerker i ørene.

Dagens manglende individmerking av rein har alvorlige negative konsekvenser for både dyrevelferd, mattrygghet og naturressurser. Reineiernes argument for knivmerke er at dette kan sees på lang avstand, men det kan også plastmerker gjøre.

Merkning med plastmerker vil også åpne for individmerking av reinen, og dermed sporing i matkjeden.

Det blir også mulig å telle antall dyr på vidda og antall dyr per eier.

Svar:

Hvilke merkemeterer som skal benyttes ved merking av tamrein, er regulert i reindrifftsloven kapittel 5.

Den tradisjonelle reinmerkingen med øresnitt innebærer merking av reinen med eierens individuelle og registrerte merke. All rein i det samiske reinbeiteområdet skal være merket med slike øresnitt. Alle reinmerker skal godkjennes av myndighetene før de tas i bruk. Både innkomne søknader om reinmerke og avgjørelsen av søknaden kunngjøres for lederne i siidaandelene i vedkommende og tilstøtende distrikter, samt i Sverige og Finland. For øvrig skjer merking av rein på samme måte og etter de samme prinsipper i Sverige.

Merkingen må tilfredsstillende kravene i dyrevelferdslovens bestemmelser.

Reindrifftsforvaltningen bruker betydelige ressurser på offentlig kontrollerte reintellinger. Reintellingene gjennomføres i henhold til forskrift om offentlig kontrollert telling av rein, fastsatt av Landbruks- og matdepartementet 22. juni 2009, som avløste tidligere bestemmelser. I henhold til § 1 er formålet med forskriften å sikre at det foreligger kontrollerte oppgaver over antall rein i reinbeitedistrikter og tamreinlag. Det følger videre at kunnskap om reintall er et viktig grunnlag for ressursforvaltningen i reindrifften og ulike tiltak for å nå de reindrifftspolitiske mål. De offentlig kontrollerte reintellingene organiseres på en slik måte at man, etter departementets oppfatning, oppnår stor grad av nøyaktighet for de flokkene som telles.

Som et tillegg til det øresnitt som reindrifftsloven foreskriver, velger en del reieiere å ha årgangsmerking av reinen ved plastklips i ørene. I noen områder har dette vært brukt i mange år som ledd i arbeidet med flokkstrukturering og produksjonsoptimalisering.

Jeg ser på denne bakgrunn ikke grunn til å endre bestemmelsene for reinmerking.

SPØRSMÅL NR. 271

Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 7. desember 2009 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden gripe inn imot fylkeskommunen for å stoppe nedlegging av Skånland videregående skole?»

BEGRUNNELSE:

Skånland videregående skole er en skole for ungdom i tre kommuner, Tjeldsund og Evenes som ligger i Nordland, mens Skånland ligger i Troms. Dette er en videregående skole som har stor betydning for en stor region. Skånland videregående skole er et skoleeksempel på hvordan en skole bør være og fungere. Nedleggelse av skolen er etter min mening en ikke-reversibel avgjørelse med store konsekvenser for hele Hålogaland regionen. Skånland skole har også utviklet et tett og nært samarbeid med Sigma Nord. Her kan rusmisbrukere som er inne i ett lang-

varig opphold for rusavvenning, få et utdanningstilbud som gir dem mulighet for å gjenoppta avbrutt skolegang, og få generell studiekompetanse. Dette er et helt unikt tilbud og de muligheter disse har for rehabilitering finnes ingen andre steder i Norge. Skolen ligger også midt i et markasamisk området og har møysommelig utviklet et tilbud innen samisk språkopplæring og kultur tilpasset det lokale samiske miljøet.

Svar:

Jeg har stor forståelse for betydningen en videregående skole kan ha for lokalsamfunnet og for det samiske miljøet. Skolestrukturen er fylkeskommunens ansvar, jf. opplæringsloven § 13-3. Fylkeskommunen har også ansvar for å ivareta de særlige rettighetene til de samiske elevene. Kunnskapsdeparte-

mentet kan ikke pålegge en fylkeskommune å opprettholde en bestemt videregående skole. Regjeringens viktigste bidrag er å arbeide for rammebetingel-

ser som gir kommunene og fylkeskommunene handlingsrom til å håndtere lokale utfordringer.

SPØRSMÅL NR. 272

Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 4. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for effektene av blyforbudet i jaktammunisjon i forhold til hensynet til human jakt?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er det innført et bredt forbud mot bly i jaktammunisjon. Den svenske regjeringen hadde opprinnelig samme intensjon, men valgte å ikke innføre et totalforbud mot bly i jaktammunisjon. Bakgrunnen for dette skal være hensynet til rask avlaving og redusert fare for skadeskyting. Den svenske regjeringen viser blant annet til at det ikke finnes hensiktsmessige alternativer til bly for alle jaktksituasjoner.

Svar:

Bly er tungt nedbrytbart og har evne til å oppkonsentreres i organismer og deres omgivelser. Bly er giftig selv i lave konsentrasjoner med både akutte og kroniske helse- og miljøeffekter. Økte mengder bly i naturen kan derfor føre til alvorlige konsekvenser for helse og miljø. Et nasjonalt miljøpolitisk mål er at utslippene av bly skal reduseres vesentlig innen 2010 jf. St. meld. nr. 14 (2006-2007) Sammen for et giftfritt miljø – forutsetninger for en tryggere framtid.

Blyhagl har vært en stor kilde til blyforurensning

i Norge, men fra 1. januar 2005 ble det forbudt å produsere, importere, eksportere, omsette og bruke blyhagl i henhold til forskrift om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften) § 2-5. Forskriften er fastsatt av Miljøverndepartementet med hjemmel i produktkontrollloven.

Norges Jeger- og Fiskerforbund gjennomførte, i årene 2002 til og med 2004, et testjegerprosjekt for å kartlegge egenskapene for ulike haglmaterialer under praktisk jakt, sett i relasjon til human avlaving av vilt. Prosjektet konkluderte med at det finnes blyfrie haglpatroner som er fullgode erstatninger for blyhagl.

Fare for skadeskyting ved bruk av annen ammunisjon enn blyhagl ble også trukket fram i forbindelse med konsekvensvurderingen og høringen i forkant av det norske forbudet. Det ble da vist til konklusjonene i en dansk rapport - Anskydning av vilt. Status for undersøkelser 1999, DMU, nr. 284 - hvor status for skadeskyting ble vurdert. Konklusjonen i denne rapporten var at skudd på for stor avstand var den vesentlige årsak til skadeskyting, uavhengig av type ammunisjon (bly eller stål) og våpen.

Det finnes i dag haglammunisjon på det norske markedet som innehar kvaliteter tilsvarende, eller bedre enn blyhagl. Disse alternative haglmaterialene ivaretar aspektet om human jakt uten å være giftige for verken vilt eller naturmiljø.

SPØRSMÅL NR. 273**Innlevert 30. november 2009 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 9. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets begrunnelse for å bryte med lovnader gitt fra OED i 2003 og 2006 om hvilke kraftverk som skulle omfattes av overgangsordningen for elsertifikatmarkedet, og når vil Stortinget få seg forelagt forslaget til overgangsordning til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Torsdag 26. november 2009 ble det sendt ut en pressemelding fra Olje- og energidepartementet om at overgangsordningen for elsertifikatmarkedet er på plass. Av pressemeldingen fremgår det at overgangsordningen skal omfatte alle kraftverk med byggestart etter 7.9.2009. I tillegg omfattes vannkraftverk med byggestart etter 1.1.2004, og installert effekt inntil 1 MW (mikro- og minikraftverk). Overgangsordningen gir en rett til å delta i det felles elsertifikatmarkedet når det starter opp. Antall driftsår fram til oppstartstidspunkt for sertifikatmarkedet trekkes fra antall år anleggene ordinært kan få sertifikater. Nærmere kriterier for overgangsordningen vil ifølge OED bli bestemt i lov og forskrift.

Regjeringens forslag til overgangsordning er i strid med tidligere lovnader gitt småkraftbransjen. Daværende olje- og energiminister Einar Steensnæs gav følgende løfte i OEDs strategi for økt utbygging av småkraftverk i 2003:

"Det har kommet signaler om at investeringer i fornybar elektrisitetsproduksjon nå stopper opp i påvente av etableringen av et grønt sertifikatmarked. Investorene frykter at de vil miste mulighetene til å få inntekter fra salg av sertifikater dersom de bygger anlegg før sertifikatmarkedet er etablert. En slik investeringsstopp er uheldig, og Olje- og energidepartementet ønsker å motivere til rask byggestart for nye anlegg. På den bakgrunn vil sertifikatberettigede anlegg som har byggestart etter 1. januar 2004 få sertifikater, selv om et pliktig elsertifikatmarked måtte bli etablert etter dette tidspunktet."

Lovnaden ble senere opprettholdt og bekreftet av sittende regjering i St.meld. nr. 11 (2006-2007) Om

støtteordningen for elektrisitetsproduksjon fra fornybare energikilder (fornybar elektrisitet):

"I forbindelse med forberedelsene til et felles svensk-norsk elsertifikatmarked ble det etablert overgangsordninger for vannkraft og vindkraft. For vannkraften ble det slått fast at anlegg med byggestart etter 1. januar 2004 ville få ta del i elsertifikatmarkedet dersom de ellers var kvalifisert. Tilsvarende bestemmelse ble gjort for vindkraften under forutsetning av at de betalte tilbake tilskudd fra Enova som de hadde mottatt i perioden. Bakgrunnen for overgangsordningene var at det ikke var ønskelig at aktiviteten stoppet opp i påvente av et elsertifikatmarked. Olje- og energidepartementet legger opp til at overgangsordningen for alle teknologier står ved lag i påvente av at støtteordningen blir innført."

Regjeringens pressemelding av 26.11.2009 innskrenker retten til å komme inn under overgangsordningen fra opprinnelig "alle anlegg som har byggestart etter 1. januar 2004" til "vannkraftverk med byggestart etter 1.1.2004, og installert effekt inntil 1 MW". Konsekvensen av innskrenkingen er at kun 35 av 150 småkraftverk som opprinnelig ble lovet deltakelse i sertifikatmarkedet innlemmes i overgangsordningen. Innstrammingen rammer mange utbyggere som har investert på bakgrunn av tidligere utstedte garantier fra departementet.

Svar:

I forbindelse med de første drøftingene om et felles elsertifikatmarked med Sverige i 2003, lovet daværende olje- og energiminister Steensnæs en overgangsordning der sertifikatberettigede anlegg, som hadde byggestart etter 1.1.2004, skulle få delta i elsertifikatmarkedet når det kom på plass. Det ble ikke presisert hvilke anlegg som skulle være sertifikatberettiget.

Løsningen for overgangsordningen som jeg presenterte 26.11.2009, ble valgt etter en helhetsvurdering.

Stortinget vil bli forelagt forslaget til overgangsordning i lovframlegget om elsertifikater.

SPØRSMÅL NR. 274**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 8. desember 2009 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«NRK melder i dag om økt russisk aktivitet nær kysten vår. Det er strengt tatt ingen nyhet men likevel noe som vi bør gi stor oppmerksomhet. Vi er i et gjensidig forhold til det russerne foretar seg ikke minst siden vi har felles grense og felles fokus på nordområdene.

Med dette som bakgrunn vil jeg gjerne vite hva Forsvarsministeren mener om den økte aktiviteten og hvordan trusselbilde mot Norge påvirkes av den russiske tilstedeværelsen langs kysten vår?»

Svar:

Det har vært en merkbar økning i russisk militær aktivitet i nordområdene i løpet av de siste to-tre årene, spesielt sammenliknet med det svært lave nivået på 1990-tallet.

Aktiviteten vurderes ikke å være rettet spesielt mot Norge. Selv om det russiske forsvaret oppgraderes, representerer det ikke en invasjonstrussel som under den kalde krigen. Regjeringen ser det følgelig ikke som nødvendig å iverksette særskilte tiltak. Samtidig følger vi den russiske aktiviteten nøye. Dagens overvåking og beredskap opprettholdes. Vi må i fremtiden være forberedt på å kunne håndtere episoder og kriser i nord, både på egen hånd og sammen med allierte. Tilstedeværelse og synlighet er viktige elementer i regjeringens nordområdesatsing. Vi ønsker også at NATO er mer synlig i forbindelse med øvelser i medlemslandene. Forsvarets ivaretagelse av

overvåking, etterretning, suverenitetshevdelse og myndighetsutøvelse er prioritert i regjeringens satsing i nord.

Den økte aktiviteten omfatter øvings- og treningsvirksomhet, etterretningstokt, flyvninger med langtrekkende bombefly og hyppigere seilingstokt. Det har også vært en økning i skyting med strategiske missiler. I høst gjennomførte russerne øvelse Ladoga i det nordvestlige Russland, samtidig med øvelse Zapad lenger sør, i grenseområdet mot de baltiske land. Til sammen var dette den største øvelsen avholdt på 10 år i denne delen av Russland. Det er likevel viktig å huske at det samlede aktivitetsnivået er vesentlig lavere enn i Sovjetunionens tid.

Ovennevnte utvikling har vært mulig som følge av bedringen i russisk økonomi de siste 10 år. Rent politisk bidrar aktiviteten til å signalisere overfor omverdenen at Russland er en stormakt med betydelig militær kapasitet. Den har trolig også vært nødvendig sett fra et militært ståsted, både for at de russiske styrkene skal kunne opprettholde et visst operativt nivå og for å øve nye stridskonsepter som følge av omstrukturering av Forsvaret. Russland er hardt rammet av finanskrisen, noe som kan få innvirkning på den fremtidige finansieringen av forsvaret. I det russiske statsbudsjettet for 2010 fremholdes det at nasjonal sikkerhet og forsvar er områder som relativt sett skal prioriteres. Statsbudsjettet sett under ett viser en reduksjon på 9,5 % i forhold til 2009, mens forsvarsbudsjettet bare er redusert med 5 %.

SPØRSMÅL NR. 275**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 10. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det vises til oppslag i VG og TV2 1. des. og forslag om budsjettkutt i psykiatritilbudene ved A- hus som vil ramme akutt-team, i tillegg er sengeplasser er foreslått nedlagt. Flere sykehus kutter i tilbudet til psykisk syke. Både fagfolk og Mental helse mener dette kan få alvorlige konsekvenser for psykisk syke og at liv kan gå tapt.

Mener statsråden at dette er i tråd med opptrappingsplanen for psykisk helse, og hva vil hun foreta seg for å stanse raseringen av psykiatritilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Det har over tid fra flere sykehus blitt varslet kutt i det psykiatriske tilbudet.

Ledelsen for psykisk helsevern ved A-hus fore-

slår å legge ned akutt-teamene ved de distriktpspsykiatriske sentrene på Lillestrøm, Jessheim og Grorud, og 18 døgnplasser i Elvestad i Nes kommune er foreslått fjernet, for å spare 30 millioner kroner.

De psykisk syke blir taperne, og liv kan gå tapt uttaler både fagfolk og Mental helse.

Dette forslaget kan få store konsekvenser for psykiske syke i Akershus og Oslo som trenger øyeblikkelig hjelp eller innleggelse. Legevakten blir alternativet, der de ikke har god nok profesjonell hjelp.

Det som er spesielt bekymringsfullt når det gjelder A-hus er at psykiatrien på dette sykehuset sliter med å fungere optimalt i en fase hvor de også har tatt over psykiatritilbudet i spesialisthelsetjenesten til en del av Oslo, og innen 2011 skal få ansvar for ytterligere 160.000 flere mennesker.

Dette er en svært alvorlig situasjon.

Tilbudene innen psykiatrien er i dag på langt nær tilfredsstillende, nå blir det verre.

Det gjelder ikke bare A-hus, Sørlandet sykehus kutter i psykiatri tilbudet, Sykehuset i Stavanger foreslår også reduksjon av psykiatriske sengeplasser, og andre steder i landet.

Svar:

Jeg har på bakgrunn av dette spørsmålet bedt Helse Sør-Øst RHF om å redegjøre for bakgrunnen for å foreslå å avvikle 18 døgnplasser ved Jessheim distriktpspsykiatriske senter (DPS) – seksjon Elvestad og legge ned akutteam ved de distriktpspsykiatriske sentrene på Lillestrøm, Jessheim og Grorud. Jeg har også bedt de øvrige regionale helseforetakene om en redegjørelse for situasjonen for psykisk helsevern i de respektive helseregionene. Jeg siterer følgende fra svaret fra Helse Sør-Øst RHF:

”Vi har kontaktet Akershus universitetssykehus for å få en utdyping av planene for organisering av ambulerende virksomhet og DPS ved helseforetaket og har fått følgende redegjørelse:

Akershus universitetssykehus opplyser at de nå vurderer at avvikling av akutteamene ikke er hensiktsmessig. Ledelsen for divisjonen har arbeidet med ulike tiltak for å effektivisere driften i divisjon for psykisk helsevern. Herunder har man vurdert videre organisering av det ambulante tilbudet, og vurdert om den nåværende organiseringen med akutteam har vært god nok. Sykehuset opplyser at hovedgrunnen til at spørsmålet er kommet opp, er at man har hatt vansker med å få bemannet teamene med tilstrekkelig tung legekompentanse. ... Man har derfor hatt til vurdering å legge ressursene inn i de psykiatriske poliklinikkene og ivareta tilsvarende funksjon fra poliklinikkene. Sett i lys av de overordnede føringene, ser Akershus universitetssykehus HF imidlertid at en omlegging som antydnet ikke er heldig. Akershus universitetssykehus HF har overfor oss slått fast at nedlegging av akutteamene ikke vil bli fremmet for styret. Videre presiserer helseforetaket at dersom det er behov for at divisjonen må tilføres noe mer midler for at akutteamene

kan opprettholdes som i dag, vil det skje i sluttsalderingen av forslag til budsjett.

...Helse Sør-Øst ønsker i tillegg å presisere at styringssignal gitt i oppdragsdokumentet vedrørende utvikling av ambulerende virksomhet og DPS er gitt videre til våre helseforetak gjennom driftsavtaler for 2009 og akseptert av det enkelte helseforetak, også Akershus universitetssykehus HF.

Videreutvikling av ambulerende virksomhet er et av de strategiske virkemidler Helse Sør-Øst har nedfelt i sin plan for strategisk utvikling av regionen fram mot 2020. Vi vil derfor i oppdragsdokument til helseforetakene våre gjenta dette krav også for 2010. Vi stadfester at styringssignal gitt gjennom Oppdragsdokument fra Helse- og omsorgsdepartementet nøyte vil bli fulgt opp. Helse Sør-Øst vil overfor helseforetakene følge opp gjennom oppdrags-dokument, oppfølgingsmøter og i foretaksmøte at det ikke skjer en reduksjon i ambulerende virksomhet innen psykisk helsevern i regionen.”

Når det gjelder Elvestad opplyser Helse Sør-Øst RHF at kapasiteten ved DPSene ikke har vært fullt utnyttet, og at den kapasiteten som blir borte ved nedlegging av Elvestad kan dekkes av kapasitet ved døgntilbudet i de øvrige DPSene. Helse Sør-Øst RHF opplyser videre at sykehusavdelingen i 2009 har hatt overbelegg, og at det derfor er behov for gjenåpning av akuttavdeling på sykehuset for å øke kapasiteten ved akuttavdelingen.

Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at forslagene til effektivisering og omstilling ved Akershus universitetssykehus HF bestreber seg på å få til et kvalitativt godt og helhetlig tilbud til hele befolkningen i sitt område. Helse Sør-Øst RHF har videre forsikret meg om at alle som er pasienter på Elvestad vil bli sikret et fullverdig tilbud enten i kommunalt tiltak eller i DPS, eller i samarbeid mellom disse.

Helse Vest RHF

I tilbakemeldingen fra Helse Vest RHF går det fram at budsjettbehandlingene i helseforetakene ikke er ferdige, og at det foreløpig ikke foreligger noen endelig oversikt over konsekvenser for tilbudet i psykisk helsevern. Helse Vest RHF opplyser videre at regionen ifølge SAMDATA rapport for 2008 ligger over landsgjennomsnittet i antall døgnplasser, og at det er behov for omstilling med mer vekt på poliklinisk behandling, dagbehandling og ambulante tjenester, og mindre vekt på døgnbehandling.

Helse Midt-Norge RHF

Helse Midt-Norge RHF opplyser i sin tilbakemelding at det ikke er noen reduksjoner innen psykisk helsevern i 2010, og at det fortsatt er lagt opp til en større vekst innen psykisk helsevern enn innen somatikk. Helse Midt-Norge opplyser videre at de vil etablere nye akutteam og nytt ACT-team (oppsøken-de team) i 2010 og fortsatt satse på ambulante team/

styrke de ambulante teamene ved samtlige helseforetak. Det er ikke planlagt noen reduksjoner av sengetall/døgnplasser i 2010 i regionen, med unntak av nedlegging av 13 alderspsykiatriske døgnplasser i Helse Nord-Trøndelag HF. Nedleggingen av disse døgnplassene vil ifølge Helse Midt-Norge RHF bli kompensert med utvidet alderspsykiatriske ambulante tiltak og poliklinikk.

Helse Nord RHF

Helse Nord RHF opplyser i sin tilbakemelding at det arbeides målrettet for å bedre samhandlingen mellom sykehus - DPSer og tilbudet i kommunene. Innenfor poliklinisk virksomhet er det samlet sett lagt opp til en styrking av tilgjengeligheten ved etablering av et akutt-team ved ett av DPSene. I tillegg er det lagt opp til et betydelig fokus på den polikliniske virksomheten innen tilbudet til voksne. Det gjelder også innen barne- og ungdomspsykiatriske poliklinikker, slik at samlet produktivitet forventes å øke - med mål om å bedre tilgjengelighet.

Helse Nord RHF opplyser videre at budsjettet for 2010 skal gi grunnlag for aktivitetsvekst i rusomsor-

gen, psykisk helsevern og spesifiserte områder i somatikken, og at aktivitetsvekst skal prioriteres til disse områdene.

Jeg vil i Oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2010 påpeke at det fremdeles er behov for omstilling av psykisk helsevern fra hovedtyngde på døgn/institusjonsbehandling til mer utadrettet og ambulant tjeneste og oppfølging, og de regionale helseforetakene skal derfor videreføre arbeidet med omstilling slik at sykehusfunksjonene blir spisset og DPSene blir i stand til å utføre oppgaver som forventes i henhold til Helsedirektoratets veileder for distriktspsykiatriske sentre. Videre skal tilbudet til barn og unge prioriteres. Dette innebærer at det i tillegg til at det skal skje en reell effektivisering av behandlingstilbudet innen psykisk helse i 2010, spesielt skal være en vekst innenfor ambulant virksomhet for både barn og voksne på om lag 10 pst.

Jeg forutsetter at omstillingsprosessene i de regionale helseforetakene vil være i tråd med de styrings-signalene som gis, og at det tilbudet som gis innebærer en god bruk av ressursene til beste for mennesker med psykiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 276

Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 8. desember 2009 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Vil kulturministeren sette seg inn i saken rundt radiokonsesjoner på Haugalandet, gjennomgå alle sider ved saken og foreta en ny vurdering av konsekvenstildelingene?»

BEGRUNNELSE:

Medietilsynet vedtok at begge søkere til 24/7 radiokonsesjon på Haugalandet skulle få tildelt konsesjon. Departementet har senere fratatt den ene av søkerne konsesjonen gjeldende fra 1. januar 2010. Bakgrunnen for dette skal etter sigende være at det manglet dokumentasjon på "alternative inntekter". Medietilsynet mente åpenbart at alt var dokumentert tilfredsstillende men departementet er av en annen oppfatning.

Konsesjonssøker, som nå skal fratras konsesjon, har gjennomført møter med både departement og medietilsyn, men dette har dessverre ikke ført frem. Spørsmål fra søker om hvilken dokumentasjon som

eventuelt ikke er fremskaffet blir ikke besvart konkret. Det blir derfor umulig å fremskaffe eventuell tilleggsdokumentasjon når man ikke får vite hva det gjelder.

Departementets vedtak i saken er etter konsesjonssøkerens mening ikke begrunnet, og er etter manges mening helt uforståelig.

Lokalradioen som nå står i fare for å miste konsesjonen er ifølge TNS Gallup den mest populære på Haugalandet og har til tross for finanskrisen gode økonomiske resultater. Det er mye som tyder på at avgjørelsen om å frata denne radioen konsesjonen er fattet på mangelfullt grunnlag, noe som fordrer at man ser på saken på nytt og foretar en ny vurdering.

Svar:

Utlysningen av lokalradiokonsesjoner og kringkastingsforskriften oppstiller et minstekrav til økonomi som må oppfylles for at søknaden kan vurderes etter konkurransekriteriene. Medietilsynet kom til at

minstekravet var oppfylt, mens departementet kom til et annet resultat. I vedtaket pekte departementet på at kanalens budsjetterte inntekter ikke var godt nok dokumentert og at det var usikkert om kanalens finansielle garanti var stor nok. I vurderingen av radio-kanalens økonomi bisto revisjonsfirmaet PriceWaterhouseCoopers Kultur- og kirkedepartementet.

Ettersom tildelingen av lokalradiokonsesjoner legger opp til en konkurranse, er det søkerens eget ansvar å gi tilstrekkelige opplysninger i søknaden. Radio Haugaland er derfor selv ansvarlig for at deres søknad ikke var godt nok dokumentert. Opplysninger

som kommer frem etter at klagesaken er ferdigbehandlet kan derfor ikke tillegges vekt.

Departementet er bundet av konkurransegrunnlaget som fremkommer av kunngjøringen. Departementet kan derfor under ingen omstendighet tildele en konsesjon til en søker som ikke tilfredsstillende økonomiske minstekravene i kunngjøringen. Jeg har derfor ikke grunnlag for å gå inn på noen ny vurdering av saken.

Departementets vedtak er endelig og kan ikke påklages videre.

SPØRSMÅL NR. 277

Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 8. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge dagbladet.no og avisa nordlys har en familie i Tromsø blitt nektet byggetillatelse for et tilbygg fordi eksisterende bygg er 2 cm for høyt. Ifølge avisene er dette eneste årsak til at fylkesmannen har grepet inn og omgjort byggetillatelsen fra Tromsø kommune.

Er kommunalministeren komfortabel med en slik firkantet håndhevelse av gjeldende regelverk eller vil hun vurdere en større grad av fleksibilitet i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

Uansett om det er regelverket eller praktiseringen av regelverket som er problemet kan denne typen saker svekke tilliten til forvaltningen. Undertegnede ønsker derfor at kommunalministeren vurderer om dette er fornuftig bruk av offentlige ressurser eller om det med fordel i slike saker burde vært åpnet opp for

større grad av fleksibilitet og velvilje fra forvaltningen.

Svar:

Spørsmålet knytter seg til en konkret sak om tilbygg og påbygg på et bolighus i Tromsø kommune. Fylkesmannen har ikke gitt tillatelse til å øke antallet etasjer fra 2 til 3 etasjer, fordi dette er i strid med reguleringsplanen for området og vil være til ulempe for nabo. Søknaden er endelig avgjort av fylkesmannen, etter befarings- og konkret vurdering.

Det dreier seg om en gammel reguleringsplan, som begrenser høyden på bygningene ved etasjetall. Dette er lite forutsigbart og i nyere planer skal høyden fastsettes i meter eller kotetall, og ikke etasjetall. Kommunen har foreslått at det i kommuneplanens arealdel gis nye og oppdaterte bestemmelser om høydebegrensninger. Dette vil gi bedre og mer entydig grunnlag for behandling av byggesakene.

SPØRSMÅL NR. 278**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 9. desember 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Er statsråden bekymret for at avsløringene fra East Anglia Universitetets Climate Research Unit, den såkalte Climategate-saken vil svekke tilliten til klimaforskningen, og hva vil hun foreta seg for å unngå at det i fremtiden kan stilles forskningsetiske spørsmålstegn med norsk klimaforskning?»

BEGRUNNELSE:

Torsdag 19. november ble det tusenvis av e-poster og dokumenter fra sentrale klimaforskere lekket ut på nettet fra det engelske klimainstituttet Climate Research Unit. Ifølge Teknisk Ukeblad nr 41 2009 og en rekke artikler i Wall Street Journal de siste to ukene, viser materialet at klimaforskerne aktivt diskuterer hvordan de skal hindre at forskere som er skeptiske til at menneskeskapte utslipp er det som driver klimaet i feil retning, skal komme til orde. De viser også at sjefen for Climate Research Unit, dr. Phil Jones, anbefaler bruken av en teknikk som skjuler bruddet i oppvarmingskurven mange har observert. Denne teknikken skal blant annet kunne brukes for å skjule at det var varmere i middelalderen enn i dag. I følge Teknisk Ukeblad, nr 41 2009, uttaler Professor dr.philos. Dag E. Helland leder ved den nasjonale forskningsetiske komité for naturvitenskap og teknikk, i sakens anledning at:

"E-postene er i så måte ganske bekymringsfulle. Dette materialet viser tydelig hvordan noen prøver å overkjøre motstanderne og det er etisk betenkelig. I denne saken har vi sett hvordan tilhengerne av FNs klimapanel stadig kommer med ganske skarpe utfall mot de såkalte skeptikerne. Jeg synes det stemmer dårlig med god etikk i forskningen."

Helland påpeker samme sted hvordan et ganske massivt påtrykk etter hvert har dreid forskningsmidlene i retning av de som holder med klimapanelet og uttaler

"Vi må være åpne på å støtte miljøer som går på tvers av det som er hovedretningen."

Svar:

Jeg er opptatt av at forskning på alle områder gjennomføres etter etiske prinsipper.

Norge har etablert et godt system for ivaretagelse av viktige forskningsetiske prinsipper. I 1990 ble det opprettet tre nasjonale forskningsetiske komiteer som til sammen dekker alle fagområder, blant annet naturvitenskap og teknologi. Disse komiteene ble lovfestet i 2006 med vedtakelsen av forskningsetikkloven. Komiteene er rådgivende organer innen forskningsetikk og skal i tillegg fungere som en nasjonal utkikkspost og kilde til informasjon innenfor sitt fagområde, herunder informere forskere og andre om gjeldende forskningsetiske prinsipper. Forskningsetikkloven skal bidra til at all forskning i offentlig og privat regi skjer i henhold til anerkjente etiske normer. Alle forskere har i følge denne loven en plikt til å sørge for at deres forskning skjer i henhold til anerkjente etiske normer.

Når det gjelder saken ved East Anglia University registrerer jeg at både East Anglia University selv og FNs internasjonale klimapanel (IPCC) har valgt å sette i gang uavhengige granskinger av saken. Dette er nødvendige tiltak når det kommer fram beskyldninger om manipulering og bevisst tilbakeholdelse av data. Nå er det imidlertid viktig å avvende disse granskningene.

All forskning er beheftet med usikkerhet, og det er normalt – og viktig – at forskere seg i mellom diskuterer metoder, funn og analyser. Slik diskusjon må bygge på gjensidig respekt og følge vitenskapelige spilleregler og bør ikke hindres, men snarere stimuleres.

Avslutningsvis vil jeg minne om at det, uavhengig av forskningen ved East Anglia University, fins meget tunge forskningsmessige indikasjoner på at menneskelig aktivitet fører til klimaendringer. Mitt hovedanliggende er derfor at denne saken ikke må bli brukt til å underminere det viktige arbeidet som nå pågår for å oppnå en internasjonal klimaavtale.

SPØRSMÅL NR. 279**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 7. desember 2009 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kun en politimann har ansvaret for å kontrollere om det skjer ulovlig innvandring over grensen fra Sverige og Finland. En mann kan kun ta et fåtall stikkprøver. Det innebærer at dette blir en attraktiv rute for illegale innvandrere som vil inn i Norge. Sjansen for å bli tatt er minimal. Tidligere har statsråden lovt økt satsning på denne kontrollen.

Vil statsråden umiddelbart ruste opp grensekontrollen, og hvor mange stillinger vil avsettes til denne kontrollen i 2010?»

Svar:

Politidistrikter som har grense i tilknytning til distriktet, enten det er land-, sjø- eller luftgrense, har grensekontroll som en del av politidistriktets ordinære oppgaver. Den grensenære kontrollen har prioritet og blir stadig bedre. Politiets utlendingsenhet har i lengre tid bistått Østfold og Follo politidistrikter med territoriekontroll i grenseområdene. Grensenære kontroller finner i stor utstrekning sted i kombinasjon med andre oppgaver. Det finnes ikke presise rapporter på gjennomførte grensenære kontroller, men det jobbes med å forbedre rapporteringsrutinene. I tillegg arbeider Politidirektoratet med et rundskriv med bakgrunn i Grensekontrolldirektivet. I rundskrivet vil det blant annet bli gitt retningslinjer som skal sikre at politidistriktene planlegger og gjennomfører en helhetlig grensekontroll, herunder kontroll ved lufthavn, sjø- og landegrense, samt utlendingskontroll på territoriet.

Regjeringen har foreslått en betydelig budsjettøkning på 150 mill. kr. i 2010 til styrking av politiets arbeid på utlendingsområdet, og en del av denne styrkingen skal nyttes til økt kontroll i grenseområdene. Økt kontroll i grenseområdene, lokal og rask registrering av asylsøkere og mer effektiv uttransportering

skal bidra til å redusere antall identitetsløse asylsøkere og bekjempe kriminalitet.

Mange av ankomstene til Norge skjer via grensepassering i Østfold. Østfold politidistrikt er derfor foreslått styrket med 24 årsverk for å øke kontrollen i grenseområdene og bemanne en "grensekontrollbil" som betjener Follo og Østfold politidistrikter. Denne bilen skal etter hvert oppgraderes til å ha døgnbasert drift.

Videre skal det i 2010 etableres lokale registreringsenheter i Østfold og Romerike politidistrikter i samarbeid med Politiets utlendingsenhet (PU). Formålet med dette er å sikre at personer som melder seg som asylsøkere blir registrert raskt, og at de blir visitert for sikring av ID-dokumenter. Dette kan sikre at færre asylsøkere kvitter seg med ID-dokumenter og bidra til raskere avklaring av id i asylsaker. I denne forbindelse er Romerike politidistrikt styrket med to årsverk. Videre er Kongsvinger politistasjon styrket med fem årsverk som kan nyttes til økt kontroll i grenseområdene. Det foreslås også opprettet en egen transportløsning fra grensen til PU.

Utfordringene knyttet til identitetsavklaringer i utlendingsforvaltningen er svært store. Regjeringen vil styrke arbeidet med å avklare identiteten til utlendinger som kommer til, eller oppholder seg i, Norge. Det skal etableres et Nasjonalt Identitets- og dokumentasjonssenter (NID) i 2010. Justis- og politidepartementet er i gang med etableringsarbeidet for et slikt senter. Det er et siktemål at NID skal sikre bedre faglig kompetanse og sørge for bedre koordinering hva gjelder id-relaterte spørsmål. NID vil således bidra til raskere saksbehandling for alle aktører i utlendingsforvaltningen, som igjen vil kunne åpne for flere og raskere uttransporteringer ved avslag og samtidig dempe presset på mottaksapparatet.

SPØRSMÅL NR. 280**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 10. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er statsråden fornøyd med forbedringene som er gjort i internkontrollsystemet og vil statsråden ta grep slik at Sveio-kvinnen får svar snarest mulig?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil tillate meg å stille et oppfølgingsspørsmål med bakgrunn i spørsmål fra Ketil Solvik-Olsen besvart av helse og omsorgsministeren den 09.09.2009. Jeg viser til dokumentnr. 15:1521 (2008-2009). I svaret skriver statsråden bl.a. at saken fremdeles er til behandling hos Helsetilsynet i Troms og at det nå har gått nesten 3 mnd. uten at Universitetssykehuset i Troms har gitt kvinnen noe svar på sitt klagebrev.

Ministeren svar den 09.09 er at han er gjort oppmerksom på at UNN ikke har overholdt svarfristen overfor pasienten og at saken har medført forbedringer i internkontrollsystemet for klagesaker.

Disse forbedringene har synes ikke å ha gitt noe resultat i denne saken.

Daværende minister skriver også at saken fremdeles er til behandling hos Helsetilsynet i Troms. Dette synes noe underlig da jeg går ut fra at tilsynet anså seg som ferdig med saken i og med at de har sendt flere purrebrev til UNN for at pasienten skulle få svar på sitt klagebrev. I brev av 26.06.2008 ber Helsetilsynet i sin tredje purring til UNN om svar innen 15.07.2008 sitat:

"Dersom dette ikke etterkommes vil saken bli oversendt Statens helsetilsyn for vurdering i forhold til administrativ reaksjon."

Svar:

Jeg har vært i kontakt med Helse Nord RHF og mottatt informasjon om at UNN HF har avgitt svar på alle spørsmål som Helsetilsynet har reist innen 30.06.09. Fra helseforetakets side erkjennes det at saksbehandlingen har vært for treg. Saken har avdekket at direktørens interne oppfølging av henvendelser til avdelingene ikke har fungert godt nok. Rutinene er derfor blitt gjennomgått i forhold til alle relevante instanser ved foretaket. Saken er også avsluttet ved Statens helsetilsyn som ikke har funnet grunn til å gå videre med saken.

I henhold til god forvaltningsskikk skal alle som henvender seg til offentlige institusjoner få svar, eller bli gjort oppmerksom på når svar kan foreligge. Imidlertid er ikke alle tilfreds med svarene de får og henvender seg derfor til en rekke offentlige instanser, eller til samme instans vedrørende samme saksforhold gjentatte ganger. Den aktuelle pasienten sendte den 29.10.09 et nytt brev til direktøren for UNN HF. Helse Nord RHF har informert meg om at dette brevet dessverre ikke ble besvart på grunn av en inkurie, men at dette brevet nå vil bli besvart uten opphold.

Helse Nord RHF formidler at UNN HF beklager rutinesvikt og det faktum at det gikk for lang tid før kvinnen fikk svar på sine henvendelser. Hun har nå fått svar på tidligere henvendelser, og UNN HF mener seg med dette ferdig med saken.

SPØRSMÅL NR. 281**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 10. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Helse Sør-Øst er i ferd med å invitere ideelle institusjoner innen psykisk helsetjeneste for barn og unge og alderspsykiatriske institusjoner til anbuds-konkurranse. Det er varslet at grunnlagsdokumente-

ne for anbudet vil bryte med Helse Sør-Østs eget strategiske dokument om kjøp av helsetjenester fra private aktører, vedtatt i styret for HSØ.

Vil statsråden sørge for at HSØ følger vedtatte strategidokument for perioden 2008-2011?»

BEGRUNNELSE:

I det omtalte strategidokumentet om kjøp av helsetjenester fra private aktører 2008-2010, har HSØ styret nedfelt bl.a. følgende:

- Forutsigbarhet for institusjonene.
- Helst 4-årige kontrakter.

Om ideelle institusjoner innen psykisk helsetjeneste sies det at grunnlaget for direkte anskaffelse er til stede og er ønskelig.

Til tross for dette vil det bli utlyst anbudskonkurranse med forhandlinger, og avtalenes lengde blir kun 2 år.

I Regjeringens politiske plattform heter det at "Ideelle og frivillige organisasjoner som bidrar til velferdsproduksjonen som leverandører til det offentlige skal få forutsigbare avtalevilkår og arbeidsforhold, samtidig som vi skal stille krav til kvalitet, kostnader og arbeidsvilkår.

Det er uforståelig at de politiske føringene gitt i plattformen ikke har noen som helst betydning i den praktiske virkeligheten. En rekke ideelle institusjoner i HSØ-området er allerede avvirket. Nå skapes det ny usikkerhet om fremtidig eksistens, når HSØ kun vil inngå kortsiktige avtaler, og når de i tillegg ikke følger sine egne strategidokumenter om at direkte anskaffelser fra ideelle institusjoner er ønskelig.

Svar:

Strategien som representanten Laila Dåvøy refererer til i sitt spørsmål, er vedtatt av styret for Helse Sør-Øst RHF i sak 020–2008. I henhold til helseforetaksmodellen er det et anliggende mellom styret for det regionale helseforetaket og administrerende direktør å påse at vedtak som er fattet av styret følges opp av administrasjonen.

Helse Sør-Øst RHF har orientert meg om at de nettopp har startet forberedelsene til ny anskaffelse innen psykisk helse med ny avtaleperiode fra 1. januar 2011, noe som har vært nevnt i drøftingsmøter med leverandørene om nye ytelsesavtaler for 2010. Det er ikke gitt varsel om at man vil fravike det vedtatte strategidokumentet, og dette vil heller ikke kunne gis uten fornyet styrebehandling.

Strategien angir hvordan man innenfor rammen

av Lov om offentlige anskaffelser skal få det beste, helhetlige tjenestetilbud til befolkningen i Helse Sør-Øst.

For området psykisk helse sier strategidokumentet:

- Psykiske helsetjenester
- Fortsatt forutsigbart kjøp fra store institusjoner med sykehusstatus som en del av tjenestetilbudet innen regionen.
- Mindre institusjoner, som bl.a. de tidligere psykiatriske sykehjemmene, vil være et supplement.
- Fortsatte krav på omstilling og tydeliggjøring som spesialisthelsetjeneste til de mindre institusjonene.
- Grunnlaget for å benytte direkte anskaffelse er her både til stede og vil være ønskelig.”

Helse Sør-Øst RHF legger til grunn at alle anskaffelser skal skje i tråd med vedtak som er fattet i Helse Sør-Øst og i tråd med de overordnede føringer som gis gjennom opp-dragsdokumenter og foretaksprotokoller.

Ved behandling av sak om omstillingsprogrammet i Helse Sør-Øst la styret til grunn at den vedtatte strategien fortsatt skulle legges til grunn for arbeidet med at private aktører skulle inngå i oppgave- og funksjonsfordelingen i de nyetablerte sykehusområdene.

Arbeidet med å vurdere innhold og omfang av behovet for psykiske helsetjenester er første del av arbeidet med en ny anskaffelse. Beslutning knyttet til denne faglige kravspesifikasjon vil bli tatt i begynnelsen av året 2010. Beslutning om anskaffelsesform og avtalelengder tas i forbindelse med utarbeidelsen av konkurransegrunnlaget som baserer seg på den faglige kravspesifikasjonen. Strategidokument og føringer fra eier vil da bli lagt til grunn. Deretter treffes det beslutning om selve anskaffelsen, og de aktuelle leverandører inviteres til å delta. Forhandlinger om nye avtaler beregnes å være ferdige i god tid før 2011.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst om at de vil ivareta den nødvendige langsiktighet med hensyn til kontraktslengde ved kjøp av tjenester fra ideelle organisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 282**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 10. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor lang tid mener statsråden det er rimelig at ankebehandling av en sak som eksemplifisert under bør ta i NPE, gitt at dokumentasjonskrav er tilfredsstillt, og hensyn tatt til de ekstra budsjettmidler som er stilt til rådighet for NPE for fjerning av restanselisten?»

BEGRUNNELSE:

I Vårt Land 25. mai i år fortelles en historie om en familie fra Vestfold med en sønn som er blitt sterkt funksjonshemmet og avhengig av heldøgns tilsyn og pleie etter en fødselsskade. Familien har søkt om erstatning fra pasientskadeordningen, og etter lengre tids saksbehandling fått et konkret tilbud. Dette er imidlertid avvist. En endelig avgjørelse om erstatningsbeløpets størrelse vil først bli fattet av Tingretten, etter at ankenemnda i Norsk Pasientskadeerstatning (NPE) har vurdert saken.

Jeg respekterer selvsagt at statsråden ikke kan ta stilling til en konkret sak som ligger til ankebehandling i NPE. Jeg er imidlertid opptatt av at denne - og lignende saker - ikke skal bli liggende lenge i påvente av behandlingen i NPE, og medføre stor slitasje på ventende familier.

Det har vært kjent at restanselisten har økt i NPE. Som følge av det er det innvilget budsjettmidler til en ekstra innsats for avvikling av disse køene - det såkalte "prosjekt køfri". Ifølge NPE er målet å behandle 1540 saker over neste toårsperiode.

Denne konkrete familien - og andre i samme situasjon - vil imidlertid ikke være tilfreds med å vite dette. Det som teller er konkret hvor lang ventetid som kan påregnes før deres sak er avgjort. I den aktuelle saken er det forespeilet klager at NPE sin saksbehandling av selve anken vil være 12-14 måneder.

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at saksbehandlingen i pasientskadeordningen skjer i medhold av pasientskadeloven og forvaltningsloven. Norsk pasientskadeerstatning (NPE) er førsteinstans, og det uavhengige forvaltningsorganet Pasientskadenemnda (PSN) er klageorgan. Avslag i PSN kan bringes inn for rettsapparatet.

Som representanten Laila Dāvøy selv påpeker kan jeg ikke ta stilling til en konkret sak som ligger til ankebehandling. Jeg har fått opplyst at den aktuelle saken har vært en svært vanskelig og uvanlig om-

fattende sak. Saksbehandlingstiden har samlet sett vært lang. Klagen på utmålingsvedtaket til NPE om erstatningens størrelse ligger nå til behandling i Pasientskadenemnda, og ikke i Norsk pasientskadeerstatning.

Arbeidet med å redusere saksbehandlingstiden i pasientskadeordningen har høy prioritet. Når det gjelder spørsmålet om hvor lang saksbehandlingstiden bør være ved NPE og PSN, vil jeg vise til mitt brev av 25. november 2009 til Kontroll- og konstitusjonskomiteen vedrørende Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjettåret 2008. Jeg vil her trekke frem at det for Helse- og omsorgsdepartementet har vært et mål å opprettholde den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden i pasientskadeordningen omtrent på det nivå som var etablert da Norsk pasientskadeerstatning (NPE) og Pasientskadenemnda (PSN) ble opprettet som statlige forvaltningsorgan i 2003.

Den gjennomsnittlige saksbehandlingstid i NPE var i 2003 vel 2 år for saker som oppnådde erstatning. I de påfølgende årene 2004–2007 lå den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden om lag på dette nivået. I 2008 og 2009 økte den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden, og er i dag på vel 2,5 år. Økningen i saksbehandlingstid må sees i sammenheng med sterk vekst i antall nye saker i perioden frem til 2007 og høy "turn over" i NPE i 2007 og 2008. I perioden 2003–2006 økte saksmengden med 61 prosent, mens tildelt driftsbudsjett økte med 36 prosent. Departementet har derfor hatt oppmerksomheten rettet mot å gjøre organisatoriske grep og øke kravene til effektiv ressursbruk for å kompensere for veksten i saksmengde.

I PSN var gjennomsnittlig saksbehandlingstid ca 6 måneder i 2003. Saksbehandlingstiden økte til om lag 14 måneder ved utgangen av 2007, og har deretter blitt redusert til forventet saksbehandlingstid på 8,5 måneder ved utgangen av 2009. Det understrekes at saksbehandlingstiden i PSN i vesentlig grad påvirkes av antall saker som NPE avvikler, og som dermed kan danne grunnlag for eventuelle klager.

Det forventes at den foreslåtte vekst i budsjettprogrammene for 2010, i kombinasjon med at NPE har lagt bak seg de negative effekter av høy "turn over" i 2007 og 2008, vil føre til en vesentlig økning i antall behandlede saker i 2010, slik at den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden går ned. Jeg vil følge utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 283**Innlevert 1. desember 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«På norske veier brukes omfattende salting. Det hevdes at salting ikke gir forbedret trafikksikkerhet. Den omfattende saltbruken gir også omfattende skader på kjøretøy. Og endelig; omfattende salting gir også forurensning av brønner, vann og grunnvann. Året 2010 er første år i en ny veiplanperiode.

Vil statsråden ta initiativ til at bruk av salt på norske veier blir vurdert på nytt i forhold til manglende sikkerhetseffekt og skadevirkninger?»

Svar:

Jeg vil først bemerke at vinterdrift er en stor utfordring for de som har ansvaret for arbeidet på vegen. Strøing med salt er et av virkemidlene for å få til bedre trafikksikkerhet om vinteren. Forskning har slått fast at god friksjon på vegene hele året fører til færre ulykker med personskade.

Bruk av salt reduserer periodene med glatt føre. Dette betyr at ulykkestallene på de vegene der man benytter salt, reduseres med omtrent 20 % i forhold til vinterveger dekket med snø og is. I overgangsperiodene vår og høst viser forskning at så mye som 50 % av ulykkene med personskade kan bli borte.

Alternativ til natriumclorid (koksalt) er siste året blitt utprøvd og evaluert og viser i de fleste tilfeller dårligere egenskaper for å få til bar veg. Det viser seg at de alternative strømidler som er testet, i flere tilfeller har hatt dårligere miljøegenskaper enn salt, og det er fremdeles stor usikkerhet hvordan de kan brukes.

Skader på kjøretøy på grunn av korrosjon forekommer. Dette kan forebygges av den enkelte eier med bedre renhold. Jeg vil trekke frem at de store bilproduserende landene ofte bruker mer salt pr km veg enn det som kommer ut på vegene i landet vårt.

Sand brukes også i stort omfang på vegene. I løpet av et år brukes omtrent 550 000 tonn sand. Problemet er at sanden blåser fort av vegen, ofte etter mindre enn 50 passerende biler. Det er utviklet en metode for bruk av sand blandet med varmt vann, "fastsandmetoden", der sanden fryser lettere fast til vegbanen. Denne metoden er et godt alternativ i områder der det er stabile kalde perioder, men ikke egnet på flerfelts veger og veger med mye trafikk.

Jeg vil vise til at Statens vegvesen har satt i gang et prosjekt, "salt smart". Hensikten med prosjektet er å få til en mer effektiv bruk av salt som blant annet tar hensyn til områder som er spesielt ømfintlig for saltbruk. Man ser her på metoder for å forbedre teknikken blant annet med saltspredere, slik at vi får mindre salt spredd ut pr kvm.

Vinterdrift er et vanskelig område, og Norge er et av de landene som de seinere årene har satt fokus på de sammenhengene som tas opp i spørsmålet. Det forgår for tiden mye forskning på området, blant annet på Norges Teknisk-Naturvitenskapelige Universitet. Dette vil i fremtiden sette Statens vegvesen bedre i stand til å ivareta sikkerhet på en miljømessig forsvarlig måte.

SPØRSMÅL NR. 284**Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 10. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«En Fafo-rapport 2009:45 viser at tallet på fattige barn øker fra 50-85 000 på 6 år. Stram kommuneøkonomi fører til at mange kommuner ikke lager planer og det opprettes får konkrete tiltak for å reversere denne utviklingen.

Er statsråden kjent med antallet kommuner som har tiltaksplaner mot barnefattigdom, og om disse

kommunene som kan vise til gjennomføring av tiltaksplanene som har hatt merkbar positiv effekt som andre kommuner kan lære av?»

BEGRUNNELSE:

På oppdrag av Redd Barna og Framfylkingen LOs barne- og familieorganisasjon har Fafo laget rapporten "Barnefattigdom i Norge". Rapporten slår

fast at fra 2000 til 2006 økte andel fattige barn med 2.8 prosent. I reelle tall betyr det at 35 354 flere barn vokste opp i fattigdom i denne perioden. Rapporten baseres på tall fra statistisk sentralbyrå (SSB), og har med oversikt over antall og andel fattige barn i hver enkelt norsk kommune.

De fleste av disse barna lever i familier som mottar sosialstønad eller andre trygdeytelser.

I rapporten fremkommer det også at barnefattigdom ikke primært handler om sosial nød hvor en ikke har mat, klær og bolig, eller om mangelen på de nyeste forbruksvarer. Det handler først og fremst om barns mulighet til å delta på linje med andre og mulighet til å utvikle sitt potensial. Fattige barn føler seg ofte sosialt ekskludert og deltar på færre fritidsaktiviteter.

Det betyr at kommunen på mange ulike områder kan bidra til å redusere barnefattigdommen.

Det fremgår også av rapporten at fattigdom går i arv, og fattige barn har større sannsynlighet enn andre til å motta sosialhjelp, bli arbeidsløs, ikke fullføre videregående skole eller å bli mor som tenåring. Det er en systematisk og vedvarende sammenheng mellom foreldrenes ressurser og hva en selv har som voksen når det gjelder forbruksvarer, utdanning og helsesituasjon.

For å bryte dette mønsteret må det offentlige satse på tiltak som gir alle en likeverdig mulighet til å lykkes med skole, utdanning, men som også sørger for at alle får en mulighet til å delta i fritidsaktiviteter uavhengig av økonomiske forhold.

Selv om alle kommunene ønsker å lage planer med tiltak mot barnefattigdommen viser det seg vanskelig for mange da økonomien begrenser hva som er mulig å gjennomføre. Det er ofte kommuner med høy andel av fattige barn og det største behovet for tiltak som har den dårligste økonomien. Man bør derfor se på om barnefattigdommen fortsatt øker mest der behovet for tiltak er størst når man har et system hvor kommuneøkonomien og ikke behovet avgjør hvordan det satses på dette viktige området.

Svar:

Da Arbeids- og inkluderingsdepartementet koordinerer Regjeringens innsats mot fattigdom, vil jeg besvare spørsmålet.

Økningen i antall barn som lever i lavinntekts-husholdninger er bekymringsfull. Det er behov for en forsterket innsats for å redusere fattigdom blant barn og barnefamilier.

Det finnes ikke en landsomfattende oversikt over antall kommuner som har egne tiltaksplaner, eller i hvilken grad kommunene selv har initiert tiltak for å redusere fattigdom blant barn. Fafo og NOVA har på oppdrag fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet

gjennomført en undersøkelse av seks kommuners arbeid med å forebygge og bekjempe fattigdom (Fafo-rapport 2008:18). To av kommunene hadde egne fattigdomsplaner. Planene bidro til å gi en oversikt over utfordringer lokalt og kommunale strategier, prosjekter og tiltak. Alle kommunene hadde imidlertid plan-dokumenter på områder og rettet mot grupper som er relevante for fattigdomsbekjempelse, for eksempel boligsosial handlingsplan, rusplan mv. Samtlige kommuner hadde iverksatt tiltak mot fattigdom, herunder tiltak mot barnefattigdom. Selv om studien ikke gir grunnlag for å trekke generelle konklusjoner, gir den et bilde av noen utvalgte kommuners organisering og innsats mot fattigdom.

Det har de siste årene blitt igangsatt en rekke tiltak for å legge til rette for og styrke kommunenes innsats mot fattigdom som et ledd i den særlige satsingen på tiltak mot fattigdom. Det ble i 2004 igangsatt kompetanse- og utviklingstiltak for å forebygge og redusere fattigdom blant barnefamilier som er i kontakt med barnevernet. En tilsvarende satsing ble igangsatt i 2005 overfor barn, unge og barnefamilier som mottar bistand fra sosialtjenesten. Formålet med tiltakene er å forebygge og redusere fattigdom og sosial eksklusjon blant barn og unge ved å styrke det sosiale og forebyggende arbeidet i kommunene, utvikle nye tiltak overfor målgruppen, bedre samordningen av lokale tiltak og å styrke og utvikle kunnskap og kompetanse blant aktørene i lokalsamfunnet. Bevilgningen til formålet ble styrket i 2007 og 2008 som et ledd i Regjeringens handlingsplan mot fattigdom. Kommunene som har mottatt tilskudd fra Barne- og likestillingsdepartementet og Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet er valgt ut på bakgrunn av at disse har høye andeler med barn i lavinntekts-husholdninger og/eller stort omfang av sosialhjelpsmottak blant barnefamilier. Arbeids- og velferdsdirektoratet har fordelt tilskudd etter utlysning og søknader fra kommunene. I perioden 2006-2008 har til sammen 67 kommuner/bydeler fått tilskudd til tiltak. Tilskuddsmidlene videreføres i 2010.

Fafo har i samarbeid med NOVA evaluert de to tilskuddsordningene (Fafo-rapport 2009:50). Evalueringen viser at tilskuddsordningene har bidratt til økt bevissthet om barnefattigdom og av betydningen av å ha en innsats mot barnefattigdom i kommunene. Tiltakene har i stor grad fungert som et supplement til de vanlige tjenestene, og gitt kommunene rom for å arbeide forebyggende og til å utvikle nye tiltak. For å bidra til erfaringsspredning skal Arbeids- og velferdsdirektoratet utarbeide en veileder med eksempler på tiltak og hvordan arbeidet kan organiseres lokalt. Det er viktig å ha arenaer der kommuner kan utveksle erfaringer på dette området. Det er derfor arrangert nettverkssamlinger for å legge til rette for slik erfaringsspredning. Arbeids- og velferdsdirektoratet

skal i tillegg utarbeide en veileder med eksempler på tiltak og hvordan arbeidet kan organiseres lokalt.

Regjeringen har et bredt forebyggende perspektiv på fattigdom, ikke minst i arbeidet for å redusere fattigdom blant barn. Forebyggende innsats gjennom oppvekstmiljø og utdanningssystem vektlegges. Regjeringen foreslår i statsbudsjettet for 2010 en fortsatt styrking av barnehager og skole. Det foreslås, som et ledd i den særlige satsingen på tiltak mot fattigdom, gratis leksehjelp etter obligatorisk skoletid på 1.-4. trinn og tiltak for økt gjennomføring av videregående opplæring. Jeg vil også nevne at Regjeringen styrker kommuneøkonomien i 2010.

Fordelingsutvalget har utredet årsaker til økonomiske forskjeller og kommet med forslag til tiltak innenfor et bredt spekter av politikkområder (NOU 2009:10). Utvalget har lagt vekt på tiltak som bidrar til å forhindre at økonomiske forskjeller forsterker seg over tid, herunder at fattigdom går i arv. I forbindelse med behandlingen av Fordelingsutvalgets innstilling vil regjeringen legge fram for Stortinget tiltak for bedre fordeling og bekjempelse av fattigdom, spesielt tiltak som kan redusere fattigdom blant barn.

SPØRSMÅL NR. 285

Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 8. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Å ha et skatteregime som oppleves som rettferdig er sikkert en utfordring i seg selv. Likevel forutsetter jeg at det også er regjeringens mål. En gruppe som kommer dårlig ut sammenlignet med andre er de som har enkeltmannsforetak.

Mitt spørsmål blir derfor om finansministeren er villig til å se på og endre en del av de urimelige betingelser som disse utsettes for?»

BEGRUNNELSE:

Eiere av slike enkeltmannsforetak eller næringsdrivende blir i dag avkrevet mer i inntektsskatt og trygdeavgift enn lønsmottagere. Samtidig har de ikke de samme rettigheter som ansatte. Blant annet vil de ikke få dagpenger og mindre i sykepenger dersom de skulle bli syke. Med andre ord finnes det ordninger her som åpenbart oppleves som urettferdige. Arbeiderpartiet har som et av sine slagord at "Alle skal med" Jeg håper i så fall det betyr at alle også skal oppleve at de blir behandlet på en god og rettferdig måte.

Svar:

Selvstendig næringsdrivende har generelt ikke lønnsinntekt fra egen virksomhet, men får beregnet en personinntekt, som dels kan avspeile egen arbeidsinnsats, men som også kan være et resultat av ekstraordinær avkastning av kapital i foretaket eller

av at kapitalen i skattesammenheng ikke er verdsatt til reell verdi. Avkastning som ligger innenfor risikofri avkastning av skattemessig verdsatt kapital i bedriften, beskattes kun som alminnelig inntekt, og dermed lavere enn lønsmottakeres inntekt. Hvis overskuddet i bedriften er lavere enn risikofri avkastning av skattemessig verdsatt kapital, kan dermed også avkastning av den selvstendig næringsdrivendes arbeidsinnsats i bedriften bli beskattet på linje med kapitalinntekter. Har bedriften ansatte, vil innehaveren i tillegg få 15 pst. lønnsfradrag ved beregning av personinntekt, og inntekten kan dermed være høyere enn risikofri avkastning og likevel bli beskattet bare som alminnelig inntekt.

Hvis den selvstendig næringsdrivende ikke har andre inntekter enn fra egen arbeidsinnsats, vil den samlede skattebelastningen for den selvstendig næringsdrivende være lavere enn for lønsmottakere på inntekter fra i overkant av 80 000 kroner og høyere, når en tar hensyn til arbeidsgiveravgift (i sone I) og folketrygdavgift. Arbeidsgiveravgiften er en del av arbeidsgivers ytelse for arbeidstakers arbeid. Arbeidsgiveravgiften må derfor tas med i sammenligninger av skatt for lønsmottakere og selvstendig næringsdrivende. Arbeidsgiveravgiften i sone I er 14,1 pst., og folketrygdavgiften for lønnsstakere er 7,8 pst. Gjennomsnittlig arbeidsgiveravgift for hele landet er om lag 13 pst. Folketrygdavgiften for selvstendig næringsdrivende er 11 pst. (7,8 pst. innenfor primærnæringene). Maksimal effektiv marginal skattesats for lønnsinntekt inkl. arbeidsgiveravgift er 54,3 pst.,

mens den samme skattesatsen for næringsinntekt er 51 pst. (47,8 pst. for primærnæringsinntekt).

På den annen side gir lønnsarbeid bedre sosiale ytelser enn beregnet personinntekt. De fleste av disse rettighetene er imidlertid identiske for lønnsmottakere og selvstendig næringsdrivende. Bidragene til finansieringen av folketrygden er som nevnt lavere for selvstendig næringsdrivende ved at de betaler mindre trygdeavgift enn det som samlet betales i trygdeavgift og (gjennomsnittlig) arbeidsgiveravgift for en arbeidstaker. En økning i selvstendig næringsdrivendes trygdeavgift for å kompensere for økte ytelser ville innebære en pålagt utgiftsøkning for denne gruppen, til erstatning for dagens frivillige tilleggforsikringer på noen områder.

For inntekter under om lag 80 000 kroner kan skattebelastningen som nevnt være lavere for lønns-mottakere enn for selvstendig næringsdrivende. Dette har sammenheng med at lønns-mottakere, i motsetning til selvstendig næringsdrivende, får minstefradrag på grunnlag av lønnsinntekten. Mange næringsdrivende er imidlertid samtidig lønns-mottakere, og får dermed også minstefradrag. Anslagsvis 35 pst. av eierne av enkeltpersonforetak fikk maksimalt minstefradrag i andre typer inntekt i 2007. (Andelen er beregnet ut fra ett foretak per eier. En del eiere har imidlertid flere foretak, og dette tilsier at andelen er høyere enn 35 pst.)

Et eventuelt minstefradrag eller næringsfradrag for næringsdrivende ville ikke uten videre gi likebehandling med lønns-mottakere. Til forskjell fra lønns-mottakere får næringsdrivende fradrag for kostnader i næringsinntekten også ved beregning av personinntekt. Det betyr at skatteverdien utgjør inntil 51 pst. av fradragene. Minstefradraget for lønns-mottakere og pensjonister gis derimot bare i alminnelig inntekt, som ilegges 28 pst. skatt. Videre kan næringsdrivende føre til fradrag underskudd fra tidligere år i alminnelig inntekt, og enkeltpersonforetak med ansatte får

et særskilt lønnsfradrag. Hvis et minstefradrag for selvstendig næringsdrivende skulle beregnes med utgangspunkt i for eksempel driftsinntekter eller netto næringsinntekt, ville dette også innebære at en del næringsdrivende ville få høyere minstefradrag som følge av avkastning av kapital, noe lønns-mottakere ikke får. (Dette gjelder de næringsdrivende som har kapital investert i bedriften, og som får fastsatt minstefradrag etter sats og ikke etter maksimums- eller minimumsgrenser.)

Et sentralt spørsmål ville være om et minstefradrag for selvstendig næringsdrivende skulle samordnes med minstefradrag i lønns- og pensjonsinntekt eller ikke. Andre spørsmål ville være hvilke inntekter som skulle inngå i grunnlaget for beregning av minstefradraget, og hvilke typer utgifter minstefradraget eventuelt skulle komme til erstatning for. Hvis minstefradraget skulle komme til erstatning for fradragberettigede utgifter, som det gjør for lønns-takere, ville svært mange selvstendig næringsdrivende ikke benytte minstefradraget på grunn av at de faktiske utgiftene ville være høyere enn minstefradraget. I 2007 hadde om lag 80 pst. av enkeltpersonforetakene med overskudd høyere kostnader enn øvre grense i minstefradraget for 2009.

Spørsmålene ovenfor viser at det vil det være svært krevende å utforme et minstefradrag på en måte som gir likebehandling mellom de to gruppene. En eventuell større likebehandling mht. bunnfradrag ville være lettere å få til gjennom en utvidelse av personfradraget, eventuelt kombinert med en reduksjon av minstefradraget.

Jeg håper beskrivelsen av forskjellene i beskatningen av selvstendig næringsdrivende lønns-mottakere ovenfor viser at det ikke uten videre er enkelt å få til lik utforming av beskatningen av de to gruppene, og at det heller ikke er slik at de selvstendig næringsdrivende kommer urimelig ut i en sammenligning med lønns-mottakere.

SPØRSMÅL NR. 286

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 10. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av regelverket for Nav Hjelpemiddelsentralene, slik at en utlånsordning som skissert i begrunnelsen nedenfor kan komme i gang?»

BEGRUNNELSE:

I Vårt Land 25. mai i år fortelles en historie om en familie i Vestfold med en sønn som er blitt sterkt funksjonshemmet og avhengig av heldøgns pleie etter en fødselsskade.

En av de mange konkrete utfordringene familien møter, er tilrettelegging for avlastning. Det er søkt om støtte fra Nav Hjelpemiddelsentralene til anskaffelse av rullestol hos avlaster, slik at familien slipper å transportere rullestol til/fra 2.etasje (uten heis) hos både familie og avlaster. Dette er avslått, etter sigende for det er kommunens ansvar å sørge for tilrettelegging. For kommunens del vil dette måtte innebære en investering som neppe vil kunne brukes i mer enn en tidsbegrenset periode for denne ene brukeren, mens det for Nav sin del vil kunne finnes en noe større brukerkrets som gjør investeringskostnaden pr bruker lavere.

Når en familie selv ønsker å ta pleieansvaret, vil det sett fra samfunnets side være en langt rimeligere løsning enn å tilby pleie i institusjon. Det er derfor både i familiens interesse og samfunnets interesse å tilrettelegge slik at pleieansvaret blir praktisk håndterlig. I dette tilfellet ville det vært til stor hjelp dersom Nav Hjelpemiddelsentral hadde administrert en utlånsordning, slik at avlaster kunne permanent disponert en rullestol hjemme hos seg til bruk ved avlastningsbesøkene.

Svar:

I de fleste tilfeller fungerer det greit for familier med funksjonshemmede barn å frakte nødvendige hjelpemidler mellom hjemmet og avlastningsboligen avhengig av hvor barnet skal oppholde seg. I barnehagen eller på skolen eller hvis det dreier seg om to hjem, kan barnet få ekstra sett med hjelpemidler hvis

det er uhensiktsmessig å frakte disse mellom de ulike oppholdsstedene. Når barnet skal til avlastning, er det imidlertid kommunens ansvar.

Det konkrete tilfellet gjelder en type spesialtilpasset sitteløsning som ikke kan brukes av andre barn. Dette er spesialløsninger som må lages/konstrueres når eksisterende rullestoler i markedet og deres varianter av tilbehørsprogram ikke er tilstrekkelig for å finne en godt tilpasset sitteløsning. Slike spesialtilpassede rullestolsløsninger egner seg sjelden til gjenbruk, heller ikke innenfor hjelpemiddelsentral-systemet. Jeg kan derfor ikke se at den skisserte utlånsordningen vil føre til at kostnaden pr bruker vil bli særlig lavere av at ansvaret overtas av Hjelpemiddelsentralene.

Det vil likevel være kostbart for kommunene å kjøpe inn denne typen spesialtilpassede rullestolsløsninger for å ha i et avlastningshjem. Jeg har derfor forståelse for at det kan oppleves urimelig at det ikke er åpning for å dekke spesialtilpassede rullestolsløsninger i tilfeller der det er snakk om jevnlig avlastningsbesøk.

Dette, sammen med andre tiltak som kan bidra til å gjøre situasjonen lettere for familier med barn med omfattende og langvarige funksjonsnedsettelse, er derfor spørsmål jeg mener det kan være aktuelt å se nærmere på i etterkant av Hjelpemiddelutvalget. Hjelpemiddelutvalget skal foreta en bred gjennomgang av organisering, regelverk og finansiering av hjelpemiddelområdet. Utvalget skal levere sin rapport våren 2010.

SPØRSMÅL NR. 287

Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 11. desember 2009 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«1. juli 2009 skulle forslag om å innarbeide varer og tjenester som del av lov om diskriminerings- og tilgjengelighet legges frem. Denne har blitt utsatt flere ganger og det er fortsatt uklart når dette forslaget vil bli lagt frem. At varer og tjenester blir innarbeidet i loven vil være svært viktig for å sikre funksjonshemmede samfunnsmessig likestilling.

Når kan Stortinget forvente at det blir lagt frem forslag om å innarbeide varer og tjenester som del av diskriminerings- og tilgjengelighetsloven?»

Svar:

Regjeringen varslet i Ot.prp. nr.44 (2007-2008) om diskriminerings- og tilgjengelighetsloven at den ville sette i gang en utredning om tilgang til varer og tjenester (herunder informasjon) for personer med nedsatt funksjonsevne, med sikte på at slike lovbestemmelser eventuelt vil kunne inngå i en samlet diskrimineringslov i framtida. Barne- og likestillingsdepartementet har hatt ansvar for utredningen. Arbeidet ble startet høsten 2008. Berørte departementer har gitt innspill til utredningsarbeidet gjennom en arbeidsgruppe. Funksjonshemmedes organisasjoner,

næringslivets organisasjoner og KS har gitt innspill gjennom en referansegruppe. Det er innhentet delrapporter fra ulike eksterne fagpersoner og -miljøer. Det er foretatt en beskrivelse av problemer personer med nedsatt funksjonsevne opplever med å få tilgang til varer, tjenester og informasjon. Det er også gjennomført en utredning av i hvilken grad dagens diskriminerings- og tilgjengelighetslov har gitt/vil gi bedre tilgang til varer, tjenester og informasjon. På bakgrunn av problembeskrivelsen og utredningen av gjeldende rett er det utredet forslag om en ny bestemmelse i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven (eventuelt i en samlet diskrimineringslov). Ulike ikke-rettslige tiltak er også utredet. Det er foretatt en konsekvensvurdering av forslaget om lovendring. I denne konsekvensvurderingen lot det seg imidlertid ikke gjøre å tallfeste de økonomiske konsekvensene av lovforslaget som er utredet. Det har derfor vist seg

nødvendig å foreta ytterligere vurdering av de økonomiske konsekvensene av lovforslaget.

Beslutningen om ytterligere konsekvensvurdering ble kommunisert i brev til bl.a. funksjonshemmede organisasjoner den 24.09.2009 og også lagt ut på departementets nettside 6. oktober i år.

Barne- og likestillingsdepartementet arbeider nå med å legge grunnlaget for en ny konsekvensanalyse, slik at vi kan få en grundig vurdering av de økonomiske konsekvensene. Departementet tar sikte på å få lagt ut et oppdrag på anbud i desember 2009. Arbeidet med en ny konsekvensanalyse bør anslagsvis kunne starte opp i februar 2010 og ferdigstilles i august 2010. Deretter kan rapporten om varer og tjenester ferdigstilles. Jeg har som målsetning at rapporten skal sendes på høring så snart det lar seg gjøre etter at den er behandlet i departementene.

SPØRSMÅL NR. 288

Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja

Besvart 9. desember 2009 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kan utenriksministeren gjøre rede for hvilken kontakt som har blitt etablert med jemenittiske myndigheter, på hvilken måte Norge p.t. benytter seg av diplomatiske kanaler, og på hvilken måte utenriksministeren ser for seg at norske myndigheter kan forsterke arbeidet i forbindelse med Martine Vik Magnussen-saken?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til den tragiske bortgangen til Martine Vik Magnussen, og det påfølgende brede offentlige engasjementet knyttet til denne saken.

Undertegnede registrerer at utenriksministeren flere ganger har uttrykt sitt syn på hva norske myndigheter har bidratt og kan bidra med i denne saken, men ønsker en redegjørelse for hvilken kontakt som har blitt etablert med jemenittiske myndigheter, på hvilken måte Norge p.t. benytter seg av diplomatiske kanaler og på hvilken måte statsråden ser for seg at norske myndigheter kan forsterke arbeidet i denne forbindelse.

Svar:

La meg innledningsvis få vise til mitt brev til Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomité av 29.

april d.å. om departementets oppfølging av saken om Martine Vik Magnussen (kopi vedlagt).

Departementet bruker de kanaler og de verktøy vi har tilgjengelig for å støtte britiske myndigheter i deres arbeid med å få utlevert Farouk Abdulhak slik at han kan stilles for en domstol i Storbritannia.

Jeg har ved flere anledninger tatt saken opp med min britiske kollega. Ambassaden i London har løpende og tett kontakt med Metropolitan Police og det britiske utenriksdepartementet. Ambassaden har også tatt saken opp med Jemens ambassadør i London.

Videre har vi tatt saken opp med myndighetene i Jemen. Norges ambassadør i Saudi-Arabia, som også er Norges ambassadør i Jemen, har vært i Jemen og hatt samtaler med både innenriks- og utenriksministeren. Han har også hatt kontakt med Jemens ambassadør i Riyadh om saken. I tillegg har UD's Midtøsten-utsending tatt saken opp med Jemens utenriksminister, og saken er tatt opp med Jemens ambassadør til Norge.

Norge jobber i mange internasjonale sammenhenger, blant annet i FN, for å hindre at skyldige unndrar seg straff ved for eksempel å flykte til andre land. Det vil vi fortsette med.

I denne situasjon kan vi – og britene – kun legge

politisk press på Jemen for å få til en utlevering eller annet samarbeid. Det har vi gjort og det vil vi fortsette med. Ambassadene i London og Riyadh følger i disse dager opp med nye kontakter i Storbritannia og Jemen.

Et alternativ til en utlevering er at den siktede frivillig reiser til Storbritannia. Utenriktjenesten har gjennom ulike kanaler formidlet en oppfordring til familien om at mistenkte frivillig reiser til Storbritannia for å fremstilles for retten der. Et annet alternativ er formelt å kreve en straffeforfølgning i Jemen, men britiske myndigheter har så langt avvist dette.

Det er viktig å understreke at det er britiske myndigheter som er de formelt ansvarlige for oppfølgin-

gen av denne saken, som gjelder en forbrytelse begått på britisk jord.

Vedlegg til svar:

Brev fra Det kongelige utenriksdepartement til Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomité 29. april 2009 om Utenriksdepartementets rolle i saken om Martine Vik Magnussen.

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/upload/UD/Vedlegg/brev/brevvarkk090429.pdf>

SPØRSMÅL NR. 289

Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 7. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener statsråden at det er en riktig beskrivelse av kommunikasjonen med brasilianske myndigheter i Paradis-saken at "foreløpig rapport" og "endelig rapport" er "levert på samme måte", all den tid Utenriksdepartementets tjenestemenn informerer om at den "endelige rapporten" ikke er oversatt til portugisisk, mens det er kjent at "foreløpig rapport" var det?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål nr. 1186, Dokument nr. 15 (2008-2009) til representanten Dørum skriver statsråden: "Det er ikke korrekt at den "endelige økonomirapporten" av 22. august 2007 ikke ble skrevet og levert på samme formelle måte." og at "Jeg ønsker også å foreta en nærmere presisering når det gjelder oversendelsene av "foreløpig rapport" og "endelig rapport". Som korrekt beskrevet i mitt svarbrev 20. mai 2009 til Stortinget, overleverte den norske ambassaden i Brasilia "endelige rapport" (for første gang) til det brasilianske Utenriksdepartementet 1. oktober 2007. Dette er samme måte som ble benyttet ved oversendelse av "endelig rapport" for andre gang i april 2009."

Svar:

Justisdepartementet videreformidler henvendel-

ser fra utlandet der det bes om rettslig bistand fra norske myndigheter i forbindelse med straffesaker i utlandet. Det er ytterst sjelden Justisdepartementet selv utarbeider svar på slike henvendelser. I straffesaker sendes saken over til påtalemyndigheten, som bes vurdere om, og eventuelt hvordan svaret på rettsanmodningen skal utarbeides. Justisdepartementet har i den forbindelse ingen forutsetninger for å foreta noen nærmere vurdering av innholdet av det materialet påtalemyndigheten legger frem til oversendelse.

I denne saken har Justisdepartementet som sentralmyndighet hatt ansvaret for å oversende svar til brasilianske myndigheter på deres rettsanmodning, utarbeidet av påtalemyndigheten. Med "levert på samme måte" menes samme fremsendelsesmåte.

Svar på rettsanmodninger fra utlandet returneres vanligvis på språket i det landet er anmodningen utført. Det følger av innarbeidet praksis i saker om rettslig bistand på tvers av landegrensene at det er opp til den staten som ber om bistand å besørge nødvendig oversettelse av dokumentene som utgjør svar på henvendelsen. De enkelte land kan inngå avtale om oversettelser, men noen slik avtale foreligger ikke i dag mellom Norge og Brasil.

Justisdepartementet har derfor ikke ansvar for å besørge oversettelser av dokumenter i denne saken. Tidligere oversettelser fra norsk side, av norske dokumenter, har vært gjort på bakgrunn av påtalemyndighetens egen vurdering og regning.

SPØRSMÅL NR. 290**Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 14. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Når planlegger finansministeren å ilegge drivstoffavgift på andre typer alternative drivstoff som bioetanol, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet?»

BEGRUNNELSE:

Drivstoffavgiftene (bensinavgiften og autodieselavgiften) er bruksavhengige motorvognavgifter som skal prise samfunnsøkonomiske kostnader ved bruk av kjøretøy, som bl.a. ulykker, kø, støy, lokale utslipp og veislitasje.

De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, bl.a. bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet. Omsetningen av alternative drivstoff er foreløpig svært begrenset, og frem til i dag har ingen av disse vært ilagt drivstoffavgifter.

I statsbudsjettet for 2010 har regjeringen vedtatt utfasing av fritaket for autodieselavgift for biodiesel over to år. I skatt- og avgiftsproposisjonen (Prop. 1 S (2009-2010)) side 72 og 73 argumenteres det prinsipielt for at alle trafikanter bør betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje, og at dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Regjeringen konkluderer side 72 med at "Dette taler for at også alternative drivstoff, som i dag er avgiftsfrie, ilegges drivstoffavgifter".

Statsministeren har senere både i finansdebatten i Stortinget 26. november og i spontanspørretimen 2. desember bekreftet at dette er Regjeringens prinsipielle syn. Drivstoff skal ha en avgift i henhold til den forurensning det skaper.

Alternative drivstoff er med dagens infrastruktur og teknologi ikke konkurransedyktige mot de tradisjonelle drivstoffene. Det skyldes bl.a. investeringene i infrastruktur som er lagt ned i produksjon og distribusjon av de tradisjonelle drivstoffene, og investeringene som vil kreves for å kunne introdusere nye drivstofftyper. En tidlig introduksjon av alternative drivstoff kan være med på å redusere produksjonskostnadene raskere gjennom innovasjon og læring. En tidlig introduksjon kan sikres ved hjelp av økonomiske eller juridiske virkemidler rettet mot å gjøre alternative drivstoff tilgjengelige. Dette har så langt vært begrunnelsen for å fritta alternative drivstoff fra drivstoffavgifter.

Regjeringen bestemmer blant annet gjennom av-

giftspolitikken de langsiktige rammebetingelsene for industrien og næringslivet. Biodieselsaken har vist oss hva konsekvensene kan bli når disse rammebetingelsene endres uten forvarsel, for eksempel gjennom fjerning av avgiftsfritak. Investorer og næringsdrivende som vurderer å satse på produksjon av alternativt drivstoff i Norge trenger å vite noe om hvilke rammebetingelser som vil gjelde på lang sikt. Det er derfor viktig at finansministeren nå gir tydelige signaler i forhold til når han tenker å legge avgift på andre typer alternative drivstoff.

Svar:

Regjeringen slo allerede i statsbudsjettet for 2007 med lignende gjentakelse i statsbudsjettene for 2008 og 2009 fast at alle trafikanter uavhengig av valg av drivstoff bør betale veiavgift.

"De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, deriblant bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet. I tillegg kommer noen av disse drivstoffene i blandinger. Omsetningen av alternative drivstoff er foreløpig svært begrenset. På prinsipielt grunnlag bør alle trafikanter betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette taler for at det over tid vil være nødvendig ilegge alternative drivstoff drivstoffavgifter på linje med bensinavgiften og dieselaavgiften."

Prinsippene som er beskrevet overfor ble også gjengitt i et svarbrev fra daværende finansminister Kristin Halvorsen til Norsk Bioenergiforening av 21. oktober 2008.

Veibruksavgiftene er utformet som avgifter på de mineralske produktene bensin og mineralolje (og fra 1. januar 2010 også på biodiesel). Et hvert nytt alternativt drivstoff som ikke defineres som bensin eller mineralolje (eller biodiesel) vil dermed falle utenfor avgiftsplikten. Dette innebærer at bruk av bioetanol, biogass, LPG, naturgass, hydrogen, hytan og elektrisitet ikke er ilagt veibruksavgifter. Drivstoffblandinger med bensin som hovedbestanddel og som kan benyttes som motordrivstoff er omfattet av bensinavgiften. Det innebærer at bioetanol innblandet i bensin allerede i dag er ilagt full bensinavgift. Bioetanol E85 (85 pst. bioetanol og 15 pst. bensin) kan etter regelverket derimot ikke anses som bensin og faller utenfor avgiftsplikten.

CO₂-utslipp fra veitrafikken er priset gjennom CO₂-avgiften som skal gi riktige incentiver til å redusere CO₂-utslippene. Dette innebærer at det ikke skal betales CO₂-avgift for drivstoff som ikke gir utslipp av CO₂. CO₂-avgiften er utformet som en avgift på mineralolje, bensin, naturgass og LPG. Naturgass og LPG brukt som drivstoff har derimot fritak fra CO₂-avgiften. Biodrivstoff er laget av biologisk materiale som inngår i det naturlige CO₂-kretsløpet, og regnes dermed som klimanøytrale og det er derfor fritak for CO₂-avgiften for innblandet biodiesel og bioetanol i diesel og bensin. Rene biodrivstoff, elektrisitet eller hydrogen faller ikke inn under avgiftsplikten.

Regjeringen legger til rette for bruk av mer miljøvennlig drivstoff gjennom forskning og utvikling og gjennom utformingen av avgifter på bruk og kjøp av bil. Subsidiert av alternative drivstoff i form av avgiftsfritak eller lavere veibruksavgift for å introdusere mer klimavennlige drivstoff kan ha uheldige budsjettkonsekvenser dersom det oppstår en ukon-

trollert vekst i bruken av drivstoffet. En utbredelse av alternative drivstoff basert på fritak fra veibruksavgifter vil ikke være en bærekraftig løsning på sikt. Innføring av alternative drivstoff kan også avhjelpest ved bruk av andre virkemidler som for eksempel omsetningspåbud eller støtte til forskning og utvikling av mer konkurransedyktige alternative drivstoff og etablering av infrastruktur.

Regjeringen mener derfor at det over tid vil være nødvendig å ilegge veibruksavgifter på andre alternative drivstoff som i dag er avgiftsfrie. Derimot har Regjeringen ikke vurdert når og hvordan andre alternative drivstoff i veitrafikken skal avgiftslegges med veibruksavgift i fremtiden. En har imidlertid varslet at det verken vil bli foreslått avgift på biogass eller en særskilt veibruksavgift på el-biler i denne stortingsperioden. Eventuelle utvidelser av veibruksavgiftene vil i likhet med andre skatter og avgifter være et spørsmål som vil bli vurdert i forbindelse med de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 291

Innlevert 2. desember 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 11. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Gjennom media er det blitt kjent at en rapport bestilt av Kvam kommunestyre i 2006 om trafikkutviklingen en tunnel gjennom Kvamskogen vil få for Hardangerregionen og Bergensregionen ble laget men ikke lagt frem til politisk behandling i kommunen. Rapporten har betydning for trafikkgrunnlaget til fire prosjekter i Hardangerregionen.

Har rapporten vært brukt av SVV eller vil den bli brukt av SVV for å vurdere trafikkgrunnlaget i prosjektene?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Bergens Tidende tirsdag 1.12.2009 side 10-11 og samme avis onsdag 2.12.2009 side 16 og kommentarartikkel del 2 side 3 med tittel "Rapporten som fjerna trafikk." Fra omtalen av saken fremkommer det at også rapporten ble fjernet; den ble fjernet fra kommunens offentlige journal.

Jeg legger til grunn at denne rapporten er av interesse for Statens Vegvesen fordi de har innvirkning på trafikkgrunnlaget for de nylig vedtatte bompengefinansierte prosjektene Kvammapakken og Vossa-

pakken, samt tidligere vedtatte prosjekter Jondalstunnelen og Hardangerbrua.

Jeg forutsetter at dersom rapporten ikke er kjent for SVV vil samme etat sørge for at den i etterkant blir brukt som en ekstra kvalitetssikring for prosjektene. Jeg legger videre til grunn at resultatet av slik kvalitetssikring blir meddelt Stortinget.

Svar:

Den aktuelle rapporten har tittelen "Vegutgreiing av Hardangertunnelen – verknader for Kvam", utarbeidet av konsulentfirmaet Norconsult i desember 2006. Rapporten omfatter vurderinger av en rekke samfunnsmessige virkninger ved en evt. tunnel under Kvamskogen. Her inngår også en trafikkanalyse. Rapporten om "Hardangertunnelen" er kjent for Statens vegvesen gjennom etatens deltagelse i en gruppe som har gitt innspill til arbeidet og forslag til sluttrapport.

En evt. tunnel under Kvamskogen vil komme på den delen av rv 7 som blir overført til fylkeskommunen når forvaltningsreformen trer i kraft fra 2010. En slik tunnel er ikke med i Statens vegvesens hand-

lingsprogram for perioden 2006-2009 (15) eller i Hordaland fylkeskommunes handlingsprogram for perioden 2010-2013 (19). Det har derfor ikke vært re-

levant for Statens vegvesen å benytte rapporten til å vurdere trafikkgrunnlaget i prosjektene.

SPØRSMÅL NR. 292

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 9. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Den nye tjenesteordningen fører til at utrykningstiden for politiet i enkelte tilfeller blir lang. I Sør-Trøndelag politidistrikt kan innbyggerne på Hitra og Frøya måtte vente mellom to og tre timer før politiet er tilstede. Dette gjør at mange i øyregionen føler frykt og engstelse.

Mener statsråden det er forsvarlig at den nye tjenesteordningen og inndelingen av vaktområder dekker så mange kommuner at innbyggerne skal slå seg til ro med at politiet har flere timer uttrykkingstid?»

BEGRUNNELSE:

Den nye vaktordningen fungerer bra mange steder i landet, og de nye listene og tjenesteordningene med helkontinuerlig tjeneste sikrer at politiet er ute og i aktiv tjeneste til alle døgnets tider. Både knyttet til arbeidstidsbestemmelsene og til kostnader vil dette være positivt. Likevel ser man at tjenesten ikke fungerer like bra overalt, og at noen deler av politidistriktet kommer uheldig ut. I Sør-Trøndelag politidistrikt er det er lange avstander, som f. eks fra Meldal til Frøya. Hvis det skjer en alvorlig hendelse i øyregionen og patruljen er i Meldal, vil kunne ta opp mot tre timer før politiet er på stedet.

Svar:

Politidirektoratet opplyser at Sør-Trøndelag politidistrikt med virkning fra 1.9.09 har iverksatt nye tjenestelister. Endringen medførte at den såkalte reservetjenesteordningen (hjemmevakt) i hovedsak forsvant og ble erstattet med aktiv polititjeneste gjennom hele døgnet (helkontinuerlig tjeneste).

Polititjenesten var i deler av politidistriktet tidligere regulert ved hjelp av reservetjeneste. Etter de nye arbeidstidsbestemmelsene skal det være pauser mellom utrykningene. Når patruljemannskapene har festsatt hviletid, må man hente inn ressurser fra andre enheter i politidistriktet. Reservetjenesteordningen var således svært sårbar. Politidistriktet har som mål

å redusere kriminalitet og reservetjeneste er et lite egnet virkemiddel fordi det alltid reageres etter at den kriminelle handling har skjedd. En aktiv patruljetjeneste er proaktiv og kan forebygge kriminalitet.

I Sør-Trøndelag politidistrikt er det flere lensmannsdistrikt som ikke har bemanning til helkontinuerlig tjeneste. De har heller ikke et kriminalitetsbilde som gjør dette nødvendig. Løsningen blir derfor å inngå i et større vakt samarbeidsområde. Region 2, som omfatter Hitra, Frøya, Hemne og Snillfjord, Orkdal og Agdenes, Meldal og Skaun, har en tilnærmet helkontinuerlig tjenesteliste.

Dette innebærer at det alltid er en politipatrulje ”på hjul” i området. I tillegg er tjenestelistene lagt opp slik at det vil være flere politipatruljer i aktivt arbeid på tider av døgnet der det etter analyse har vist seg å være størst behov. Ordningen gir utvilsomt mer aktiv tjeneste enn det som var tilfellet før 1.9.09 da man rykket ut fra reservetjeneste. I tillegg er den aktive arbeidstid til polititjenestemenn utvidet med en time pr. uke som en del av den nye særavtale om arbeidstidsbestemmelser.

Det er politiets operasjonssentral i Trondheim som mottar og håndterer henvendelsene fra publikum umiddelbart når hendelser skjer. Det blir sørget for at innsatspersonell som kan redde liv blir sendt så raskt som mulig. Nærmeste politipatrulje blir sendt til stedet.

Ifølge Politidirektoratet blir de fleste oppdrag løst av patruljene i det vakt samarbeidsområde hvor hendelsen er meldt. Hvis disse er forhindret vil det ved aktiv tjeneste alltid være patruljer ”på hjul” i de sentrale områdene av politidistriktet. De vil kunne nå de fleste oppdrag innen 1 time til 1 time og 30 minutter alt etter tid på døgnet og kjøreforhold. Politidirektoratet opplyser ellers at den nye vaktordningen fører til at politiet rykker ut på mange flere oppdrag enn tidligere. Politiet avdekker også flere straffbare forhold som for eksempel promillekjørere og vinnings-tyver.

De endrede tjenestelistene i Sør-Trøndelag poli-

tidstrikt innebærer at publikum gis bedre og mer polititjeneste på kveldstid. Videre får ikke politidistriktet så mange tilfeller hvor de avtalte unntakene i arbeidstidsbestemmelsene fra hovedregelen i arbeidsmiljøloven må benyttes. Det er også slik at politiet greier å utføre flere oppdrag på samme tjenestesett enn om oppdrag skulle vært utført ett og ett basert på utrykning.

På bakgrunn av den informasjon jeg har fått fra Politidirektoratet, er min vurdering er de nye tjenestordningene som er innført i Sør-Trøndelag politi-

distrikt med mer aktiv polititjeneste, en bedre løsning enn tidligere ordninger både for publikum og for de ansatte.

Jeg kan ellers opplyse at Sør-Trøndelag politidistrikt i 2009 har et budsjett på 368,5 mill. kr. Sammenholdt med budsjettet for 2003 er dette en økning med 93,1 mill. kr. som er en prosentvis økning med 33,8.

I tillegg til dette kommer en tilleggsbevilgning på 11,5 mill. kr. i 2009 i forbindelse med at politidistriktet fikk 22 av de 460 sivile stillingene som ble gitt i tiltakspakken.

SPØRSMÅL NR. 293

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 14. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å hindre at helseforetakene og kommunene svekker behandlingstilbudet til mennesker som sliter med sin psykiske helse?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Psykiatrisk Forening varsler om at flere sykehus tar ressurser fra psykiatrien for å saldere underskudd i andre deler av driften. Akershus Universitets-sykehus (Ahus) har eksempelvis dradd inn overskuddet på 16 millioner fra 2009 for å bruke på andre formål. Ahus har dessuten foreslått å kutte budsjettet med 30 millioner i 2010, stenge sengeposter ved DPS, fjerne et voksenpsykiatrisk tilbud og fjerne akuttteam. Flere kommuner har også kuttet i tilbudet til mennesker med psykiske lidelser. Tidligere var tilbudet på dette feltet sikret gjennom sterke styringssignaler fra eier til helseforetakene om at psykisk helsevern skulle ha minst samme vekst som somatiske tjenester. Tilsvarende sikring overfor kommunene lå i ordningen med øremerkede midler til kommunene. Vi står nå i fare for at viktige deler av det tilbudet som er bygd opp gjennom Opptrappingsplanen 1998-2008 blir bygd ned, til tross for at ventetidene til ulike typer behandling er økende. KrF forventer en langt mer aktiv holdning fra regjeringens side for å hindre at dette skjer, enn det som hittil har kommet til uttrykk.

Svar:

Jeg tar representant Høybråten sin bekymring på alvor, og jeg følger utviklingen i tjenestetilbudt til mennesker med psykiske lidelser nøye.

Bruk av øremerkede midler til satsing på psykisk helse har vært vellykket, både i spesialisthelsetjenesten og i kommunene. Etter 10 år med øremerking besluttet Stortinget i 2008 at det skulle satses på kompetanseheving og nye pedagogiske virkemidler for å stimulere til fortsatt utvikling.

I 2008 brukte RHFene 15,9 mrd. kroner på psykisk helsevern. Kommunene brukte nærmere 6 mrd. kroner på psykisk helsearbeid. Dette viser at psykisk helse er prioritert av kommuner og helseforetak med vesentlig egeninnsats utover de øremerkede midlene i planens siste år.

Kommunene skal i overgangsfasen etter planen rapportere særskilt på innsatsen for psykisk helse, og det utvikles statistikk for å følge feltet videre. Fylkesmannens rådgivere i psykisk helsearbeid skal videreføre sitt oppfølgings- og rådgivningsarbeid.

RHFene følges opp gjennom årlig melding på Oppdragsdokumentet, samt gjennom beregningsutvalget for spesialisthelsetjenesten (BUS), som gir årlige oversikter over ressursbruken i de ulike fagspesifikke områdene i spesialisthelsetjenesten. Jeg vil i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2010, gi tydelige signaler om at trykket på å videreutvikle behandlingstilbudet til mennesker med psykiske lidelser i det psykiske helsevernet skal opprettholdes.

Kartlegginger og rapporter viser at vi fremdeles har utfordringer knyttet til psykisk helsehjelp i Norge. Vi vet at tilgjengeligheten fremdeles er for dårlig, vi vet at vi har mye ugjørt på det forebyggende og vi vet at mange med langvarige behov for tjenester og oppfølging ikke får et optimalt tilbud.

I regjeringserklæringen slår vi fast at det skal bygges ut lavterskeltilbud i kommunene bl.a. gjennom flere psykologer og styrking av helsestasjon og skolehelsetjenesten. Dette skal bidra til bedre tilgjengelighet på hjelp. Samtidig understreker vi at omstillingen i psykisk helsevern skal fullføres. Dette skal vi følge opp gjennom Stortingsmelding 47 (2008-2009) om samhandling.

I statsbudsjettet for 2010 gis det klare signaler om behovet for å videreutvikle tilbudet til mennesker med psykiske lidelser og betydningen av at både kommunene og spesialisthelsetjenesten viderefører innsatsen som er ytt gjennom Opptappingsplanen for psykisk helse i perioden 1999-2008.

Når tilskuddene til psykisk helse nå er en del av de ordinære finansieringsordningene, innebærer dette også at de ordinære tilsyns- og klageordninger blir viktige for å sørge for et godt og tilstrekkelig tjenestetilbud. På systemnivå vil jeg vise til at helse- og omsorgstjenesten har plikt til å føre internkontroll, jf. lov om statlig tilsyn med helsetjenesten § 3 og sosi-

altjenesteloven § 2-1. Helsetilsynet i fylket og Fylkesmannen er regionale tilsynsorganer, og fører tilsyn med tjenesten. Statens helsetilsyn har det overordnede faglige tilsyn med helse- og sosialtjenesten i landet.

Videre kan den enkelte pasient eller bruker påklage avgjørelser og vedtak etter helse- og sosiallovgivningen til henholdsvis Helsetilsynet i fylket og fylkesmannen. Pasienten eller brukeren kan også henvende seg til Pasient- og brukerombudet i hvert fylke. Ombudet er pasienten eller brukerens talerør overfor tjenesten, og skal arbeide for hans eller hennes interesser og rettssikkerhet, samt bidra til å heve kvaliteten på tjenestene. Ombudsordningen ble fra oktober 2009 utvidet til også å gjelde den kommunale helse- og omsorgstjenesten.

Jeg vil avslutningsvis gjenta at jeg vil følge utviklingen nøye, men samtidig understreke at jeg har tillit til at kommuner og regionale helseforetak videreutvikler tilbudet til mennesker med psykiske lidelser i tråd med statlige føringer.

SPØRSMÅL NR. 294

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 11. desember 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vedtak av Fylkesmannen om å nekte fradeling av kårbolig på en gård i Eigersund kommune er en overprøving av både lokalt skjønn og bondens eiendomsrett. Deling synes i mange tilfeller ikke å være relevant for mulig fremtidig drift.

Ser statsråden at departementets brev har medført uheldige vedtak, og at det kan være grunn til å sende nye signaler om praksis i fradelingssaker for å forhindre urimelige utslag og få frem positive følger av fradeling, bl.a. for å utnytte distriktenes bosettingspotensiale?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er kjent med en sak der Fylkesmannen i Vest Agder fattet vedtak om å nekte fradeling av kårboligen på gårdsnummer 3, bruksnummer 14 i Eigersund kommune.

Eierens eldste sønn ønsker å overta garden, men ikke det tidligere kårhuset. Eierens datter vil gjerne overta kårhuset og bosette seg fast der. En slik løsning ville gi flere av eierens etterkommere mulighet

til å overta eiendommene og bosette seg der.

Huset ligger 1 km borte fra selve gården, på den andre siden av øya, og har avkjøring direkte til fylkesveien. Det er i dag ikke drift på bruket, og jorda leies ut til et bruk som ligger ca. 1 mil fra gården.

12. mars. 2008 gjorde Eigersund formannskap vedtak om å gi dispensasjon på vilkår, hvor ett av vilkårene var at det skulle sikres tinglyst veirett over eiendommen til jorda ved fradeling.

Dette var et vilkår eier etter det opplyste ikke har innvendinger mot.

Andre kårhus som tidligere er fradelt i samme område ligger betydelig nærmere gårdstunet enn denne kårboligen. Disse er imidlertid fradelt før et brev fra tidligere Landbruks- og matminister av desember 2006 om en innskjerpet praksis i slike saker.

Svar:

Etter det jeg har brakt i erfaring, gjelder saken som representanten referer til spørsmål om dispensasjon fra kommuneplanens arealdel etter plan- og bygningsloven for fradeling av eiendommens kårbolig.

Denne type saker ligger under miljøvernministerens ansvarsområde.

Når det gjelder Landbruks- og matdepartementets brev 21.12.2006 om bl.a. praktisering av delingsbestemmelsen i jordloven, herunder oppføring og fradeling av kårbolig, hadde dette sin bakgrunn i at departementet så en uheldig utvikling ved bygging og fradeling av kårboliger. Det ble i brevet bl.a. understreket at det i utgangspunktet ikke skal gis tillatelse til fradeling av kårboligen dersom denne er nødvendig av hensyn til driften, og der en ved denne vurderingen må se eiendommen i et langsiktig perspektiv. Det ble vist til at dette er klart forutsatt i forarbeidene til bestemmelsen, og at det er lagt til grunn for langvarig, fast praksis. Det ble videre understreket at dersom kommunen har foretatt en riktig vurdering av behovet for kårbolig da boligen ble oppført, skal det ikke gis tillatelse til å fradele boligen med mindre behovet over tid har endret seg vesentlig. Departementet pekte også på at kommunene må vurdere om det ved fradeling av enkelttomter i landbruksområder oppstår drifts- eller miljømessige ulemper som gjør at deling bør nektes.

Med hensyn til utnyttelse av bosettingspotensialet som ligger i kårboliger, er jeg i likhet med representanten opptatt av at dette utnyttes på en god måte.

Jeg legger imidlertid til grunn at dette skjer ved at den eldre generasjon vanligvis fortsatt ønsker å bli boende på eiendommen ved generasjonsskifter. Dersom det oppstår perioder der det ikke er behov for to boliger på eiendommen, vil kårboligen kunne benyttes til utleie. Jeg er klar over at den som skal overta en landbrukseiendom av ulike årsaker kan ønske å fradele og selge kårboligen. Ved denne vurderingen er det som understreket i departementets brev viktig å se eiendommen i et langsiktig perspektiv, slik at det ved neste generasjonsskifte ikke blir nødvendig å belaste brukets økonomi med utgifter til oppføring av ny kårbolig igjen.

Ved behandlingen av forslag om endringer av eiendomslovgivningen i landbruket uttalte flertallet i næringskomiteen, jf. Innst. O. nr. 90 (2008-2009), at den ser at endringene gjør det aktuelt å gjennomgå innretningen av delingsforbudet i jordloven § 12. Flertallet har bedt Regjeringen komme tilbake til Stortinget med dette på en egnet måte. Landbruket har gjennomgått en stor utvikling de senere årene. Jeg er enig med representanten Flåtten i at dagens praksis med hensyn til fradeling av kårboliger kan gi urimelige utslag. Jeg er derfor innstilt på å se nærmere på dette i tilknytning til arbeidet med gjennomgangen av delingsforbudet.

SPØRSMÅL NR. 295

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 14. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringens adferd i biodiesel-saken har skapt usikkerhet rundt rammebetingelser for andre alternative drivstoff. I spørretimen 2.12.09 kunne finansministeren ikke gi signaler om fremtidige avgifter på alternative drivstoff fordi han "må holde fast ved at de årlige forslag til skatte- og avgiftsvedtak vil komme i de årlige budsjetter." På NRK Østlandssendingen samme kveld fastslo han derimot at regjeringen ikke ville legge avgifter på biogass i denne 4-årsperioden.

Vil statsråden gjenta løftet i Stortinget?»

Svar:

Regjeringens slo allerede fast i statsbudsjettet for 2007 med lignende gjentakelse i statsbudsjettene for 2008 og 2009 at alle trafikanter uavhengig av valg av drivstoff bør betale veiavgift.

"De siste årene har det kommet en rekke alternativer til bensin og diesel på markedet, deriblant bioetanol, biodiesel, biogass, autogass (LPG), naturgass (CNG og NGL), hydrogen, hytan og elektrisitet. I tillegg kommer noen av disse drivstoffene i blandinger. Omsetningen av alternative drivstoff er foreløpig svært begrenset.

På prinsipielt grunnlag bør alle trafikanter betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette taler for at det over tid vil være nødvendig å legge alternative drivstoff drivstoffavgifter på linje med bensinavgiften og dieselavgiften."

Prinsippene som er beskrevet overfor ble også gjengitt i et svarbrev fra daværende finansminister Kristin Halvorsen til Norsk Bioenergiforening av 21. oktober 2008.

Regjeringen legger til rette for bruk av mer miljøvennlig drivstoff gjennom forskning og utvikling og gjennom utformingen av avgifter på bruk og kjøp av bil. Subsidiering av alternative drivstoff i form av avgiftsfritak eller lavere veibruksavgift for å introdusere mer klimavennlige drivstoff kan ha uheldige budsjettkonsekvenser dersom det oppstår en ukontrollert vekst i bruken av drivstoffet. En utbredelse av alternative drivstoff basert på fritak fra veibruksavgifter vil ikke være en bærekraftig løsning på sikt. Innføring av alternative drivstoff kan også avhjelpest

ved bruk av andre virkemidler som for eksempel omsetningspåbud eller støtte til forskning og utvikling av mer konkurransedyktige alternative drivstoff og etablering av infrastruktur.

Regjeringen har ikke vurdert særskilt om bruk av andre alternative drivstoff i veitrafikken skal avgiftslegges med veiavgift i framtiden. En har imidlertid varslet at det verken vil bli foreslått avgift på biogass eller en særskilt veibruksavgift på el-biler i denne stortingsperioden.

SPØRSMÅL NR. 296

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 9. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«På TV2 05.09.09 hevder statsråden at et eventuelt salg av 1/3 av Statkraft eller lignende vil være ulovlig fordi bryter med hjemfallslovverket. Samtidig har Regjeringen i sin industrikraftløsning opprettholdt muligheten for at private kan eie inntil 1/3 av vannkraftverk.

Kan statsråden begrunne hvorfor man bryter lovverket om man tillater inntil 1/3 private eiere i Statkraft, mens det åpenbart anses som uproblematisk når Regjeringen tillater 1/3 private eiere i alle vannkraftverk i Norge?»

Svar:

Det fremgår utvetydig av industrikonsesjonsloven at landets vannkraftressurser tilhører og skal forvaltes til beste for allmennheten. Dette sikres gjennom offentlig eierskap på statlig, fylkeskommunalt og kommunalt nivå.

Staten kan erverve eiendomsrett til vannfall uten konsesjon. Alle andre som erverver slik eiendomsrett må ha konsesjon. Konsesjon kan bare gis til selskap, lag eller sammenslutning som har minst 2/3 offentlig eierskap og som er organisert på en måte som sikrer

åpenbart reelt offentlig eierskap.

Hvis staten skal eie vannfall indirekte krever industrikonsesjonsloven at det gjøres gjennom et statsforetak. I henhold til statsforetaksloven kan bare foretak som fullt ut eies av staten organiseres som et statsforetak. Lovgivningen sikrer dermed at alt statlig eierskap til vannkraftressursene skal være reelt, og ikke kan uthules gjennom en delprivatisering.

Etter EØS-avtalen er de restriksjoner Norge har lagt på den frie kapitalbevegelse og etableringsretten lovlige med forankring i prinsippet om offentlig eierskap. Ved å begrense muligheten for konsesjon for indirekte statlig eierskap til statsforetakene, sikrer lovgivningen at staten uansett forblir formell og reell eier. For andre offentlige eiere ligger det en viss fleksibilitet ved valget av selskapsform, forutsatt at private ikke eier mer enn 1/3, og at det offentlige eierskapet etter en konkret vurdering er åpenbart reelt.

Det er helt uaktuelt for regjeringen å gå inn for delprivatisering av Statkraft. Et slikt tiltak ville kunne undergrave de klare reglene om reelt offentlig eierskap til landets vannkraftressurser i den lovgivning som nå gjelder.

SPØRSMÅL NR. 297**Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 9. desember 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Fra og med 1. august har Mattilsynet hatt hjemmel til å pålegge nedslakting dersom luse-forskriften ikke følges. Det er derimot ikke klart hvorvidt et slikt tiltak effektivt kan settes i verk slik at tiltaket vil ha effekt før vårflommene og villaks-smoltens utvandring.

Hva vil statsråden foreta seg for å forsikre seg om at mengden lakselus i de enkelte regioner kommer ned på et bærekraftig nivå for villaks-smolten innen vårflommene og den medfølgende utvandringen av smolt?»

Svar:

Økningen i mengden lakselus i oppdrettsanleggene, og utviklingen av lakselus med nedsatt følsomhet eller resistens mot behandlingsmidler er alvorlig. Økningen er alvorlig særlig for villaksen, men også for havbruksnæringen selv. Jeg mener at havbruksnæringen ikke kan leve med denne situasjonen.

Det er havbruksnæringen som har ansvaret for at lusenivået i anleggene holdes innenfor de grenser forskriften angir. Den 18. august i år fastsatte Fiskeri- og kystdepartementet en ny forskrift for bekjempelse av lus. Denne forskriften gir Mattilsynet hjemmel til å pålegge oppdretter en rekke tiltak hvis oppdretters egne tiltak ikke er tilstrekkelige for å oppfylle kravene i forskriften. I tillegg kan Mattilsynet opprette egne bekjempelsessoner med strengere krav. I anlegg

der avlusningen ikke har tilsiktet effekt, skal oppdretter melde fra til Mattilsynet. I ytterste konsekvens kan Mattilsynet krevet at fisken fjernes fra lokaliteten. Mattilsynet har benyttet både tvangsmulkt og pålegg om nedslakting for å sikre at tiltak iverksettes og lusemengden går ned.

Mattilsynet vil vinteren 2010 pålegge oppdretterne å gjennomføre en koordinert avlusingskampanje langs hele kysten fra Rogaland til Nordland. Tilsvarende kampanje som ble gjennomført på en mindre del av kysten de to foregående vinterne, var vellykket med hensyn på å redusere lusetallene når villakssmolten vandrer ut.

Med disse tiltakene forventer jeg at antallet lus i sjøen reduseres i den perioden villaks-smolten utvandrer.

Jeg vil også legge til at med den informasjonen vi nå sitter på om lakselussituasjonen langs kysten, har jeg bestemt at vi vil utsette beslutningen om gjennomføring av kapasitetsutvidelsen i 2010 til utpå våren, til vi har fått vurdert utviklingen i lusesituasjonen nærmere. Vi ønsker å se, og forsikre oss om, at innsatsen for å bekjempe lakselus gir de nødvendige resultatene før vi tar stilling til kapasitetsøkning i 2010.

Jeg kommer til å følge svært nøye med på nærings tiltak og på mattilsynets oppfølging, for å forsikre meg om at de får kontroll over situasjonen, bl.a. gjennom månedlige rapporter fra Mattilsynet.

SPØRSMÅL NR. 298**Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 11. desember 2009 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fylkene blir fra 1. januar 2010 påtvunget ansvaret for 17 150 km med dårlig vedlikeholdte riksveier, og Regjeringen har estimert Statens vegvesens kostnader knyttet til felles veiadministrasjon på disse veiene til 500 mill. kroner. KS har bedt Regjeringen legge frem detaljert dokumentasjon knyttet til disse tallene, og foreslått at Riksrevisjonen skal undersøke saken, men har ikke fått svar.

Kan statsråden nå legge frem dokumentasjonen KS har etterlyst?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet er imot overføringen av dårlig vedlikeholdte riksveier til fylkene, og mener at fylkeskommunene er et unødvendig og fordyrende forvaltningsnivå som innebærer sløsing med skattebetalernes penger. Det finnes imidlertid rom for effektiv-

sering også innfor dagens organisering. Dersom de estimerte kostnadene til felles veiadministrasjon viser seg å være alt for høye, vil fylkene være tjent med å få disse 500 millioner kronene slik at de selv kan kjøpe tjenester av Statens vegvesen og andre aktører.

Svar:

Innledningsvis vil jeg fremheve at forvaltningsreformen vil bidra til å styrke fylkeskommunenes påvirkningskraft og vil styrke fylkeskommunenes rolle som regional utviklingsaktør. Tilbakemeldingene fra kommunesektoren tyder også på at kommunesektoren er positiv til hovedpremissene bak reformen. Tilbakemeldingene fra fylkeskommunene tyder også på at prosessen med forvaltningsreformen på samferdselsområdet er i rute.

Jeg registrerer allikevel at det er enkelte momenter, spesielt knyttet til de økonomiske konsekvensene med forvaltningsreformen, som KS mener ikke er opplyst i tilstrekkelig grad. Mer konkret har KS altså rettet kritikk mot regjeringen knyttet til problemstillingen om felles vegadministrasjon, og har etterlyst en nærmere konkretisering av utgiftene. Jeg har i brev 23. november 2009 til KS, jf. vedlegg, gitt en detaljert redegjørelse for problemstillingen om felles vegadministrasjon.

KS gir i brevet inntrykk av at den delen av de samlede utgiftene til felles vegadministrasjon som beregningsmessig er relatert til det vegnettet som fylkeskommunene overtar 1.1.2010, er trukket ut fra fylkeskommunenes varslede rammer. Dette er basert på en misforståelse. Det har vært en premiss siden fremleggelsen av Ot.prp. nr. 10 (2008-2009) at det ikke gjøres endringer i organiseringen av Statens vegvesen, og at vegadministrasjonen skal bestå som i dag også etter forvaltningsreformen. Dette har Stortinget også sluttet seg til. Videre er det etter bestemmelsene i vegloven § 19 nedfelt at utgifter til den felles vegadministrasjonen for riks- og fylkesveger dekkes av staten.

Fordi arbeidet med økonomi i tilknytning til reformen ikke var ferdigstilt på tidspunktet for framlegg av Nasjonal transportplan 2010-2019, var de økonomiske rammene i planen basert på beregnede rammer til øvrig riksvegnett (det nye fylkesvegnettet) slik det ville vært uten reformen. Blant annet var problemstillingen knyttet til samlede kostnader til felles vegadministrasjon som Statens vegvesen skal dekke, ikke endelig avklart. De anslåtte rammene til felles vegadministrasjon ble i NTP derfor fordelt mellom fylkeskommunene (øvrig riksvegnett) og Statens vegvesen slik de ut fra beregninger foretatt av Statens vegvesen er fordelt mellom stamveger og øvrig riksvegnett i dag. Dette har nok bidratt til misforståelsen om at midler til felles vegadministrasjon har blitt trukket ut av fylkeskommunenes varslede ram-

mer i NTP. Jeg vil nok en gang understreke at det ikke på noe stadium har vært intensjonen at fylkeskommunen skulle få overført midler knyttet til felles vegadministrasjon.

Jeg går heller ikke nærmere inn på detaljene knyttet til felles vegadministrasjon her, men vil vise til redegjørelsen i mitt brev til KS.

Vedlegg til svar:

Brev fra samferdselsministeren til Kommunenes Sentralforbund - Kommunesektorens interesse- og arbeidsgiverorganisasjon, datert 23.11.2009.

Kostnader til felles vegadministrasjon

Jeg viser til brev 21. oktober 2009 fra KS vedrørende ovennevnte.

KS retter kritikk mot regjeringen knyttet til to forhold i forbindelse med problemstillingen om felles vegadministrasjon for riks- og fylkesvegsaker:

1. dekking av utgifter til felles administrasjon
2. nærmere konkretisering av kostnadsberegningene

Dekking av utgifter

KS gir i brevet inntrykk av at den delen av de samlede utgiftene som beregningsmessig er relatert til det vegnettet som fylkeskommunene overtar 1.1.2010, er trukket ut fra fylkeskommunenes varslede rammer. Dette er basert på en misforståelse. Det har vært en premiss siden fremleggelsen av Ot.prp. nr. 10 (2008-2009) at det ikke gjøres endringer i organiseringen av Statens vegvesen, og at vegadministrasjonen skal bestå som i dag også etter forvaltningsreformen. Dette har Stortinget sluttet seg til. Videre er det etter bestemmelsene i vegloven § 19 nedfelt at utgifter til den felles vegadministrasjonen for riks- og fylkesveger dekkes av staten.

Fordi arbeidet med økonomi i tilknytning til reformen ikke var ferdigstilt på tidspunktet for framlegg av Nasjonal transportplan 2010-2019, var de økonomiske rammene i planen basert på beregnede rammer til øvrig riksvegnett (det nye fylkesvegnettet) slik det ville vært uten reformen. Blant annet var problemstillingen knyttet til samlede kostnader til felles vegadministrasjon som Statens vegvesen skal dekke, ikke endelig avklart. De anslåtte rammene til felles vegadministrasjon ble fordelt mellom fylkeskommunene (øvrig riksvegnett) og Statens vegvesen slik de ut fra beregninger foretatt av Statens vegvesen er fordelt mellom stamveger og øvrig riksvegnett i dag. Dette ble gjort ved at 537 mill. kroner av Statens vegvesens utgifter til sams vegadministrasjon av praktiske hensyn ble lagt til de foreløpige rammene til fylkeskommunene (øvrig riksvegnett). Dette er i

ettertid og av flere enn KS blitt tolket som et tidlig varsel om rammer til fylkeskommunene på samferdselsområdet som en følge av forvaltningsreformen. Departementet vil understreke at dette aldri har vært intensjonen.

Det økonomiske opplegget for forvaltningsreformen på samferdselsområdet ble varslet først i St.prp. nr. 68 (2008-2009) Kommuneproposisjonen 2010 og endelig forslag fra regjeringen ble presentert i Prop. 1 S (2009-2010). Her ble det blant annet lagt til grunn en samlet årlig kostnad til felles vegadministrasjon på 1 mrd. kr, hvilket er 100 mill. kr lavere enn det Statens vegvesen har beregnet. Avviket skyldes stor usikkerhet knyttet til nivået på kostnadene. Konsekvensen av denne endringen er at fylkeskommunene i perioden 2010-2013 vil få en årlig ramme til drift og vedlikehold som er vel 50 mill. kr høyere enn dersom Statens vegvesens anslag hadde blitt lagt til grunn. Jeg viser ellers til brev 14. oktober 2009 fra Samferdselsdepartementet til KS med redegjørelse for de økonomiske rammene som overføres fra Samferdselsdepartementet til rammetilskuddet i forbindelse med forvaltningsreformen.

KS tar videre i sitt brev opp problemstillingen om den sterke opptrappingen av investeringer i riksvegene, og at kollegiet er bekymret for at ordningen med felles vegadministrasjon kan bidra til knapphet på planressurser til fylkesvegene. I denne sammenheng tar KS opp at 500 mill. kr ideelt sett burde vært overført til fylkeskommunene, slik at de selv kunne bestille/kjøre planleggingstjenester.

Samferdselsdepartementet vil understreke at de 500 mill. kr ikke dekker utgifter til planlegging på investeringssiden. Konkrete planleggingsutgifter på investeringssiden dekkes over investeringspostene, og Statens vegvesen braker også i dag i stor grad eksterne ressurser til denne planleggingen.

Nærmere konkretisering av kostnadsberegningen av felles vegadministrasjon

Statens vegvesen regnskapsfører ikke utgifter med tanke på den detaljerte informasjonen KS har etterspurt i notat av 4. september 2009 til Samferdselsdepartementet. For Statens vegvesen ville det ha medført mer administrasjon om etaten skulle postert

alle utgifter til felles vegadministrasjon slik KS etterlyser. Regioninndelingen i Statens vegvesen er grunnlaget for styring og dermed regnskapsføring av utgifter i Statens vegvesen. Mange av etatens ansatte arbeider daglig med problemstillinger på tvers av fylkesgrenser, og på tvers av riks- og fylkesveger. Dette gjelder blant annet arbeidet med trafiksikkerhet og miljø hvor Statens vegvesen har et sektoransvar. Her inngår forvaltningsoppgaver, kunnskapsoppbygging, kunnskapsinnhentning med mer. Fra Statens vegvesens side har det ikke vært styringsmessig behov for regnskapsføring på tvers av disse grensene i de tilfellene der kostnadene allikevel dekkes av Statens vegvesen. Slik Samferdselsdepartementet oppfatter det har slik regnskapsføring heller ikke vært etterspurt tidligere av fylkeskommunene i alle de år den felles vegadministrasjonen har eksistert. Det er lagt til grunn at ordningen med felles vegadministrasjon skal være utformet slik at ikke de totale kostnadene til forvaltning og administrasjon øker.

Det er store ressurser knyttet til å forvalte et så omfattende vegnett som summen av riks- og fylkesveger utgjør. Det kan også vises til at Oslo kommune (som kun har kommunale veger og dermed ikke kan benytte felles vegadministrasjon) har anslått sine utgifter for å ivareta det nye vegnettet høyere enn hva Statens vegvesen først hadde lagt til grunn med utgangspunkt i beregninger av kostnader for dagens øvrige riksvegnett.

Samferdselsdepartementet og Statens vegvesen ønsker et nært og godt samarbeid med både fylkeskommunene og KS, og jeg håper at vi kan samle felles krefter for å takle de store og spennende utfordringene som ligger foran oss. Det vil derfor være uheldig om det kreves ytterligere kompleksitet i regnskapssystemet og regnskapsføringen. Dette vil gi økte administrative kostnader og vil ikke være i tråd med intensjonen om at forvaltningsreformen ikke skal bidra til ytterligere byråkratisering. Fra regjeringens side vil det være ønskelig på sikt å komme fram til felles rammer med fylkeskommunene for hvordan regnskapssystemet og rapporteringen skal kunne forenkles og samtidig styrkes som styringsinstrument. Her må Statens vegvesen og fylkeskommunene ha en fortsatt god dialog fremover.

SPØRSMÅL NR. 299**Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 15. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Småkraftutbygging står fram som en svært interessant mulighet for utvikling av lokal aktivitet og verdiskaping. I en tid med lav aktivitet innen bygg og anlegg, kunne flere utbygginger av småkraft bidra til å holde aktivitetene oppe. Saksbehandlingen er i dag både langdryg og komplisert. Småkraft kan i tillegg gi et sterkt bidrag til at Norge skal nå klimamålene. Tiden saksbehandlingen tar, demper imidlertid aktiviteten sterkt og frustrerer initiativtagerne.

Har statsråden planer om å forenkle saksbehandlingen?»

Svar:

I regjeringsplattformen er det fastslått at en vil ”styrke og forbedre konsesjonsbehandlingen uten å redusere miljøkravene”.

Styrking og effektivisering av NVEs konsesjonsbehandling gjennom flere år har ført til at behandlingstiden per sak er redusert. NVEs konsesjonsbe-

handlingskapasitet er i 2009 doblet sammenliknet med 2005. I 2004 ble 25 konsesjonssaker om små vannkraftverk avgjort. De tre siste årene har over dobbelt så mange tilsvarende saker blitt avgjort årlig. Jeg vil imidlertid nevne at det naturlig nok må ta noe tid fra saksbehandlingskapasiteten styrkes, til det gir full effekt med hensyn til antall ferdigbehandlede saker. Økningen i antall ferdigbehandlede saker per år forventes derfor å øke ytterligere de nærmeste årene.

Det krever tid og ressurser å gjennomføre forsvarlige, helhetlige vurderinger og en behandling som inkluderer konsekvensutredninger, høringer, folkemøter, befaringer etc. innenfor fastsatte krav. Jeg er opptatt av å videreføre arbeidet med å styrke og forbedre konsesjonsbehandlingen. Som et ledd i dette overfører OED myndigheten til å gi konsesjon for vannkraftutbygginger under 1 MW fra NVE til fylkeskommunen fra 1. januar 2010. NVEs regionkontorer skal fortsatt ha den innledende saksbehandlingen frem til konsesjonsvedtak.

SPØRSMÅL NR. 300**Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden konsekvensene av nedlegging av tilbudet til revmatikere i Kongsvinger, i lys av politiske målsettinger om å sikre et mer helhetlig behandlingstilbud der pasientene bor, styrke det spesialiserte rehabiliteringstilbudet og redusere sykefraværet?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset Innlandet, Kongsvinger tilbyr både behandling og rehabilitering for revmatikere. Dette gir revmatikere i regionen et helhetlig og godt tilbud i nærmiljøet, i tråd med intensjonene i samhandlingsreformen. I forbindelse med budsjettarbeidet for 2010 er det foreslått å avvikle tilbudet til revmatikere ved Kongsvinger sykehus. Dette vil svekke tilbudet til disse kronisk syke pasientene, og føre til et mer fragmentert tilbud og økt reiseavstand i strid med

målsettingene i St.meld. nr. 47 (2008 -2009) Samhandlingsreformen.

Ventetiden for diagnostisering av revmatiske lidelser er i snitt 24 uker ved Lillehammer sykehus, og opp til 72 uker for andre sykehus i Helse Sør-Øst, i følge fritt sykehusvalg.net. En nedlegging av tilbudet til revmatikere ved Kongsvinger vil føre til økt ventetid, og dermed økt sykefravær. Pasienter med muskel- og skjelettlidelser er overrepresentert blant de som er sykemeldt og uføretrygdet, og det er derfor viktig å sikre rask diagnostikk, behandling og rehabilitering for å forhindre at de faller ut av arbeidslivet.

Svar:

Det regionale helseforetaket har ansvar for å yte nødvendige tjenester innenfor spesialisthelsetjenesten til de som trenger det. Videre har det regionale

helseforetaket ansvar for å ta stilling til organisering av tilbudet.

Jeg er opptatt av at personer med revmatisk sykdom skal få et godt tilbud i spesialisthelsetjenesten, og at ventetiden for behandling og rehabilitering ikke skal øke.

Etter det jeg har fått opplyst fra Helse Sør-Øst RHF, foreligger det ikke planer om å legge ned tilbudet til revmatikere i Kongsvinger.

SPØRSMÅL NR. 301

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 11. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvordan mener finansministeren at eierskapet i Statens pensjonsfond Utland best kan benyttes til å påvirke Novartis i den aktuelle konflikten med indiske myndigheter, til fordel for fattige menneskers behov for tilgang til rimelige medisiner?»

BEGRUNNELSE:

Flere norske frivillige organisasjoner med engasjement for internasjonal rettferdig fordeling og fattigdomsbekjempelse har den senere tid engasjert seg i saken som legemiddelselskapet Novartis har ført over lengre tid mot Indias patentlovgivning. Indias patentlovgivning åpner, i større grad enn i mange andre land, for at det kan produseres billige kopipreparater av god kvalitet, noe som øker tilgangen til livsviktige medisiner for mange fattige i utviklingsland.

Norske myndigheter har tidligere engasjert seg direkte overfor Novartis' ledelse, med oppfordring om å finne løsninger som sikret fattige menneskers behov for tilgang til rimelige medisiner.

Den norske stat er samtidig en stor investor i Novartis, med eierskap i aksjer for vel NOK 10 mrd kroner gjennom Statens pensjonsfond Utland.

Svar:

Regjeringen har generelt et bredt engasjement i spørsmål om legemidler og vaksiner til utviklingsland. Det bevilges penger til kjøp av billige medisiner gjennom ulike nasjonale og globale initiativer. Ordningene Norge deltar i er GAVI, IFFIM, AMC og Solidaritetsavgiften. Alle har som formål å kjøpe eller utvikle medisiner til fattige land til en overkommelig pris.

WTO-avtalen om handelsrelaterte sider ved immaterielle rettigheter (TRIPS-avtalen) pålegger WTO-medlemmene en plikt til en viss minimums-

beskyttelse av immaterielle rettigheter, herunder patenter. TRIPS-avtalen søker å finne en balanse mellom hensynet til å stimulere til forskning og utvikling av ny medisin og hensyn til billig tilgang til god medisin for fattige land. TRIPS-systemet støtter derfor en rett til patentbeskyttelse, samtidig som hensynet til folkehelsen i fattige land ivaretas gjennom reglene om tvangslisensiering.

Norge har vært en pådriver for å få til en god ordning for tvangslisensiering. For Norge vil det være viktig å få fram at ordningen med tvangslisenser faktisk finnes og at den bør tas i bruk. Tiltak for å styrke denne ordningen og gjennomføringen av den vil bidra til fokus på løsninger som er gode for landene det gjelder og som er basert på et internasjonalt avtaleverk.

Novartis bruker nå rettssystemet til å avklare rekkevidden av patentbeskyttelsen for sine legemidler. Jeg forstår bekymringen for at en slik prosess kan forsinke tilgang på billige legemidler. Samtidig mener jeg at det i seg selv er positivt at multinasjonale selskaper underlegger seg rettssystemene i de landene de opererer i og aksepterer utfallet av slike prosesser. Ikke minst de fattige landene selv er tjent med dette.

Det er derfor vanskelig å kritisere selskapets framgangsmåte på prinsipielt grunnlag.

Man kan diskutere hvorvidt regelverket for patentrettigheter treffer den rette balansen mellom hensynet til kjøpere av medisiner i fattige land (som har et legitimt ønske om å få disse så rimelig som mulig) og legemiddelselskapene (som har et legitimt behov for patentbeskyttelse for å kunne tjene penger til å dekke forsknings- og utviklingskostnader for nye medisiner). Men da er det internasjonal patentlovgivning som er oppe til diskusjon - ikke enkelt-selskapers oppreden. I lys av dette er det derfor ikke opplagt at eierskapsutøvelse gjennom Statens pensjonsfond -

Utland skulle være det mest egnede eller naturlige virkemiddelet.

Norges Bank har over tid bygget kompetanse og erfaring knyttet til noen hovedområder: god selskapsstyring, miljøhåndtering (herunder klima og vann), samt barnarbeid. Områdene er valgt ut med tanke på følgende faktorer: relevans for investorer generelt og fondets portefølje spesielt; egnethet i dialog med selskaper og/eller regulerende myndigheter; mulighet for reelt gjennomslag; samt at prioriteringene kan forsvares finansielt. De har utarbeidet egne dokumenter som gjør det klart hvilke forventninger banken har som investor til selskapenes håndtering på flere av områdene: barnarbeid, klima og vann. Dette blir brukt aktivt i dialogen og oppfølgingen av selskapene. Det foregår ikke noe eierskapsarbeid spesielt rettet mot vaksinespørsmål.

Regjeringen ser positivt på Norges Banks vektlegging i eierskapsarbeidet, og anser det hensikts-

messig at ressursene konsentreres om noen hovedområder. Det synes også å være forståelse for denne prioriteringen både blant organisasjoner, jf. innspill i forbindelse med evalueringen av de etiske retningslinjene, og i Stortinget, jf. behandlingen av de årlige meldingene om forvaltningen av Statens pensjonsfond.

I 2007 tok Leger uten Grenser opp denne saken med finansministeren, som igjen innhentet synspunkter fra Norges Bank. Norges Bank svarte at de var orientert om saken, og forsikret at de som investor ville følge med på hvordan selskaper som Novartis håndterte denne problemstillingen. Saken prøves fortsatt for indiske domstoler, nå ved indisk høyesterett. Jeg har tillit til at Norges Bank er oppmerksomme på selskapets håndtering av saken og hvorvidt selskapet opptrer i tråd med de spilleregler som må gjelde i slike saker.

SPØRSMÅL NR. 302

Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 14. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er sterkt behov for et erstatningssykehus for Hamar- og Sannerud sykehus i Sykehus Innlandet. Planleggingen må komme i gang. Det er grunn til å frykte at hovedstadsprosessen skal utløse nye investeringsbehov i hovedstadsområdet som kan bidra til å fortrenge og forsinke bygging av erstatningssykehus på Hamar og andre nødvendige investeringer i Innlandet.

Hva vil stasråden gjøre for å sikre at slik fortrenning ikke skjer?»

Svar:

Som representanten er kjent med, har de regionale helseforetakene et helhetlig ansvar for investeringer og drift i egen region. Dette innebærer at Helse Sør-Øst RHF har ansvar for å prioritere, vurdere og igangsette investeringsprosjekter, og et ansvar for at investeringene kan håndteres innenfor foretakenes resursrammer.

Helse Sør-Øst RHF har en omfattende investeringsportefølje. Den viktigste forutsetningen for å gjennomføre nødvendige investeringer er at helseregionen har orden i sin driftsøkonomi. For å sikre at

investeringer skjer i samsvar med overordnede helsepolitiske rammer, er det lagt opp til en overordnet nasjonal styring, blant annet ved at investeringsprosjekter over 1 mrd. kroner skal forlegges departementet før beslutning om igangsetting. Videre vil etablering av lån til nye investeringer inngå som en del av den årlige budsjettbehandlingen.

Helse- og omsorgsdepartementet har mottatt konseptplaner for utbygging av et nytt sykehus i Østfold. Nytt Østfoldsykehus er dermed prioritert av styret for Helse Sør-Øst RHF. Andre vurderinger og prioriteringer av påkrevde investeringer i helseregionen ligger som tidligere omtalt innenfor Helse Sør-Øst RHF sitt ansvarsområde.

Jeg vil også understreke at hovedstadsprosessen er del av et større omstillingsarbeid i Helse Sør-Øst etter sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst i 2007. Den sammenslåtte regionen fikk i oppdrag å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regionen generelt og i hovedstadsområdet spesielt. Oppdraget ble utdypet i foretaksmøte i Helse Sør-Øst RHF i mai 2007. Det ligger dermed et klart mandat fra eier knyttet til Helse Sør-Øst RHF gjennomføring av hovedstadsprosessen.

SPØRSMÅL NR. 303**Innlevert 3. desember 2009 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 14. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mange må bruke Albyl-E for å unngå alvorlige hendelser som hjerteinfarkt og slag.

Hva er grunnen til at det kostnadseffektive legemiddelet Albyl-E ikke er på blå resept når Pravix som er et dyrere men sammenlignbart legemiddel er det?»

BEGRUNNELSE:

Det er et tverrpolitisk mål å holde egenandelsbetalingen til medisiner og behandlinger lave. Egenandelen tak 1 skal beskytte mot høye utgifter til nødvendige medisiner, men det viser seg at mange allikevel store utgifter til legemidler utover denne egenandelen. Grunnbehandlingsmidlet Albyl-E brukes blant annet av diabetespasienter og av dem som har hatt alvorlige hendelser som hjerteinfarkt og slag. Jeg har fått henvendelse fra brukere som ikke kan forstå hvorfor de må betale selv hvis de får foreskrevet bruk av Albyl-E når et legemiddel som Pravix er på blå resept. Det kan virke som om et veldokumentert preparat beholdes i en gammel ordning uten logisk begrunnelse, mens det dyrere legemidlet til samme bruksområdet blir vurdert på en annen måte.

Kostnaden ved å betale Albyl-E for hver enkelt bruker er ikke stor, men for en som allerede har store helserelaterte utgifter og samtidig stram økonomi har det en viss betydning.

I England hvor legemidlet dekkes av det offentlige har staten forhandlet seg frem til en pris som er kun 15 % av hva pasientene i Norge betaler for Albyl-E. Det viser at staten har store muligheter til å forhandle seg frem til en bedre pris enn hva pasientene selv må betale.

I dag få riktignok mange refundert deler av sine utgifter gjennom bidragsordningen noe som skaper ekstra byråkrati.

Det prinsipielle er imidlertid like viktig i denne saken.

Slik jeg ser det må det være pasientens behov for medisinen som skal ligge til grunn for avgjørelsen om et legemiddel skal være på blå resept, og ikke gammel praksis eller pris. I et velfungerende refu-

sjonssystem burde kostnadseffektive legemidler være å foretrekke, og hvis det er målsetningen virker det mot sin hensikt å unnta Albyl-E fra blåreseptordningen.

Svar:

Lavdosebehandling med acetylsalisylsyre (Albyl-E) inngår i standardbehandlingen av pasienter med forhøyet risiko for hjertesykdom (primærprofylakse) og pasienter med etablert hjertesykdom (sekundærprofylakse). Legemidlet har vært på markedet i mange år, og utgiftene dekkes primært av pasienten selv.

Behandling med acetylsalisylsyre koster under en krone per dag for den enkelte pasient. I 2008 var det nærmere 360 000 brukere, og samlet omsetning var om lag 115 mill. kroner. Hvis det skal innvilges forhåndsgodkjent refusjon til acetylsalisylsyre, vil det gi en merkostnad for folketrygden på om lag 100 mill. kroner årlig.

Rikstrygdeverket tilrådet i 1999 at det ikke skulle ytes refusjon for utgifter for bruk av acetylsalisylsyre. Bakgrunnen for dette var at preparatet allerede var i utstrakt bruk, og at det hadde en svært lav pris. Det ble derfor ansett som lite sannsynlig at det var et underforbruk av preparatet som ville kunne bedres ved refusjon av utgifter. Departementet sluttet seg til denne vurderingen.

Statens legemiddelverk har etter dette vurdert at acetylsalisylsyre oppfylder de faglige kriteriene for forhåndsgodkjent refusjon, men har på grunn av budsjettkonsekvenser ikke fullmakt til å innvilge dette. Saken er derfor oversendt HOD for videre behandling i budsjettprosessene. Slik jeg ser det, kan det bli vanskelig å prioritere refusjon av utgifter til dette legemidlet så lenge det vil måtte gå på bekostning av andre gode helsetiltak.

Fra 1. desember 2009 er acetylsalisylsyre tatt opp på byttelisten til Statens legemiddelverk. Dette innebærer at Albyl-E trolig vil få generisk konkurranse, noe som igjen vil kunne føre til lavere priser for pasientene.

SPØRSMÅL NR. 304**Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«3 av 4 tunneler i landet har radiodekning for nødsamband. Dette kan få svært store konsekvenser dersom det skjer en ulykke i en tunnel. Av 35 tunnelene på strekningen mellom Voss og Bergen så mangler det samband i 24. Brannsjefen i Voss sier til NRK at problemet er så stort at når man er i en tunnel for å gjøre en jobb, så kan vi ikke kommunisere med hverandre. Med dagens bevilgninger vil det ta svært mange år før man får på plass nødkommunikasjon i tunnelene.

Hva vil statsråden gjøre for å fremskynde dette?»

Svar:

Det er mange eldre tunneler som ikke har utstyr for slik kommunikasjon. Av alle tunneler som er lenger enn 500 meter mangler 2 av 3 tunneler utstyr for nødkommunikasjon. I korte og gamle tunneler, kortere enn 500 meter, blir det normalt heller ikke installert slikt utstyr.

Årsaken til at utbyggingen ikke har hatt den framdriften som tidligere var planlagt er at Statens vegvesen har avventet utbyggingen av nytt nødnett. Det har som kjent oppstått store forsinkelser i denne

utbyggingen. I forbindelse med nødnettutbyggingen må Statens vegvesen sørge for nødvendige antenner og kabling i sine tunneler for at nødnettet skal virke også her. Vegvesenet har ikke sett det forsvarlig å investere i sambandsutstyr som bare ville få en kort levetid før nødnettet blir rullet ut.

Som kjent er utbygging av nytt nødnett nå påbegynt, og det er i første byggetrinn allerede installert nytt digitalt nødnett i 37 tunneler. Det utstyret som tas ned kan benyttes andre steder i landet som en midlertidig løsning i påvente av at Stortinget, etter en prøveperiode, tar stilling til videre utbygging.

Det er mange tunneler som fortsatt ikke har det ønskede sikkerhetsnivå, bl.a. med tanke på brannslokkere, nødtelefoner og lys. Dette er sikkerhetsutstyr som anses som viktige i den daglige drift av tunneler. Innenfor fastsatte økonomiske rammer må det derfor hele tiden gjøres avveininger.

Etter hvert som nødnettet bygges videre ut vil vegvesenet legge opp til at innsatsen på nødnett i tunneler også vil bli øket, men fremdriftsplanene for nødnettet er av grunner som er nevnt over usikre pr. i dag.

SPØRSMÅL NR. 305**Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 15. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hva slags dokumentasjon som forventes fremlagt ved vurdering av rimelighetsgrad i lønnsforhold til sirkusartister, og ser statsråden at det vil være vanskelig å opprettholde et sirkustilbud i Norge dersom lønnsnivået langt overstiger lønnsnivået for tilsvarende arbeid i sammen

liknbar bransje?»

BEGRUNNELSE:

Cirkus Arnardo er et av to klassiske sirkus i Norge, som i en begrenset periode av året har forestillin-

ger rundt om i landet. Sirkusartister blir i hovedsak rekruttert fra utlandet ettersom det er få eller ingen i Norge med den kvalitet og bakgrunn Cirkus Arnardo kan benytte. Utenfor Norges grenser finnes det en rekke sirkus, og følgelig flere med ønskede kvalifikasjoner og erfaring et profesjonelt sirkus vil kunne benytte.

Cirkus Arnardo har praktisert en slik rekruttering i flere år og hatt stabile lønninger, på nivå med andre sirkus de kan sammenlikne seg med.

I år fremsetter UDI et krav om å øke lønningene betydelig for å imøtekomme deres søknad om arbeidstillatelse for sine artister. UDI fremmer krav om

at dersom det ikke kan fremlegges dokumentasjon på at lønnsnivået til Arnardos artister er normalnivået for tilsvarende sted og yrke, skal Statens lønnsregulativ, lønnstrinn 1 legges til grunn.

Ettersom det ikke er et stort sirkusmiljø i Norge har Arnardo vist til lønnsnivået i eget sirkus de siste årene, men og sammenliknet med tilsvarende artister utenfor Norges grenser. Likevel hevder UDI at det ikke er tilstrekkelig dokumentasjon og krever ytterligere dokumentasjon for å kunne fravike kravet om å benytte Statens regulativ, lønnstrinn 1.

Svar:

or å sikre at arbeidstakere kan forsørge seg selv, er det et generelt vilkår for arbeidstillatelse i Norge at lønns- og arbeidsvilkårene ikke er dårligere enn etter gjeldende tariffavtale, regulativ eller det som ellers er vanlig for vedkommende sted og yrke. Dette gjelder også for sirkusartister.

For sirkusartister, musikere og kunstnere ble kravene til minstelønn hevet av Utlendingsdirektoratet i mars i år. Dette var en tilpasning til den generelle

lønnsutviklingen i samfunnet. Etter Utlendingsdirektoratets nye rundskriv kreves det at lønnen minimum tilsvarer lønnstrinn 1 i Statens lønnsregulativ, med mindre det kan dokumenteres at en lavere lønn er normal for vedkommende sted og yrke.

Formuleringen ”vedkommende sted og yrke” i forskriften setter en begrensning for hvilken dokumentasjon som er relevant ved vurderingen. Det kan i utgangspunktet ikke legges særlig vekt på lønnsnivået i utlandet, mens det vil være relevant hva sirkusartister ved andre sirkus i Norge tjener. Det er ellers ingen krav til dokumentene som fremlegges, så lenge de belyser lønnsforholdene på stedet for tilsvarende yrker.

Regjeringen er opptatt av å legge forholdene til rette for arbeidsinnvandring. Et viktig ledd i dette er å motvirke sosial dumping. Dette gjelder også sirkusartister og andre grupper artister og kunstnere. Jeg mener uansett at den lønnsjusteringen som nå er gjort, i seg selv ikke er til hinder for å opprettholde et sirkustilbud i Norge.

SPØRSMÅL NR. 306

Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 14. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hva er praksis i NAV når det gjelder justering av beløpsgrenser for hjelpemidler i forhold til prisutviklingen, og vil statsråden påse at det evt. etableres rutiner som sikrer at dette blir gjort for eksempel årlig?»

BEGRUNNELSE:

Arbeids- og velferdsdirektoratet har, med hjemmel i hjelpemiddelforskriftens § 2 fastsatt nærmere retningslinjer som definerer stønadsnivåer for ulike typer hjelpemidler, jfr. også folketrygdlovens § 10-7. NAVs retningslinjer er publisert på www.nav.no/Rettskildene/Vedlegg/104339.cms.

Stønadsnivåene er i mange tilfeller definert som konkrete beløpsgrenser. Dersom disse beløpsgrensene ikke gjennomgås og endres i tråd med prisutviklingen i de ulike kategoriene av hjelpemidler, vil det innebære over tid at en større andel av den økonomiske belastningen knyttet til å trenge slike hjelpemidler

i hverdagslivet i arbeid og fritid skyves over på den enkelte.

Fra en aktuell bruker er vi for eksempel blitt informert om at maks grensen for stønad til brilleinnfatninger har vært uendret på 600 kr i mange år.

Svar:

Arbeids- og inkluderingsdepartementet fastsetter årlig en rekke stønadssatser på hjelpemiddelområdet. Disse tilskuddene skal gi økonomisk kompensasjon for ekstrautgifter på grunn av varig funksjonsnedsettelse. Som hovedregel blir disse tilskuddene prisjustert, og for 2010 er det lagt til grunn en justeringsfaktor på 1,6 pst. Egenbetaling er ikke justert i budsjettet for 2010.

Stønad fra folketrygden til brille/kontaktlinser til barn under 18 år med spesielle synslidelser har ikke blitt jevnlig prisjustert. Jeg vil imidlertid fra og med 2010 legge opp til å prisjustere også disse satsene.

SPØRSMÅL NR. 307**Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 10. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Anbudskonkurransen for arbeidsrettet rehabilitering døgntilbud, hvor NAV står som oppdragsgiver, har nylig blitt avsluttet. HSH har sendt et brev til NAV fordi HSH mener det foreligger flere eksempler på urimelige og ubalanserte kontraktsvilkår i rammeavtalen for denne konkurransen, både når det gjelder avtalens varighet og oppsigelse, leverandørens personell og avbestilling av bekreftede avrop.

Vil statsråden ta en gjennomgang av NAVs kontrakter og sikre at de i fremtiden blir mer balanserte i tråd med brukernes interesser?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til brev sendt fra HSH 23. oktober til NAV Drift og Utvikling, med kopi til Arbeids- og inkluderingsdepartementet, der ovennevnte problemstilling tas opp. Jeg har også mottatt konkrete bekymringsmeldinger fra enkeltstående virksomheter.

En av disse er Evjeklinikken, som stiller spørsmål ved hvordan NAVs anbudspraksis slår ut for den voksende pasientgruppen av overvektige, som vi vet krever annen spisskompetanse enn tradisjonell rehabilitering. Denne gruppen har i stor grad behov for medisinsk rehabilitering før de starter eventuelt arbeidsutprøving/trening.

KrF er i likhet med HSH opptatt av at det skal være god bestillerkompetanse hos offentlige innkjøpere. Det må være tydelighet i hva man ønsker å anskaffe, hvilke kriterier som legges til grunn ved tildeling og vektingen av disse. Videre er god bestillerkompetanse og kunnskap om anskaffelsesregelverket avgjørende for å kunne benytte regelverket på best mulig måte, både når det gjelder utforming av treffsikre kravspesifikasjoner, samt gode og balanserte avtaler. Private helsevirksomheter bør ha gode, langsiktige og stabile rammevilkår som stimulerer til kvalitativt gode tilbud, innovasjon og utvikling av tjenestetilbudet, til beste for brukerne.

KrF mener at NAV, som en dominerende aktør og bestiller av helse – og rehabiliteringstjenester, må ta hensyn til sin maktposisjon som storkunde i markedet. NAV må dermed bestrebe seg på å sette rimelige, balanserte og ryddige kontraktsvilkår for sine innkjøp. Ut fra den nylig avsluttede konkurransen, kan det synes som om holdningen heller er at NAV ukritisk utnytter sin dominerende posisjon. Dette er uheldig, og kan på sikt føre til et anstrengt samarbeidsklima med de private aktørene, som er viktige leverandører av rehabiliteringstjenester. Det er også

grunn til å bemerke at den usikkerheten som kan oppstå hos leverandørene som følge av ensidige og urimelige avtalevilkår, må antas å resultere i høyere priser hos leverandørene enn der det settes balanserte og forutberegnlige vilkår. Dersom leverandørene har god forutberegnlighet og sikkerhet for gjennomføring av kontrakten, trenger de heller ikke prise inn risiko på samme måte.

Dersom ensidige og urimelige avtalevilkår opprettholdes, vil det på sikt kunne medføre lav investeringsgrad i virksomhetene og at gode tilbud forvitrer som følge av økonomisk usikkerhet. I verste fall risikerer man at virksomhetene ikke vil ha mulighet til å drive videre, og at brukerne dermed mister verdifulle tilbud.

Svar:

Arbeidsrettet rehabilitering ble innført som tjeneste i regi av arbeids- og velferdsetaten i forbindelse med ordningen Tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte (raskere tilbake) i 2007. Fra 2009 er arbeidsrettet rehabilitering etablert som et regulært arbeidsrettet tiltak, der målgruppen er utvidet til personer med nedsatt arbeidsevne.

Gjennom ordningen med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester (raskere tilbake) er det i løpet av kort tid etablert mange tilbud på et område som var preget av mangler. Arbeidsrettet rehabilitering er således en relativt ny tjeneste i arbeids- og velferdsetatens regi og området er i utvikling. Vi har erfart stor og økende interesse for arbeidsrettet rehabilitering på tilbudssiden siden oppstart. I tillegg til å sikre god utnyttelse av midlene avsatt til dette formålet er Regjeringen opptatt av å videreutvikle arbeidsrettet rehabilitering. Som en del av utviklingsarbeidet har Regjeringen bl.a. igangsatt et metodeutviklingsforsøk innen arbeidsrettet rehabilitering, herunder et eget metodeutviklingsforsøk rettet mot overvektige. Forsøksvirksomheten evalueres. Ordningen raskere tilbake i sin helhet evalueres av Samfunns- og næringslivsforskning (SNF) i Bergen. På bakgrunn av erfaringer og evalueringer vil Arbeids- og inkluderingsdepartementet i dialog med Arbeids- og velferdsdirektoratet jevnlig vurdere behovet for forbedringer i forhold til fremtidige opplegg for anskaffelser på dette området.

Etaten har inneværende år gjennomført anbudsprosesser i henhold til regelverket for offentlige anskaffelser og har inngått nye avtaler med leverandører både innen arbeidsrettet rehabilitering dagtilbud

og døgntilbud. Det er inngått avtaler med om lag 50 leverandører av dagtilbud i alle fylker og 15 leverandører av nasjonale døgntilbud innen arbeidsrettet rehabilitering. Av de 15 leverandørene av døgntilbud har de fleste hatt slike avtaler med arbeids- og velferdsetaten fra 2007 til 2009. Noen nye leverandører har kommet til mens noen av de tidligere leverandørene til arbeids- og velferdsetaten ikke har fått nye avtaler i den siste anbudsrunder. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at ingen av deltakerne i anbudsprosessen har klaget til KOFA. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser videre at NAV Drift og Utvikling (NDU) i denne anskaffelsen har hatt et bredt sammensatt og faglig kompetent evaluerings- og forhandlingsteam. Tildelingen er gjort på grunnlag av

hvilket tilbud som samlet sett ble ansett som de beste, basert på tildelingskriterier om kvalitet og pris oppgitt i konkurransegrunnlaget.

Jeg har fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at de er i ferd med å vurdere de innsigelser som er presentert i brev fra HSH av 23. oktober 2009. Jeg er også kjent med at lignende henvendelse er kommet fra KS. Dette vil gjennomgås samlet og arbeidet er planlagt gjennomført i løpet av desember 2009. En slik gjennomgang ligger innenfor etatens naturlige ansvarsområde, og jeg er inntil videre tilfreds med at Arbeids- og velferdsdirektoratet vil ha en egen gjennomgang av anførselene fra HSH og KS. Jeg har bedt om å bli orientert om resultatet av gjennomgangen.

SPØRSMÅL NR. 308

Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 16. desember 2009 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I samband med steinraset i Årdal 2. desember er det reist tvil om ansvarsforholda. Fylkeskommunen sa opp stillinga til fylkesgeologen i Sogn og Fjordane etter at NVE fekk ansvaret for rasberedskapen i landet. Men NVE hevdar at dei berre har eit førebyggjande ansvar og ikkje har ansvaret for å kontrollere raset, og at det er kommunane som har ansvaret. Som fjølge av dette var det ingen geolog i beredskap da raset i Årdal gjekk.

Korleis meinar statsråden at ansvarsforholda skal være, og er rutiane gode nok?»

Svar:

Steinraset i Årdal den 2. desember var en svært alvorlig hendelse. Det må ha vært dramatisk for de som bor i de berørte husene. Til alt hell medførte ikke raset menneskelige skader eller tap av liv.

I St.meld. nr 22 (2007-2008) om Samfunnsikkerhet la regjeringen frem forslag om at statlige forvaltningsoppgaver innen skredforebygging skulle ivaretas av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE), med virkning fra 1.1.2009. OEDs St.prp. nr. 1 (2008-2009) gir en grundig gjennomgang av NVEs nye rolle og oppgaver. Statlige oppgaver innen skredforebygging ble med dette samlet og statlig bistand til kommuner styrket.

Omorganiseringen på statlig nivå endrer ikke

kommunenes og tiltakshaveres ansvar for å ivareta sikkerheten mot skred i arealplanlegging og ved utbygging. Kommunenes ansvar for sikring mot naturfarer og for beredskap ligger fast, i tråd med de overordnede prinsippene om ansvar, nærhet og likhet som ligger til grunn for alt sikkerhets- og beredskapsarbeid og krisehåndtering i Norge.

Jeg kan bekrefte at NVEs ansvar i hovedsak er knyttet til forebygging av skader fra skred. Det er ikke tenkt at NVE skal ha egne geologer som skal rykke ut beredskapssituasjoner eller erstatte fylkesgeologene. NVE vil imidlertid som statlig fagetat innen skredområdet kunne bistå kommuner med råd i beredskapssituasjoner. I St.meld. nr. 22 sier regjeringen at "NVE vil kunne yte skredfaglig bistand til lokal og regional beredskapsplanlegging og vil kunne være en rådgiver under kriser." NVE har bl.a. god kjennskap til det geologiske fagmiljøet i Norge, og kan rådgi kommuner ved bestilling av geofaglig kompetanse.

Når det gjelder den aktuelle saken i Årdal hadde kommunen allerede rekvirert geolog før de kontaktet NVE. I ettertid er NVE nå i dialog med kommunen for å vurdere behov for bistand mot eventuelle nye skred.

Jeg mener den statlige omorganiseringen og NVEs nye skredansvar bidrar til å klargjøre ansvarsforholdene på dette området. Jeg har forståelse for at dette ikke er godt nok kommunisert og ikke tilstrek-

kelig kjent ennå. NVEs skredarbeid er i sitt første år, og de arbeider kontinuerlig med å styrke organisasjonen, rutiner og kommunikasjon rundt sin nye rolle. Naturhendelser som raset i Årdal vil også i fremtiden komme brått på og vil utfordre våre systemer og rutiner, og vi arbeider derfor fortløpende for å bli bedre. NVE er tilført økte ressurser for å ivareta sine nye

oppgaver, som bl.a. brukes til å styrke regionkontorenes kompetanse og kapasitet, med en særskilt styrking av Førde. Dette arbeidet er godt i gang og vil bidra til at regionkontorene i framtida vil bli bedre i stand til å bistå kommunene både med forebygging og i krisesituasjoner.

SPØRSMÅL NR. 309

Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 10. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hvorfor er det eksempelvis en tollsats på 6,4 % på vevde hansker, mens strikkede hansker har en tollsats på 7 % og hansker av kunstige tekstilfibrer har en tollsats på 10,7 %, men hansker av bomull (og skinnhansker?) er fritatt for toll, og hvorfor er det i det hele tatt toll på hansker?»

BEGRUNNELSE:

I tolltariffen fremkommer det følgende:

Hansker, vanter og votter av trikotasje (nr 61.16):

* med gummi:

- arbeidshansker og - votter: 5,9 %.
- ellers 5,9 %.

* med plast:

- arbeidshansker og - votter: 7 %.
- ellers 7 %.

* andre:

av ull eller fine dyrehår: 7 %.

av bomull: 0 %.

av syntetiske tekstilfibrer 7 %.

av andre tekstilmaterialer 7 %.

Hansker, vanter og votter (nr 62.16):

- av syntetiske eller kunstige tekstilfibrer: 10,7 %.

- ellers: 10,7 %.
- arbeidshansker og - votter, overtrukket med eller dypet i plast: 6,4 %.
- andre arbeidshansker og - votter: 6,4 %.
- andre hansker, votter og votter: 6,4 %.

Svar:

Uten å gå inn på enkelthetene i spørsmålene vil jeg på generelt grunnlag gi følgende svar:

Tidligere hadde norsk tekstil- og konfeksjonsnæring et visst omfang, og tollen hadde betydning for industriens evne til å konkurrere på det norske markedet.

Tolltariffen er ved flere anledninger endret både med hensyn til tollsatser og statistikkoppdelinger, i tillegg til at den har vært gjenstand for ulike justeringer som følge av forhandlingsrunder under GATT/WTO. Gjennom slike endringer har det stort sett vært anvendt matematiske formler, og dermed har slike ulikheter blitt teknisk videreført.

I løpet av de siste 15 årene er det aller meste av toll på industrivarer fjernet. For slike varer gjenstår det nå kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer. Spørsmål om ytterligere nedtrapping av toll er først og fremst et provenyspørsmål og må derfor vurderes i forbindelse med de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 310**Innlevert 4. desember 2009 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 10. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvorfor er det en tollsats på 6,6 % på slips?»

BEGRUNNELSE:

Jfr. Tolltariffen krever staten en tollsats på 6,6 %, noe som gjør at slips (og liknende varer) i Norge er dyrere enn i den er i andre land.

Det gjelder både slips av:

- silke eller silkeavfall.
- av syntetiske eller kunstige tekstilfiber.
- av andre tekstilmaterialer.

Svar:

Uten å gå inn på enkelthetene rundt toll på slips vil jeg på generelt grunnlag gi følgende svar:

Tidligere hadde norsk tekstil- og konfeksjonsnæring et vist omfang og tollen hadde betydning for industriens evne til å konkurrere på det norske markedet.

I løpet av de siste 15 årene er det aller meste av tollene på industrivarer fjernet. For industrivarer utenom næringsmidler gjenstår det nå kun toll på enkelte klær og andre tekstilvarer. Spørsmål om ytterligere nedtrapping av tollene er først og fremst et provenysspørsmål og må derfor vurderes i forbindelse med de årlige budsjettene.

SPØRSMÅL NR. 311**Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 11. desember 2009 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden styrke eier av skogeiendoms mulighet til å disponere over egen eiendom?»

BEGRUNNELSE:

Finansavisen skriver lørdag 28. november at for andre gang på kort tid nekter myndighetene Christian Sveas å kjøpe skogeiendom i Oppland. I et møte 19. november overprøvde fylkeslandbruksstyret et enstemmig vedtak i Søndre Land kommunestyret, som ga Sveas lov til å kjøpe skogen. Dette er med på å trenere muligheten for bønder å fortsette å drive egen virksomhet, og kan føre til nedlegging av landbruks-eiendommer.

Svar:

Saken som representanten referer til, gjelder etter det jeg har fått opplyst av Fylkesmannen i Oppland skogeiendommen Grette, gnr. 59, bnr. 1 m.fl. i Søndre Land. Eieren har solgt deler av skogen til Kistefos Træsliberi AS under forutsetning av at det gis delings-samtykke etter jordloven. I følge søknaden er eierenes hensikt med salget å få tilført kapital for ytterligere investeringer i resteiendommen. Fylkesland-

bruksstyret har i medhold av forvaltningsloven omgjort kommunens delingssamtykke.

Landbruket er bærebjelken i mange lokalsamfunn i distriktene. Denne regjeringen har og vil fortsatt arbeide for at ressursgrunnlaget på den enkelte eiendom bidrar til å sikre et aktivt landbruk. For å hindre at driftsgrunnlaget på skog- og jordbrukseiendommer blir svekket gjennom salg av deler av eiendommene har jordloven et generelt forbud mot deling. Forbudet er imidlertid ikke ment som et absolutt hinder for fradelinger. For eksempel kan fradelinger som er forsvarlig ut fra hensynet til arbeidsplasser, bosetting og driftsmessig gode løsninger tillates.

For å ivareta landbrukseiendommene som arbeidsplass og bosted mener jeg jordlovens delingsforbud spiller en viktig rolle. Dersom eieren fritt skal kunne dele fra deler av eiendommen uten samtykke fra det offentlige, vil dette gi motsatt resultat av den utvikling representanten legger til grunn. Jeg mener en slik endring av jordloven vil føre til flere ressurs-svake eiendommer uten selvstendig drift. Med de muligheter til dispensasjon som ligger i dagens fradelingsbestemmelse, finner jeg ikke grunn til å endre jordloven på dette punkt.

SPØRSMÅL NR. 312**Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 14. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Nok en gang ser vi at fødeavdelingen ved Narvik sykehus er på vei til å bli rammet. I den politiske plattform for flertallsregjeringen står det, sitat: ”Dagens desentraliserte sykehustilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud”, sitat slutt.

Vil ministeren bruke sin styringsrett i en tidlig fase ved å forhindre at fødeavdelingen ved Narvik sykehus blir sommerstengt?»

BEGRUNNELSE:

Ledelsen ved UNN Tromsø har vurdert det slik at de ikke kan ha alle fødeavdelingene åpent i sommer. De har bestemt at denne gangen er det Narvik som skal ha sommerstengt.

Svar:

Ved behandlingen av St. meld. nr 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet – om en sammenhengende svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg sluttet Stortinget seg til Regjeringens mål om at gravide, fødende og familien skal oppleve en helhetlig og sammenhengende svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg – altså at det blir en gledelig begivenhet for familien. Det er de ansvarlige for tjenesten – de regionale helseforetakene og kommunene – som har ansvaret for helheten i tilbudet. Det betyr et helsetilbud av høy faglig kvalitet, en helhetlig og trygg svangerskaps-

og fødselsopplevelse og en familievennlig barselomsorg. I meldingen ble regionale helseforetak pålagt å utarbeide en flerårig helhetlig og lokalt tilpasset plan for fødetilbudet i regionen sammen med berørte kommuner. Planen skal sikre de fødende i regionen et desentralisert, differensiert og forutsigbart fødetilbud, også i høytider og ferier. Hensynet til antall fødende i opptaksområdet, til geografi, kommunikasjonsmuligheter, struktur for lokale jordmortjenester og følgetjeneste skal vektlegges. Regionale helseforetak har fått frist til 1. juli 2010 til å utarbeide slike planer.

Jeg har fått opplyst fra Helse Nord RHF at det på nåværende tidspunkt ikke er fattet vedtak om sommerstengning av fødeavdelingen ved Narvik sykehus. I oppdragsdokumentene til regionale helseforetak for 2009 ble det understreket det er et mål å sikre drift av fødeinstitusjoner hele året. Sommer- og feriestengninger skal ikke skje pga økonomiske årsaker alene. Dersom det ikke lar seg gjøre å avvikle lovpålagt ferie forsvarlig, kan det stenges. Men stengingsperioden skal gjøres kortest mulig, og det skal iverksettes nødvendige tiltak for å sikre forsvarlighet i samarbeid med kommunene. Dette vil bli videreført i oppdragsdokumentene for 2010.

Jeg vil forsikre meg om at Helse Nord RHF legger disse føringer til grunn ved vurdering av eventuell sommerstengning av fødeavdelingen ved Narvik sykehus.

SPØRSMÅL NR. 313**Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 14. desember 2009 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Under budsjettarbeidet for rammeområde 8 denne høsten, har Utenriks- og Forsvarskomiteen avholdt flere høringer. Det som gjennomgående har vært påpekt, er at det fremlagte budsjettet ikke vil gi bedret forsvarsevne. I dagens utgave av Aftenposten er det er kronikk av to personer med stor forsvarskompetanse.

Mener statsråden at alle de som har påpekt mangler ved det fremlagte budsjett gjør dette mot bedre

vitende eller mangler de kompetanse når det gjelder sine uttalelser?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 7. desember 2009 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om forsvarsbudsjettet.

La meg innledningsvis slå fast at regjeringens forslag til forsvarsbudsjett for 2010 baserer seg på Stortingets vedtatte langtidspan for perioden 2009 til

2012. Denne planen inneholder en rekke tiltak for å etablere bærekraftig balanse mellom struktur, aktivitet og ressurser ved utgangen av 2012. Alle mål vil derfor ikke være nådd i 2010.

Regjeringen følger opp Stortingets beslutning for den langsiktige utviklingen av Forsvaret. Det gjør vi ved å gjennomføre den planlagte bevilgningsøkningen, følge opp omstillingstiltakene og styrke driften. Det økte driftsnivået går blant annet til nye fly og fartøyer, økt øvings- og treningsaktivitet i Heimevernet, seiling i Sjøforsvaret, og flere stillinger i Hæren. Selv om en helhetlig balanse i Forsvaret først skal nås i 2012, styrker de nevnte tiltakene gradvis forsvarsevnen. Den operative evnen forventes å bedres i 2010, blant annet som følge av innfasing av nye fartøyer i Sjøforsvaret, mottak av de første maritime helikoptrene og mottak av flere transportfly.

I den pågående forsvarsdebatten reises det tvil om utviklingen av Forsvarets driftsbudsjett og Forsvarets kjøpekraft. La meg derfor understreke at Forsvarets drift de senere år har ligget vesentlig høyere enn det de stortingsvedtatte langtidsplanene har vært basert på. Forsvarets driftsbudsjett i 2009 og 2010 er styrket nettopp for best mulig å sikre den operative aktiviteten også tidlig i langtidsperioden. I regjeringens forslag til forsvarsbudsjett for 2010 er driftsbudsjettet foreslått styrket reelt med 455 millioner kroner. Forsvarssektoren er også i en årrekke blitt kompensert lønns- og prismessig.

Jeg ønsker å bidra til å oppklare upresise fremstillinger, slik at vi kan få en konstruktiv debatt som tar med seg all den innsikt og kompetanse de ulike aktørene i forsvarsdebatten representerer.

SPØRSMÅL NR. 314

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. januar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Fredag 20.11.2009 ble inngangsportalen på Austmannalitunnelen på E 134 knust av steinblokker. Fredag 2 uker senere er det fortsatt ikke klart når tunnelen kan åpne slik at normal kapasitet på stamveien E134 fra Vestlandet til Østlandet blir gjenopprettet. Jeg går ut fra at statsråden deler min oppfatning av at oppryddingsarbeidet har gått tregt.

Vil statsråden sørge for fortgang i arbeidet med gjenåpning av Austmannalitunnelen og samtidig se nærmere på hvordan Statens Veivesen har håndtert denne hendelsen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til at Statens Veivesen tidligere har fremvist svært dårlig håndtering av stamveien E 134. Spesielt gjelder dette arbeidet knyttet til høydeutbedring i tunnelene, der både omkjøring og trafikkavvikling på E 134 ble håndtert på en måte som skapte kaos, ventetid og farlige situasjoner.

Statens Veivesen har i dag søndag 6.12.2009 følgende informasjon til trafikkantene:

"E 134 Haukelifjell Hordaland, Telemark - Midlertidig stengt stengt på grunn av tekniske problemer."

Stengt stamvei på 3. uke er uakseptabelt. Jeg håper statsråden raskt går inn i saken.

Svar:

Jeg har fått en redegjørelse fra Vegdirektoratet om raset, arbeidet med oppryddingen og sikringen av tunnelen, samt trafikkavviklingen.

Fredag 20. november 2009 raste store steinblokker ned på portalen til Austmannalitunnelen. Portalen består av en gammel del inn mot fjellet og en nyere del som er bygget som rasoverbygg. Raset knuste ca. 10 m av den gamle portalen og ca. 150 m³ steinmasser ble liggende igjen inne i tunnelen. Portalene er ordinære tunnelportaler som ikke er dimensjonert for steinras, men for snøras.

Direktoratet opplyser at flere entreprenører ble forespurt om å delta i sikringsarbeidet, blant annet Mesta drift AS. Mesta drift AS hadde imidlertid ledig mannskap bare to dager, dvs. 21. og 22. november, og hadde derfor ikke mulighet til å slutføre det omfattende sikringsarbeidet. Entreprenør AST, som hadde vunnet en kontrakt vedrørende rassikringsarbeid ved Eitrheimstunnelen, ble valgt fordi de kunne begynne arbeidet allerede 21. november.

Entreprenøren AST startet sikringsarbeidet i samarbeid med geolog. Det var fortsatt løse blokker i fjellsiden ovenfor rasstedet, som av hensyn til sikkerheten måtte tas ned. Under renskarbeidet viste det seg at fjellet var mye mer oppsprukket enn det de første undersøkelsene viste. Nye vurderinger i samarbeid

med geolog konkluderte med at det boreutstyret entreprenøren brukte ikke var effektivt nok på de store fjellblokkene.

Fredag 27. november var Statens vegvesen igjen i kontakt med Mesta drift AS for å få mer egnet utstyr for dette sikringsarbeidet. Det ble besluttet å rekvirere en krandrill som på det tidspunkt var operativ i Arendal. Krandrillen, som er en av få i sitt slag, måtte rigges ned og ble deretter flyttet til Austmannalitunnelen. Parallelt med dette ble det gjort nødvendig forarbeid på rasstedet slik at krandrillen kunne rigges opp på den nye delen av portalen. Boringen og sikringsarbeidet gikk deretter for fullt.

Stengingen 6. desember ble gjort fordi armatur var nedkjørt i Haukelitunnelen. Tunnelen var stengt et par timer for sikring av strømførende kabler og oppryddingsarbeid. Denne stengingen hadde ikke noe med arbeidet i Austmannalitunnelen å gjøre.

Av hensyn til de som arbeider på rasstedet, kunne ikke oppryddingsarbeidet av rasmassene i vegbanen og utbedringen av portalen starte før sikringsarbeidet i fjellet ovenfor var fullført. Støpeskjold (en forska-ling) til portalen som monteres for å tette hullet i portalen kom på plass i uke 51, og 18. desember ble tunnelen åpnet igjen. Vegbanen er noe innsnevret og høydebegrensingen er 4,2 m, men ellers er vegbanen og tunnelen åpen for vanlig ferdsel.

Endelig opprusning av tunnelportalen blir planlagt og utført når vintersesongen er over, og det kan arbeides trygt i området.

Det har vært omkjøring på gamlevegen i Austmannalia i den tiden sikringsarbeidet ble utført. Omkjøringsvegen var åpen for lette kjøretøy hele tiden, men var stengt for tunge kjøretøy et par dager til det ble sjekket ut at den kunne brukes. På omkjøringsvegen var det satt i gang tiltak med blant annet envegskjøring, ekstraordinær overvåking og salting.

Transportnæringen ønsket at vegen også ble åpnet som omkjøringsveg for tunge kjøretøy. Vegen med murer og sikring ble inspisert av Statens vegvesen, som fant det forsvarlig å åpne den også for tunge kjøretøy. Transportnæringen var tilfreds med ordningen.

Ut fra den redegjørelsen jeg har fått, kan jeg ikke slutte meg til representanten Sorteviks oppfatning om at arbeidet har gått tregt. Sikkerheten kommer i første rekke, og det gjelder både sikkerheten til trafikantene og de som utfører oppryddings- og sikringsarbeidet. I dette kompliserte og omfattende arbeidet er det nettopp hensynet til sikkerheten som har medvirket til at arbeidet har tatt noe tid. Jeg har full tillit til at Statens vegvesen har håndtert denne saken på best mulig måte.

SPØRSMÅL NR. 315

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 15. desember 2009 av fornyings- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Konkurransetilsynet har gjentagne ganger i de senere år kontrollert de store matvarekjedene og avviser hver gang at konkurransen er for svak. Av media synes det nå som landbruksministeren og Forbrukerrådet på nytt prøver å legge skylden på kjedene for dyr jordbruksproduksjon i et land med et av verdens høyeste kostnadsnivåer.

Hvilket faglig grunnlag mener statsråden at det finnes for den type påstander som nå fremsettes om at det bl.a. er "skjulte pengestrømmer" som gir de høye matvareprisene?»

Svar:

Dagligvareprisene er betydelig høyere i Norge enn i de andre skandinaviske landene. Samtidig er ut-

valget mer begrenset. Noe av årsaken til dette er knyttet til forhold utenfor dagligvarehandelen, for eksempel virkninger av landbrukspolitikken. Effektiv konkurranse i dagligvarehandelen er imidlertid avgjørende for at prisene ikke blir høyere enn nødvendig, og at forbrukerne får et tilstrekkelig bredt utvalg av dagligvareprodukter.

Norgesgruppen, Coop, Rema 1000 og Ica er nesten enerådende i det norske dagligvaremarkedet gjennom integrasjon av grossist- og detaljistleddene. De dagligvarekjedene som norske forbrukere møter, er tilknyttet disse fire nasjonale grupperingene. Også konsentrasjon i mange viktige leveringssektorer til dagligvarehandelen er høy. De fleste norske forbrukere har likevel et reelt valg mellom to eller flere kjeder når de foretar sine daglige innkjøp. Dette gjør at forutsetningene for at konkurransen kan fungere, er

til stede. Samtidig gjør en slik konsentrasjon det nødvendig for konkurransemyndighetene å prioritere arbeidet overfor sektoren. Dette gjelder så vel tiltak for å håndheve konkurranselovens forbudsbestemmelser som kontroll med foretakssammenslutninger i bransjen.

Med hensyn til ”skjulte pengestrømmer” som er nevnt i spørsmålet, antar jeg at det siktes til ulike elementer i kontraktene mellom leverandører og videreforhandlere. Dagligvarer omsettes gjerne gjennom forholdsvis kompliserte avtaler mellom selger og kjøper som inneholder vilkår som kan ha både positive og negative virkninger på konkurranse og ressursbruk. En vil kunne stå ovenfor kompliserte vurderinger knyttet til avveining mellom de ulike virkningene. Noe av diskusjonen i media om slike forhold går dels på hvordan og i hvilket omfang rabatter fra leverandørene faktisk gir lavere forbrukerpriser, men også hvordan styrkeforholdene mellom leverandør og videreforhandler påvirker markedsadgang og lønnsomhet i produksjons- og distribusjonsleddene.

Konkurransetilsynet fører et særlig tilsyn med kontrakter mellom store leverandører og kjedene gjennom en egen meldepliktsordning.

I regjeringens politiske plattform heter det at vi vil gjennomføre en utredning om styrkeforholdene i verdikjeden for mat som skal bidra til åpenhet om innsyn, samt sikre forbrukerinteressene og en tilfredsstillende samfunnsmessig kontroll. Flere departementer arbeider nå sammen for å få gjennomført utredningen. Jeg har oppfattet Landbruks- og matministeren som bekymret for en økende innflytelse i verdikjeden fra handelen. Selv om Konkurransetilsynet prioriterer tilsyn med konkurranseforholdene i matvaremarkedene, ser jeg behov for en utredning som har et bredt utgangspunkt, og som ser på hvilke konsekvenser ulike utviklingstrekk i hele matvarekjeden har for forbrukerne, industrien, primærproduktene og for måloppnåelsen i offentlig politikk. En slik utredning vil også kunne gi nærmere svar på de problemstillingene som representanten Svein Flåtten reiser.

SPØRSMÅL NR. 316

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 15. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvilke virkemidler mener miljø- og utviklingsministeren er mest hensiktsmessig å benytte fra norsk side for å kunne påvirke Novartis i tråd med de synspunkter som statsråden selv har markert overfor selskapet, og hva mener statsråden bør gjøres nå i sakens anledning?»

BEGRUNNELSE:

I 2007 avviste den øverste domstolen i Chennai i India et søksmål som det internasjonale legemiddelfirmaet Novartis hadde anlagt mot Indias myndigheter ang en patentsøknad på en begrenset forbedring av kreftmedisinen Glivec. Dette gav India mulighet til fortsatt å kunne være vertsland for produksjon av rimelige kopimedisinere av god kvalitet. Utviklingsministeren har tidligere engasjert seg direkte i denne saken, med henvendelse til ledelsen i Novartis. Da søksmålet ble avvist i Chennai, uttalte statsråden:

”Denne kjennelsen er uhyre viktig fordi den betyr at fattige menneskers rett til best mulig helsetilbud settes foran legemiddelindustriens rett til patentbeskyttelse”

Novartis har ført saken videre, og den befinner seg nå til avgjørelse i Indias høyesterett. Flere norske organisasjoner med engasjement for fattigdomsbekjempelse og internasjonal rettferdighet har engasjert seg sterkt i denne saken, og oppfordrer norske myndigheter til å bruke de virkemidler som er tilgjengelig, bl.a. Norges eierskap av aksjer i selskapet, og engasjement i WTO for å påvirke Novartis til å frafalle saken.

Svar:

Som svar på spørsmål nr. 316 viser jeg til finansministerens svar på representanten Hans Olav Syversens skriftlige spørsmål nr. 301.

SPØRSMÅL NR. 317**Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 16. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsrådets svar på mitt skriftlige spørsmål om en ME-pasient datert 24.11.09. Det er riktig at pasienten nå har fått ernæringssonde. Dette er gjort på privat initiativ og ikke gjennom lokalt ansvarlig helsepersonell. Dersom sonden må skiftes eller på annen måte går ut, er situasjonen uløst. Familien har ingen faglig ansvarlig, får ikke resepter på utstyr mm. Ingen tar et helhetlig ansvar.

Kan statsråden bidra til at noen tar ansvar?»

BEGRUNNELSE:

Det var tvingende nødvendig for familien å få nedlagt ernæringssonde, da deres sønn ikke klarte å ta til seg nok næring. Det tok ca 5 minutter og fungerer så langt problemfritt. Dette ble gjort på privat initiativ, med tilreisende fra andre deler av landet.

Situasjonen for familien er ikke løst. I dagene før sonden ble nedlagt tok familien i sin fortvilelse kontakt med departementet, som henviser til formell saksgang med vedtak og skriftlig klage. De tok også kontakt med ME-nettverket, familien hørte aldri noe derfra igjen. Det er etter min mening svært beklagelig at en familie som kjemper daglig på alle fronter skal måtte innhente vedtak og klage for å få den hjelp de har krav på. Mange familier før dem har ikke maktet tilsvarende, ikke minst fordi de møter en total mangel på forståelse for sykdommen og behovene.

Fastlegen har imidlertid nå sagt at de skal få sonde- og resept fremover. Men verken sykehuset eller fylkeslegen har til nå kunnet bidra til at pasienten får en ansvarlig lege som kan ta ansvar dersom sonden må skiftes ut eller faller ut på annen måte. Ei heller har de fått resept på nye sonder og utstyr som de trenger.

Familien har også søkt BPA. Det er usikkerhet om de kan få dette, når ME-pasienten selv ikke kan være arbeidsleder. Etter det jeg vet, kan familien i slike tilfeller administrere ordningen. Jeg håper statsråden kan bekrefte eller avkrefte dette.

Det er positivt at statsråden i sitt forrige svar slår fast at RHF har ansvar for utstyr m.m. også til hjemmet når spesialistbehandling foregår der. Problemet i dette tilfellet er at ingen har villet behandle en meget syk pasient i hjemmet, til tross for ME-diagnosen. Statsråden sier videre at det ambulante teamet kan bistå, men det har ikke nytt, de henviser til lokale instanser.

Til sist må jeg medgi at det er leit å måtte skrive denne typen skriftlige spørsmål til statsråden. Men

jeg ser ingen annen mulighet. Imidlertid dreier det seg om langt flere pasienter enn denne ene, som enten opplever det samme eller har vært gjennom det samme. Helsevesenet vårt fungerer ikke for mange av de dårligste ME-pasientene. Det at noen ME-pasienter er blitt hjulpet av nyere behandlingsmetoder er svært positivt, men mange meget syke ME-pasienter og deres familier opplever at dette nærmest er blitt en belastning, når helsepersonell ikke tror på at pasienten i realiteten er så syk som de sier.

Svar:

Først vil jeg understreke at alle som henvender seg til offentlige instanser, har rett til å bli møtt med respekt uavhengig av hjelpebehov.

Jeg viser til brev av 2. desember d.å. hvor jeg understreker at de regionale helseforetakene skal sørge for spesialisthelsetjenester i sin region, herunder behandlingshjelpemidler med tilhørende utstyr og forbruksmateriell. Kommunen skal sørge for nødvendige helse- og omsorgstjenester til personer som bor eller midlertidig oppholder seg i kommunen, jf. kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven.

En pasient har med andre ord rett til nødvendig helsehjelp i kommune- og spesialisthelsetjenesten. En pasient kan klage på helsetjenesten eller helsepersonell dersom vedkommende mener å ha blitt behandlet uforsvarlig. Dette gjøres ved å be helsetilsynet i det fylket man oppholder seg om en vurdering av forholdet. Også her kan helsetilsynet i fylket bistå pasienter med nærmere informasjon i forhold til prosessen.

Kommunen har et overordnet ansvar for å legge til rette for samarbeid og koordinering mellom legetjenesten og øvrige kommunale helse- og omsorgstjenester og mellom kommunale tjenester og spesialisthelsetjenesten. Den enkelte fastlege har ansvar for innbyggerne på sin liste ved blant annet planlegging og koordinering av individrettet forebyggende arbeid og medisinsk behandling overfor innbyggerne på sin liste. Koordineringsansvaret omfatter også nødvendig medisinsk oppfølging av pasienten etter behandling i spesialisthelsetjenesten. Der det er behov for medisinsk oppfølging etter at pasienten er utskrevet fra sykehus, plikter institusjonen å kontakte fastlegen på forhånd. Epikrise og andre nødvendige opplysninger sendes fastlegen dersom pasienten gir sitt samtykke til det.

Som representanten påpeker forekommer det dessverre tilfeller med brist i samarbeidet innen hel-

se- og omsorgstjenesten, både innad i kommunene og mellom kommuner og spesialisthelsetjenesten. Dette medfører at pasienter ikke alltid opplever helhet i tjenesten og/eller får den hjelpen de trenger.

St.meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen, påpeker blant annet denne type utfordringer og viktigheten av å etablere gode systemer for å møte dem. Jeg vil i oppfølgingen av meldingen blant annet vurdere tiltak for, på en bedre måte, å kunne ivareta hjelpebehov til personer med sammensatte og/eller langvarige lidelser med stort behov for koordinering av tjenester.

Som jeg nevnte i mitt svar 2. desember d.å., foreligger det ingen nasjonale retningslinjer for nedlegging av ernæringssonde. Helsedirektoratet understreker betydningen av å finne gode lokale løsninger, basert på faglig forsvarlighet og hva som er mest hensiktsmessig og praktisk gjennomførbart lokalt. Det vil ligge en medisinskfaglig avgjørelse til grunn for en slik vurdering.

Det fremgår av representantens spørsmål at pasienten dette gjelder har behov for langvarige og koordinerte tjenester fra det offentlige. Individuell plan er

i denne sammenheng et verktøy som er viktig. Både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten er individuell plan et viktig verktøy for å sikre brukermedvirkning. Fastlegeordningen er i hovedsak basert på at pasienten selv eller pårørende henvender seg til fastlegen. Fastlegen har plikt til å initiere at koordinering blir ivaretatt når han eller hun er blitt oppsøkt. Dette gjelder for eksempel initiativ til å utarbeide individuell plan der vilkår for slik plan foreligger. Det vil variere med situasjonen hvilken instans i kommunen som er den rette til å koordinere ved behov for koordinering av tjenester.

Representanten spør hvorvidt personer med ME kan motta tjenester organisert som brukerstyrt personlig assistent (BPA). BPA er regulert i sosialtjenesteloven, som del av praktisk bistand og opplæring. BPA er en måte å organisere tjenesten på. I rundskriv I/15-2005 utvides målgruppen til å gjelde personer som ikke selv er i stand til å ivareta brukerstyringen selv. Dette innebærer blant annet at personer med ME og familier med barn med nedsatt funksjonsevne kan få tjenestene organisert som brukerstyrt personlig assistanse.

SPØRSMÅL NR. 318

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 11. desember 2009 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Kan statsråden gi en redegjørelse for omfanget av ulike typer fusk innen høyere utdanning, og hvilke tiltak departementet har gjort i forhold til denne utfordringen?»

BEGRUNNELSE:

Vi vet ikke mye om omfanget av fusk ved norske universiteter og høyskoler. Internasjonal forskning antyder imidlertid at antallet fuskesaker synes å øke innen høyere utdanning, blant annet som en følge av nye eksamenformer, og det er av interesse å få en oversikt over omfanget her til lands.

Svar:

Jeg er enig med representanten Skei Grande i at det er svært viktig å sikre redelighet innenfor høyere utdanning, og dette er da også et arbeid som universiteter og høyskoler gir høy prioritet.

Som representanten peker på i sin begrunnelse

foreligger det ikke en oversikt over omfanget av fusk på nasjonalt nivå. Jeg mener imidlertid at det viktigste i denne sammenhengen er å sørge for at vi har systemer som sikrer at fusk forebygges, avdekkes og håndteres på en god måte.

Universitets- og høyskoleloven gir hjemmel for å annullere eksamen og utestenge kandidater i inntil ett år, der kandidater på uredelig vis har skaffet seg adgang til å gå opp til eksamen eller har forsøkt å fuske eller forsettlig eller grovt uaktsomt har fusket til eksamen. I lovforarbeidene understrekes det at den generelle utviklingen i teknologisk kildemateriale stiller krav til at studentene utøver aktsomhet i sin bruk av ulike kilder. Samtidig understrekes betydningen av at universiteter og høyskoler veileder studentene i riktig kildebruk.

Klager over vedtak i fuskesaker behandles av Felles klagenemnd. Denne nasjonale klagenemnden har eksistert siden 1. april 2006, og den har i tidsrommet frem til 1. januar 2009 behandlet 80 fuskesaker.

Felles klagenemnd gir i sin årsmelding for 2008

en redegjørelse for forvaltningspraksis på dette området. Klagenemnden gjør her bl.a. rede for hva som er å anse som fusk i lovens forstand, hvordan kravet til subjektiv skyld skal forstås og hvilke beviskrav som gjelder. Den gir videre en anvisning på anbefalt reaksjonsnivå og fremhever betydningen av å informere om hva som regnes som fusk.

Klagenemndens årsmelding distribueres til alle universiteter og høyskoler, og bidrar til at sektoren holder oppmerksomheten på fuskeproblemet, legger til grunn en felles forståelse av hva som er fusk, og møter fusk med et enhetlig sanksjonsnivå.

Regjeringen ser også svært alvorlig på den internasjonale utviklingen med bruk av falske vitnemål og grader fra institusjoner som ikke er reelle utdannings-

institusjoner. Stortinget inntok i 2008 et eksplisitt forbud i universitets- og høyskoleloven mot bruk av falske vitnemål og dokumenter utstedt av falske institusjoner.

Regjeringen har i de senere årene også satt arbeidet med forskningsetikk høyt på dagsordenen. Alle universiteter og høyskoler er pålagt å ha særskilte retningslinjer for identifisering og håndtering av forskningsetiske spørsmål. Gjennom forskningsetikkloven er det opprettet et nasjonalt granskningsutvalg for redelighet i forskning. Dette utvalget virker som en nasjonal ressurs i forskningsetiske spørsmål. Gjennom dette sikres en bred debatt om forskningsetikk, og eventuelle tendenser til lokale standarder og praksis motvirkes.

SPØRSMÅL NR. 319

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 15. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at voldsutsatte menn får bedre informasjon om ulike tilbud for hjelp, samt sikre at krisesentrene gir menn like muligheter som kvinner for bistand?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten "Vold mot menn i nære relasjoner", har avdekket flere svakheter i systemet som skal ivareta menns behov der det utøves vold mot dem. Selv om undersøkelsen viser at det er omtrent like mange menn som kvinner som blir utsatt for dette, er det bare en liten del som henvender seg til hjelpeinstansene.

Rapporten avdekker at mangel på informasjon er en viktig brikke, men også at det er få instanser som sier at de aktivt kan gi bistand til voldsutsatte menn. Krisesentrene er i stor grad rettet mot kvinners behov, hvor menn som utsettes for det samme ikke får et tilpasset tilbud. Mannssenteret Reform gir et tilbud, men det er lang ventetid og dessuten finnes dette kun i Oslo.

Svar:

Vold og seksuelle overgrep er straffbare handlinger uavhengig av om de rammer jenter eller gutter, kvinner eller menn. I motsetning til hva som er tilfelle i en del andre land, er den norske straffelovs be-

stemmelse om mishandling i nære relasjoner - § 219 – kjønnsnøytral.

Vold i nære relasjoner rammer hardt og har alvorlige følger for de som opplever den. Volden innebærer minst en tredelt krenkelse. For det første er både den fysiske og den psykiske volden som utøves ofte rå og brutal. For det andre innebærer den et tillitsbrudd, fordi den utøves av et menneske som en i utgangspunktet har et nært forhold til. Og for det tredje foregår den ofte på et sted der en skal føle seg trygg, i eget hjem. Desto større blir derfor overgrepet mot den som blir utsatt. Vold i nære relasjoner er alvorlig kriminalitet, kan gi store helseskader og er et brudd på grunnleggende menneskerettigheter.

Vi vet at menn også er ofre for vold i nære relasjoner. Omfanget av denne volden og behovet for hjelp har vi imidlertid mindre kunnskap om enn den volden som rammer kvinner. Justis- og politidepartementet gjennomførte sin tredje voldsmåling i 2008. Da fant vi at det fra de 230 instansene som rapporterte inn hendelser om vold i nære relasjoner én bestemt uke, i alt ble registrert 1380 personer utsatt for slik vold. Det er imidlertid ikke mulig å si at denne undersøkelsen var representativ. Likevel bidrar den til å gi et bilde av hjelpeapparatets arbeid med saker som involverer vold og overgrep mellom nære familie-medlemmer. Den gir også et visst inntrykk av fordeling mellom kvinner og menn. I voldstillingen i 2008 var det registrert 1103 kvinner eller jenter og 227

menn eller gutter. For 50 personer, utsatt for vold i nære relasjoner, ble ikke kjønn opplyst.

For å få bedre kunnskapsgrunnlag om vold mot menn i nære relasjoner og deres hjelpebehov gav Justis- og politidepartementet Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress i oppgave å gjennomføre en undersøkelse om dette temaet. Målet med undersøkelsen er å skape bedre grunnlag for den videre tiltaksutviklingen og styrke metodearbeidet, når det gjelder spesifikk hjelp til menn som er ofre for slik vold. Undersøkelsen er nettopp avsluttet, men vil bli vurdert og tatt inn i det arbeidet som pågår kontinuerlig fra min side for å styrke hjelpen til ofre for vold i nære relasjoner.

Undersøkelsen er ett av flere tiltak i Handlingsplan mot vold i nære relasjoner for perioden 2008 – 2011 ("Vendepunkt") som regjeringen la fram i desember 2007 for å styrke arbeidet mot vold i nære relasjoner og sikre bedre oppfølging av voldsofre og volds- og trusselutsatte personer. Blant tiltakene vil jeg også nevne at vi har fått på plass en ordning med heltidsansatte familievolds-koordinatorer i alle politidistrikt. I tillegg skal det i de største politidistriktene etableres egne team. Disse tiltakene har stor relevans også for menn.

Samtidig vil jeg nevne at flere av de andre tiltakene også gjelder både for menn og kvinner som utsettes for denne type vold. Jeg kan i denne sammenheng peke på tiltaket om å gjennomføre et pilotprosjekt med bruk av elektronisk merking av voldsutø-

ver (omvendt voldsalarm) for å hindre brudd på ilagt besøksforbud; tilbud om tilrettelagte samtaler med voldsutøver ("restorative justice") utprøves som toårig pilotprosjekt; gjennomføring av et faglig utviklingsprosjekt i familievern om arbeid med vold i nære relasjoner; samt tilrettelegging for å gjøre krisesentrene tilgjengelige og tilrettelagt for alle aktuelle brukergrupper. Krisesentrenes vertskommuner skal oppfordres til slik tilrettelegging. Dette er noen av i alt 50 tiltak i handlingsplanen som samlet sett også vil bidra til at menn kan få bedre hjelp og støtte når de har vært utsatt for vold, mishandling og overgrep.

Når det gjelder krisesentrenes oppgaver, vil jeg få nevne at regjeringen la fram Ot. prp. nr. 96 (2008 – 2009) i mai d.å. om lov om kommunale krisesenter-tilbud (krisesenterloven). Loven er vedtatt og trår i kraft 1. januar 2010. Selv om krisesentrene i utgangspunktet ble etablert som tiltak for kvinner, utsatt for vold, mishandling og alvorlige trusler, gjelder loven for alle grupper i samfunnet som trenger bistand fra krisesentrene. Dermed pålegger loven kommunene å yte bistand også til menn som utsettes for vold i nære relasjoner.

Avslutningsvis vil jeg dessuten benytte anledningen til å understreke at det telefontilbudet som driftes i regi av Reform ressurscenter for menn, ser jeg på som viktig i denne sammenheng. Dette er en telefon-tjeneste der menn kan ringe for å få råd og hjelp både som utsatt og som utøver av vold.

SPØRSMÅL NR. 320

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. desember 2009 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan Statsråden gjøre rede for resultatene så langt for deltakerne av Kvalitetskommuneprosjektet, og hva som samlet sett er brukt av ressurser for å oppnå dette?»

BEGRUNNELSE:

Kvalitetskommuneprogrammet ble, av regjeringen, startet opp i 2006 som et samarbeid mellom Staten og en rekke fagorganisasjoner. Et av hovedmålene med programmet var å få redusert et stadig økende sykefravær, kvalitet og effektivitet i kommunesektoren. Særlige satsningsområder har pleie-, omsorgs og

skolesektoren. Målene skulle nås gjennom etablering av rutiner, økt samhandling mellom folkevalgte, ledere og ansatte, men og gjennom faglig veiledning basert på erfaringene fra de siste års fornyingsarbeide. Prosjektkommunene er blitt stadig flere og teller godt over 120 siden oppstarten i 2006.

Tall fra SSB indikerer at sykefraværsutviklingen har vært mer eller mindre uendret for disse sektorene i perioden 2006-2008.

Svar:

Jeg viser til prop. 1 L (2009-2010) hvor Regjeringen foreslår å gå videre med flere av Skatteunndra-

gelsesutvalget forslag. Forslag som ikke er foreslått fulgt opp vil bli vurdert senere.

Utvalgets forslag spenner over et stort område, og mange av forslagene er av vidt forskjellig karakter. En samlet vurdering av alle forslagene fra utvalget ville fort ha ført til en unødvendig utsettelse av mange viktige tiltak mot skatteunndragelser og har derfor ikke vært hensiktsmessig.

Jeg vil påpeke at Regjeringen har foretatt en samlet vurdering av tiltak som retter seg mot bruken av kontante betalingsmidler og enkelte andre forslag fra

utvalget. Jeg vil samtidig påpeke at det i kampen mot skatteunndragelser er av stor betydning at tiltak vurderes fortløpende og at det ved behov for hensiktsmessige kontrolltiltak legges til rette for dette gjennom regelendringer.

Samtidig er det imidlertid viktig at hensyn som bl.a. personvern veies opp mot behovet for effektiv kontroll. Denne avveiningen har vært viktig i Regjeringens arbeid med de forslag som fremmes i Prop. 1 L (2009–2010), og vil også være viktige i den videre oppfølgingen av utvalgets forslag.

SPØRSMÅL NR. 321

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 16. desember 2009 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Institutt for sjelesorg ved Modum Bad kan videreføre sitt tilbud til mennesker som trenger livshjelp i en vanskelig situasjon, slik Senterpartiets parlamentariske leder Trygve Slagsvold Vedum tidligere har signalisert?»

BEGRUNNELSE:

Under Helse- og omsorgskomiteens behandling av statsbudsjettet for inneværende år, gikk alle partier, inkludert regjeringspartiene inn for å bevilge 1 mill kr til Institutt for Sjelesorg ved Modum Bad. Som begrunnelse for vedtaket ble det bemerket at:

"Komiteen viser til at Institutt for Sjelesorg ved Modum Bad har eit viktig lågterskeltilbod for menneske som ikkje treng psykiatrisk behandling, men som treng livshjelp for lettare å komme gjennom andre typar utfordringar. Personar som bruker tilbodet, kjem ofte fordi dei slit med sorg, konflikhtar, sekterisme, sjølv mordstankar, at dei er einsame, utbrende o.a."

I et intervju i Vårt Land 18.11.2009 uttalte Senterpartiets daværende helsepolitiske talsmann Trygve Vedum Slagsvold at det er stor sannsynlighet for at støtten vil videreføres utover 2009. Det er imidlertid skapt usikkerhet om tilbudet kan videreføres for 2010, i fravær av bevilgninger og politiske signaler om dette fra regjeringspartiernes side.

Det vil være positivt om statsråden gjennom sitt oppdragsbrev til Helse Sør-øst kan presisere at tilbudet bør videreføres, innenfor rammen av basisbevilg-

ningen til det regionale helseforetaket. Dette vil forhindre at et verdifullt tilbud må avvikles, noe som kan føre til økt press på spesialisthelsetjenesten.

Svar:

I regjeringserklæringen slås det fast at regjeringen fortsatt vil styrke innsatsen for psykisk helse. Det skal bygges ut lavterskeltilbud i kommunene blant annet gjennom flere psykologer, noe som skal bidra til bedre tilgjengelighet på hjelp. Det er i oppdragsdokumentet stilt krav til de regionale helseforetakene om å gjennomføre omstillingen av psykisk helsevern, slik at sykehusene får mer spissede funksjoner og de distriktspsykiatriske sentrene (DPSene) blir i stand til å gjennomføre de oppgaver som forventes i henhold til Helsedirektoratets veileder for distriktspsykiatriske sentre.

Modum Bad er et nasjonalt behandlingssenter med klinikk for psykiske lidelser, som tar i mot pasienter fra hele landet. Det er inngått en rammeavtale mellom Helse Sør-Øst RHF og Modum Bad som regulerer partenes respektive rettigheter og plikter i forbindelse med levering av avtalte tjenester i ytelsesavtalene. Det er inngått en slik ytelsesavtale for 2009.

Jeg har på bakgrunn av spørsmålet bedt Helse Sør-Øst RHF om å redegjøre for saken.

I redegjørelsen fra Helse Sør-Øst RHF går det fram at det vil bli gangsatt en ny anskaffelsesprosess på nyåret der Modum Bad vil bli vurdert på nytt dersom de søker. Helse Sør-Øst RHF opplyser videre at det derfor ikke kan gis noen forhåndsgaranti om vi-

dere avtale med Modum Bad for 2010 nå, da dette vil bryte med regelverket for offentlige anskaffelser.

De regionale helseforetakene er gitt et samlet ansvar for at befolkningen i regionene får tilgang til spesialisthelsetjenester. De regionale helseforetakenes helhetlige ansvar understøttes av finansierings-systemet, hvor midler overføres som rammer og ikke som øremerkede tilskudd. Det er derfor opp til de re-

gionale helseforetakene å utøve sitt ”sørge for”-ansvar innenfor de rammer de er gitt. Dette kan skje gjennom tilbud i offentlige institusjoner eller ved avtale med private tjenesteytere. Jeg vil avslutningsvis understreke at jeg har tillit til at de regionale helseforetakene videreutvikler tilbudet til mennesker med psykiske lidelser i tråd med statlige føringer.

SPØRSMÅL NR. 322

Innlevert 7. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 16. desember 2009 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hva er Regjeringens holdning til at FNs barnekonvensjon får en klagemekanisme i likhet med situasjonen for andre FN-konvensjoner?»

BEGRUNNELSE:

Over 500 barnerettsorganisasjoner verden over har lenge jobbet for at Barnekonvensjonen også skulle få en klagemekanisme - dvs. en mulighet for å innklage staten for konkrete brudd på Barnekonvensjonen enten i form av individuelle og/eller kollektive klager. Andre FN-konvensjoner har en slik klageadgang. MR-rådet i Genève vedtok på bakgrunn av interesse fra 40 stater (ikke inkludert Norge) en resolusjon i juni for å se nærmere på muligheten for en slik ny tilleggsprotokoll til Barnekonvensjonen. Denne statsarbeidsgruppen skal jobbe fra den 14.-18. desember. Den norske regjeringen har ikke inntatt noen posisjon i spørsmålet. Da Norge ble medlem av MR-rådet i vår uttalte utenriksministeren at spesiell oppmerksomhet vil bli viet barns rettigheter og at målet for Norges engasjement var klart: Å sikre at enkeltindivider får bedre beskyttelse mot overgrep og bedre tilgang til de rettigheter som er nedfelt i eksisterende normer og konvensjoner på menneskerettighetsfeltet.

I Regjeringens plattform står det følgende:

”Regjeringen vil lede an i det internasjonale arbeidet for å innfri alle barns rett til utdanning, og løfte arbeidet med barns rettigheter internasjonalt.”

I statsbudsjettet for 2010 går formuleringene også langt ift. internasjonalt lederskap på barns rettigheter.

For eksempel:

”Regjeringen vil legge betydelig vekt på arbeidet for å fremme barn og unges rettigheter. Norge har gode forutsetninger for å kunne bidra med en forskjell overfor en målgruppe som ofte ikke blir oppfattet som rettighetssubjekter og positive endringsagenter.”

”FNs Barnekonvensjon og dens prinsipper om barnets beste, ikke-diskriminering, overlevelse og utvikling samt deltakelse vil være førende for Norges rolle som politisk aktør og bistandsaktør multilateralt og på landnivå.”

Svar:

Jeg er opptatt av at FNs barnekonvensjon skal være et nyttig redskap i arbeidet med å fremme barneperspektivet og å sikre barns rettigheter. Barnekonvensjonen var en folkerettslig nyvinning ved å anerkjenne barns menneskerettigheter. Barnekonvensjonen er inkorporert gjennom menneskerettsloven. Det følger nå av menneskerettsloven at FNs barnekonvensjon gjelder som norsk lov, og at konvensjonens bestemmelser ved motstrid skal gå foran bestemmelser i annen lovgivning. Dermed har konvensjonen fått en meget sterk stilling i norsk rett. En viktig utfordring er å sikre at barns rettigheter ikke blir en kopi av voksnes rettigheter, men rettigheter på barns premisser og tilpasset barns særlige situasjon.

FNs menneskerettighetsråd har nå som kjent besluttet å opprette en åpen, mellomstatlig arbeidsgruppe for å undersøke muligheten for å utarbeide en valgfri tilleggsprotokoll for en individklageordning under FNs barnekonvensjon. Det første møte i arbeidsgruppen vil finne sted i Genève i uke 51. Under arbeidsgruppens møter vil man diskutere behovet for en individklageordning og implikasjonene ved en slik ordning. Flere eksperter fra ulike FN organer vil holde foredrag om temaer i tilknytning til dette.

Spørsmålet om en mulig individklageordning er

således fortsatt på et tidlig stadium og regjeringen har ikke tatt stilling til saken. Vi har stor oppmerksomhet rettet mot prosessen, og Utenriksdepartementet og

Barne- og likestillingsdepartementet vil være til stede i Genève under arbeidsgruppens møter med sikte på å fremskaffe mest mulig informasjon om saken.

SPØRSMÅL NR. 323

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 15. desember 2009 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil Statsråden gjøre for å sikre politiet cellebiler som ivaretar både polititjenestemenn og arrestanters sikkerhet under transport samt sikre politiet utstyr tilpasset de oppgavene politiet står overfor?»

BEGRUNNELSE:

Etter at det nye direktivet fra politidirektoratet har kommet vedrørende fangetransport, viser det seg at cellebilene som brukes til denne type transport er ilagt en fartsbegrensning på maksimum 50 km i timen. Dette vil bety at transporten vi ta veldig lang tid samt at det er utfordrende å måtte slippe biler forbi hele tiden, særlig på veistrekninger som er smale og i dårlig forfatning. Videre viser det seg at det gjennom en risikovurdering på disse bilene, blir det konkludert med at disse er uegnet til å frakte personer i over lengre strekninger. Både polititjenestemenn og arrestanter sitter farlig.

Svar:

Dagens cellebiler med langsgående benker er godkjent av Biltilsynet til bruk i politiet.

Politidirektoratet opplyser at de den 11.11.2009 sendte brev til politimestrene og sjefene for politiets særorganer med reviderte rutiner for risikoreduserende tiltak ved bruk av cellevogn. Bakgrunnen for brevet var blant annet en uønsket hendelse i Bergen ved transport av personell i celleseksjonen i slike biler. De reviderte rutineene ble utarbeidet i samarbeid med Politidirektoratets rådgivende materiellforum, som består av representanter fra utvalgte politidistrikt, tjenestemannsorganisasjonene og Hovedverneombudet for politi- og lensmannsetaten. Politimesteren m.fl. er pålagt å bekjentgjøre og å iverksette rutineene for alle som er fører av cellebil eller er mannskap på slik bil.

I tillegg til de reviderte rutiner for risikoreduserende tiltak ved bruk av cellevogn, opplyste Politidirektoratet i sitt brev den 11.11.2009 om muligheter for ombygging av celleseksjonen i de angjeldende cellebiler og mulighet for kjøp av nye cellebiler etter

1.1.2010 med ny og tilpasset innredning. I brevet opplyste Politidirektoratet at behovet for eventuell ombygging av celleseksjon i cellebil må skje i et samarbeid mellom politimesteren og verneombudet. Politidirektoratet ga i samme brev politimestrene m.fl. en frist til 31. desember 2009 med å vurdere behovet for å bygge om eldre cellebiler med langsgående benker i celleseksjonen. Politidirektoratet opplyser at behov og omfang av en slik ombygging derfor vil bli kartlagt i januar 2010. Dersom terskelverdien for offentlige anskaffelser overskrides, må dette sendes ut i markedet som eget anbud. Det tidligste ombyggingstidspunktet vil derfor være medio 2010.

Under en ombyggingsprosess og avhengig av bl.a. transportoppdragets art og varighet, skal politiet vurdere å benytte mannskapsdelen (kupeen) i cellebilen eller annet hensiktsmessig kjøretøy som politiet besitter. Bruk av kupedelen til fangetransport er ikke noe nytt for politiet.

Jeg kan også opplyse at Politidirektoratet i samarbeid med Politiets data- og materielltjeneste har igangsatt arbeid for å forberede ny bilavtale fra 1.1.2012. Politidirektoratet opplyser at den nye bilavtalen også vil omfatte cellebiler og at arbeidet med bilavtalen også vil bli drøftet med vernetjenesten og tjenestemannsorganisasjonene iht. hovedtariffavtalen, samt Politidirektoratets rådgivende materiellforum.

Jeg vil få legge til at budsjettet til politi- og lensmannsetaten ble økt med til sammen 1,3 milliarder kroner fra 2009 til 2010. Eksklusive pris- og lønnsstigning er økningen på om lag 1,2 milliarder kroner. Regjeringen har dermed økt budsjettet for politi- og påtalemyndighet med om lag 2,85 milliarder kroner nominelt i perioden 2006 - 2010. Dette bør bl.a. sette politidistriktene i stand til også å kunne skaffe seg egne cellebiler om behovet er til stede.

På bakgrunn av de opplysningene om iverksatte tiltak som jeg har fått fra Politidirektoratet og de budsjetttrammer for politi- og lensmannsetaten som denne regjeringen har fremskaffet, er jeg sikker på at fangetransportene vil bli foretatt på en trygg og sikker måte både for arrestant(er) og mannskap.

SPØRSMÅL NR. 324**Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 11. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Dagens Næringsliv 8. desember om Næringslivets NO_x-fond og praksis rundt innbetaling av NO_x-avgift.

Vil statsråden ta et initiativ for å få ryddet opp i den konkurransevridende forskjellsbehandlingen av norske og utenlandske skip når det gjelder praksis rundt NO_x-avgiften?»

BEGRUNNELSE:

Alle skip som seiler mellom to eller flere norske havner skal betale en NO_x-avgift med mindre de er med i Næringslivets NO_x-fond. Det Norske Veritas har kartlagt trafikken og havneanløpene i 2008. Denne oversikten viser at 300 fartøyer fordelt på 230 rederier som ikke er tilknyttet NO_x-avtalen seilte mellom norske havner i fjor. Det fremkommer at kontrollarbeidet rundt NO_x-avgiftssystemet konsentreres rundt dem som er med i fondet og ikke de mange skipene som står utenfor.

Svar:

I departementets løpende styringsdialog med Toll- og avgiftsdirektoratet er det angitt at et hoved-

mål for toll- og avgiftsetaten er å sikre at brukerne får fastsatt korrekt toll og avgift. I dette ligger også at etaten skal utøve en kontrollfunksjon. Innspill fra næringer og private om et kontrollbehov, inngår i etatens løpende risikovurderinger og kontrollprioriteringer.

Departementet er på bakgrunn av oppslaget og brev fra Norges Rederiforbund om det samme, i dialog med Toll- og avgiftsdirektoratet om den videre håndteringen. På bakgrunn av dette vil direktoratet med det første avholde et møte med NO_x-fondet med sikte på å bli orientert om arbeidet som er utført av Det Norske Veritas. Resultatet av dette vil inngå i etatens risikovurderinger om kontrollfrekvensen og kontrollbehovet rettet mot utenlandske skip når det gjelder avgiften på utslipp av NO_x. Departementet vil på sin side følge opp anmodningen fra Norges Rederiforbund om et møte, og ellers håndtere saken innenfor den løpende styringsdialogen med direktoratet. Siktet med dette er at en gjennom kontroll og andre tiltak skal sørge for at skip som seiler mellom to eller flere norske havner, oppfylder avgiftsplikten.

SPØRSMÅL NR. 325**Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 14. desember 2009 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Etter planen trer den nye loven om havner og farvann i kraft 1. januar 2010. Gjeldende lokale forskrifter med hjemmel i dagens lov oppheves og lokale forskrifter må da tilpasses ny lov. En rekke kommuner er nå usikre på hva den nye loven innebærer, all den tid de enda ikke har mottatt noe iverksettelsesrundskriv fra departementet.

Vil statsråden sørge for å få dette på plass snarest, alternativt sørge for at loven trer i kraft på et senere tidspunkt når nødvendige forskrifter er på plass?»

Svar:

I statsråd 4. desember 2009 ble det vedtatt at ny havne- og farvannslov trer i kraft 1. januar 2010. Loven og utkast til nye forskrifter og forskriftsendringer har vært gjenstand for en bred høring. Departementet mottok ca. 80 høringsuttalelser i forbindelse med høringen av forskriftsutkastene.

Det fremgår av høringsnotatet datert 1. juli 2009 at departementet har prioritert å utarbeide de forskrifter og forskriftsendringer som må være på plass for at loven skal kunne tre i kraft ved årsskiftet. Dette betyr at en del av dagens forskrifter vil bli videreført uen-

dret med hjemmel overgangsbestemmelsen i lovens § 64.

Det er også varslet at departementet legger opp til en fullstendig gjennomgang av forskriftsverket etter lovens ikrafttredelse, med sikte på å utarbeide et mer oversiktlig og brukervennlig regelverk. I denne gjennomgangen vil departementet ta hensyn til erfaringene med regelverket etter lovens ikrafttredelse, herunder behovet for ytterligere forskriftsregulering.

Når det gjelder gebyr og avgifter vil kommunene ha behov for noe tid til å tilpasse seg den nye havne- og farvannslovens system, og departementet har derfor fastsatt en overgangsbestemmelse som gir kommuner som innkrever havneavgifter i dag anledning til å fortsette med dette etter gjeldende regelverk også i 2010.

I nevnte høringsnotat omtales også forholdet til kommunene og kommunalt fastsatte forskrifter. Her fremgår det at de kommuner som har lokale forskrifter knyttet til et havnedistrikt, må endre virkeområdet for disse forskriftene da havnedistriktene avvikles ved ikrafttredelsen av den nye loven. Det ble videre opplyst om at det vil bli sendt et brev til kommunene om dette med forslag til fremgangsmåte.

Kystverket sendte brev 5. november 2009 til berørte kommuner om tilpasning av lokale forskrifter, hvor det gis anvisning på hvordan virkeområdet til de lokale ordensforskriftene kan tilpasses den nye loven. I brevet fremgår det at forskriftsendringene bør være gjennomført før loven trer i kraft, slik at det ikke oppstår tvil om hvilket geografisk område forskriften gjelder for. Kystverket har senere presisert at selv om kommunene ikke får gjennomført forskriftsendringene før lovens ikrafttredelse, vil de eksisterende forskriftene fortsatt gjelde inntil de blir endret, jf. overgangsbestemmelsen i lovens § 64.

Det opplyses for øvrig at Fiskeri- og kystdepartementet har diskutert ikrafttredelsen av ny havne- og farvannslov og forholdet til kommunene nærmere med Kommunal- og regionaldepartementet. Et av tiltakene som ble drøftet for å lette overgangen til ny lov i kommunene, var å utarbeide et iverksettelsesrundskriv. Fiskeri- og kystdepartementet har utarbeidet et slikt rundskriv, som ble sendt berørte kommuner 9. desember 2009. Det er videre planlagt at Kystverket skal holde regionsvise informasjonsmøter for kommunene i januar/februar 2010.

SPØRSMÅL NR. 326

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 14. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil statsråden i samarbeid med finansdepartementet sikre at også tollere gis anledning til å bruke blålys for å bekjempe smugling mer effektivt?»

BEGRUNNELSE:

Tollvesenet har ansvar for den lange grenselinjen fra Svinesund til Storskog med anslagsvis 65 kryssende større og mindre veier. Det er viktig at forholdene legges til rette slik at etaten kan utføre sine oppgaver så effektivt som mulig. Tollkontroll skjer som kjent ved hjelp av stasjonære stopposter eller ved mobile patruljer. Utviklingen viser imidlertid at selv småsmuglere ofte bruker rekognoseringsbiler som sendes foran for å sjekke om det er tollkontroll. I kampen mot smugling er derfor effekten av tradisjonelle stopposter kraftig redusert. Alternativet er da mest mulig effektive mobile kontrollenheter. Disse må da settes i stand til å kunne operere på en trafikk-

sikkerhetsmessig forsvarlig måte og med en type signalgiving som publikum er vant til å forholde seg til fra andre offentlige etater. Spørsmålet om tollvesenet skal få anledning til å bruke blålys er vurdert av en arbeidsgruppe som avsluttet sitt arbeid for flere år siden. Det er lite tilfredsstillende at tollere må nytte såkalte "maglite" for å utøve sin kontrollvirksomhet, slik som TV2 igjen nylig avdekket.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at verken arbeidsgruppens rapport eller resultatstatistikk fra Toll- og avgiftsdirektoratet gir belegg for å hevde at "effekten av tradisjonelle stopposter er kraftig redusert".

Toll- og avgiftsdirektoratet ba i 2006 om Finansdepartementets syn på hvorvidt det burde igangsettes en forsøksordning hvor et utvalg av etatens kjøretøy i en begrenset periode kunne få utrykningsstatus. I forkant av dette hadde en intern arbeidsgruppe i Toll-

og avgiftsdirektoratet utarbeidet en rapport om etatens adgang til å fravike vegtrafikkloven, etter bl.a. å ha innhentet uttalelse fra en rekke berørte instanser. Arbeidsgruppa framhevet i sin rapport at etaten har behov for å kunne fravike vegtrafikklovens bestemmelser i visse situasjoner. Det ble pekt på at etaten har behov for utstyr som kan gi tydelig varsel til kontrollobjekter og andre medtrafikanter, og som kan identifisere etaten i en kontrollsituasjon. Arbeidsgruppa konkluderte med at det bør gjennomføres en forsøksordning hvor et mindre antall av etatens kjøretøy får utrykningsstatus for en begrenset periode.

Daværende toll- og avgiftsdirektør uttrykte skepsis til en forsøksordning med utrykningsstatus og viste til at etatens eventuelle bruk av blålys vil være utypisk og uhjemlet etter dagens retningslinjer. Det ble pekt på at Justisdepartementet har angitt en restriktiv praksis til bruk av blålys i politiet. Videre hadde Politidirektoratet uttrykt sterke betenkeligheter, herunder at bruk av blålys ikke løser toll- og avgiftsetatens problemer i kontrollstoppsituasjonen. Politidirektoratet pekte også på at det kan være andre årsaker enn smugling og ulovlig innførsel av varer som kan gjøre at personer unndrar seg tollkontroll. Det kan dreie seg om farlige kriminelle hvor en eventuell forfølgelse og stans bør ivaretas av politiet.

Uavhengig av spørsmålet om utrykningsstatus hadde Toll- og avgiftsdirektoratet i 2006 igangsatt et arbeid med utbedring av uniformeringen av tjenestebiler, skilting og varselutstyr ved tollkontroller. Direktoratet ville kartlegge behovet og mulighetene for å kunne fravike vegtrafikkloven på enkelte områder, eksempelvis stans i busslommer, parkeringsbestemmelser og adgang til å krysse sperrelinjer.

Finansdepartementet svarte Toll- og avgiftsdirektoratet i desember 2006 at det foreliggende materialet var utilstrekkelig som grunnlag for en beslutning om det burde igangsettes en forsøksordning med

utrykningsstatus. Finansdepartementet understreket også at erfaringen med de øvrige utbedringstiltakene burde bli vurdert før direktoratet eventuelt arbeidet videre med spørsmålet om utrykningsstatus. Finansdepartementet ba om at det i en eventuell bredere utredning burde redegjøres nærmere for andre lands erfaringer med utrykningsstatus (i særdeleshet Sveriges), herunder i hvilke situasjoner blålys benyttes og hvilke vurderinger svenske tollmyndigheters ledelse gjør av utrykningsstatusens betydning for etatens måloppnåelse. Videre ba Finansdepartementet om at det skulle brukes bedre statistisk grunnlagsmateriale, og pekte på at en ny prosess overfor Politidirektoratet syntes nødvendig.

Utrykningsstatus for toll- og avgiftsetatens tjenestebiler er en kompleks og prinsipiell sak som berører vesentlige spørsmål om framtidig utforming av toll- og avgiftsetaten og etatens samhandling med andre offentlige myndigheter. Jeg er opptatt av at toll- og avgiftsetaten kan opptre på en trafikksikker og forsvarlig måte i sine mobile kontroller. Etaten bør derfor arbeide med flere tiltak som kan bedre sikkerheten og effektiviteten i kontrollsituasjonen. Dette gjelder blant annet uniformering av tjenestebilene, bedre trafikkopplæring av tjenestemenn, kartlegging av behov for å kunne fravike enkelte bestemmelser i vegtrafikkloven (skiltregler, parkeringsbestemmelser o.l.), bedre skilting og nødvendig varselutstyr ved tollkontroller.

Det pågår nå et større utredningsarbeid i toll- og avgiftsetaten. Sakens kompleksitet fordrer en grundig utredning, og et bedre grunnlag for beslutning enn vi hittil har hatt. Når utredningen foreligger, vil Finansdepartementet vurdere mulige løsninger. I dette arbeidet vil det være nødvendig med god kontakt med Justisdepartementet og Samferdselsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 327

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 16. desember 2009 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva vil finansministeren gjøre for å sikre likebehandling og lik tolkning av loven for sjøfolk som har jobbet offshore utenfor Brasil, og som har blitt gjenstand for svært ulik behandling av skattemyndighetene med hensyn til skattetrekk?»

BEGRUNNELSE:

Mange nordmenn har jobbet og jobber innen offshore utenfor Brasil. Som følge av gal innberetning fra arbeidsgiver på lønnskodene (111-A istedenfor 113-A) har flere av disse sjøfolkene fått feil skattetrekk. Feilene gjelder i noen tilfeller helt tilbake til 1994 og frem til 2000.

Feilen er imidlertid oppdaget, og skattemyndighetene er gjort oppmerksom på dette, men saksbehandlingen virker lemfeldig. Noen får angivelig tilbakebetalt trukket beløp, noen halvparten, mens andre får ikke tilbakebetalt noe. Forskjellsbehandlingen har til og med skjedd selv om flere av de involverte har bodd i samme kommune, altså før omstillingen av skatteetaten.

Det ønskes også at finansministeren redegjør for skattereguleringen og skattebetalingsreguleringen rundt arbeidstakere som over lenger tid jobber på utenlandsk sokkel, også slik det har vært tilbake til 1994, slik at denne gruppen vet hvilke regler de har å forholde seg til og hvilken behandling de har krav på fra norske skattemyndigheter.

Svar:

Utgangspunktet er at skattytere som er skattemessig bosatt i Norge etter skatteloven § 2-1 er skattepliktige hit for alle sine inntekter og all sin formue, uavhengig av hvor i verden inntekten er opptjent (globalskatteplikt). Norges adgang til å beskatte inntekt kan imidlertid være begrenset av skatteavtale.

I Norges skatteavtale med Brasil finnes ingen særskilt sokkelbestemmelse, slik vi har i de aller fleste av våre skatteavtaler. Beskatning av lønnsinntekter reguleres derfor i sin helhet av avtalens artikkel 15. Fordi den internrettslige definisjonen av Brasil også omfatter brasiliansk sokkel, gjelder denne bestemmelsen også for lønnsinntekter opptjent ved arbeid på brasiliansk sokkel. Det følger av denne bestemmelsen at med mindre arbeidsoppholdet har en varighet på mindre enn 183 dager kan begge stater skattlegge inntekten. Dersom arbeidsoppholdet er kortere enn 183 dager kan bare bostedsstaten skattlegge lønnsinntekten. I tilknytning til spørsmålet vil dette være Norge. Dersom begge stater kan skattlegge lønnsinntekten, følger det av skatteavtalens artikkel 24 punkt 2 at dobbeltbeskatning i et slikt tilfelle skal unngås ved at Norge unntar inntekten fra beskatning i Norge ved å benytte den alternative fordelingsmetoden. Metoden innebærer at Norge medregner inntekten i beskatningsgrunnlaget, men at skatten skal settes ned med den del av skatten som faller på den inntekten som omfattes av den alternative fordelingsmetoden. I dette tilfellet vil denne inntekten være lønnsinntekter som er opptjent i Brasil. Metoden sikrer at skattyters øvrige inntekter blir skattlagt med den skattesats inntekten ville blitt skattlagt med dersom hele inntekten var opptjent i Norge, og sikrer at progressiviteten i det norske skattesystemet opprettholdes.

Fram til 2004 mente skatteetaten at dobbeltbeskatning av lønnsinntekter skulle forebygges ved kreditmetoden, dvs. at lønnsinntektene kunne skattlegges i Norge, men at det skulle gis fradrag for skatt som er betalt i Brasil. I og med at lønnsinntektene i

stor grad var innberettet som norsk innekt, forelå det normalt ingen brasiliansk skatt å gi fradrag for. I 2004 uttalte Skattedirektoratet at unngåelse av dobbeltbeskatning av lønnsinntekter opptjent på brasiliansk kontinentalsokkel skal forebygges ved å benytte den alternative fordelingsmetode, slik at lønnsinntektene unntas fra beskatning i Norge.

Ved vurderingen av om lønnsinntekten etter skatteavtalen mellom Norge og Brasil skal være unntatt fra beskatning i Norge vil det være sentralt å få dokumentert at arbeidsoppholdet har hatt en varighet på mer enn 183 dager. Det vil være opp til skattyter selv å dokumentere dette. Noe av bakgrunnen for det som oppfattes som ulik behandling av tilsynelatende like saker kan være nettopp at skattyter ikke har gitt tilstrekkelig informasjon om arbeidsoppholdets lengde slik at skattemyndighetene kan ta stilling til om unntaksmetoden kommer til anvendelse.

I endrings saker som bygger på at skattemyndighetene har endret rettsoppfatning og det faktiske grunnlaget for den tidligere avgjørelsen ikke var gitt uriktig eller ufullstendig, gjelder det en treårsfrist for å endre ligningen, jf. ligningsloven § 9-6 nr. 2. Treårsfristen er absolutt. Ved ny ligning kan de opplysninger ligningsmyndighetene fikk ved den opprinnelige ligningen vise seg å være utilstrekkelige til å ta stilling til endring av ligningen etter den endrede rettsoppfatning. Det vil da være behov for nye opplysninger fra skattyter. Dersom de nye opplysningene viser seg å være ufullstendige, for eksempel ved at det ikke i tilstrekkelig grad er dokumentert at skattyter har hatt et arbeidsopphold på mer enn 183 dager på brasiliansk kontinentalsokkel, vil det således heller ikke være grunnlag for å endre ligningen. Dette kan være en grunn til at noen får tilbakebetalt trukket beløp, mens andre ikke får tilbakebetalt noe.

Det kan også være slik at noen skattytere, i tillegg til lønnsinntekt opptjent på brasiliansk sokkel, har hatt lønnsinntekter som etter skatteavtalen med Brasil skal skattlegges i Norge. I et slikt tilfelle vil bare deler av innbetalt skatt bli refundert ved endring av ligning.

Skatteavtaler regulerer bare beskatningen på ligningsstadiet, dvs. hva som skal være resultatet etter ligning. De internrettslige reglene i skattebetalingsloven gjelder derfor fullt ut på trekkstadiet. Den som etter skattebetalingsloven § 4-1 bokstav c er å anse som arbeidsgiver, plikter å foreta forskuddstrekk i skattepliktige godtgjørelse eller ytelser etter reglene i skattebetalingsloven kapittel 5. Det er normalt ytelsens art som er avgjørende for om det foreligger trekkplikt, og ikke om den ved ligningen vil være skattepliktig for den enkelte mottaker, se skattebetalingsloven § 5-6. Dersom det er klart at en skattyter på bakgrunn av skatteavtale ikke vil bli skattepliktig for en ellers skattepliktig godtgjørelse eller ytelser, kan skat-

tekontoret avgi erklæring om at skattyter er "fritatt for forskuddstrekk i visse ytelser eller godtgjørelser i et bestemt arbeidsforhold", jf. skattebetalingsforskriften § 5-3-3. En slik erklæring vil frita arbeidsgiver fra å foreta forskuddstrekk. Det vil trolig også i enkelte tilfeller være mulig for skattyter å få utskrevet frikort, dvs. et eget skattekort hvor det framkommer at skattyter er fritatt for forskuddstrekk hele året eller i en bestemt del av året, jf. skattebetalingsloven § 5-3 første og annet ledd, jf. skattebetalingsforskriften § 5-3-1. Sistnevnte løsning vil imidlertid forutsette at skattyter ikke forventes å ha annen inntekt eller formue som er skattepliktig. For å få fritak etter disse reglene må skattyter ta kontakt med skattekontoret.

For inntekts- og formuesskatt trådte den gjeldende skattebetalingslov i kraft fra 1. januar 2009. De gjeldende regler viderefører imidlertid bestemmelser i tidligere skattebetalingslov og forskrifter til denne.

Dersom det i løpet av inntektsåret er foretatt forskuddstrekk i godtgjørelser eller ytelser som det senere viser seg ikke vil være skattepliktig for mottakeren, er hovedregelen at trekket vil bli tilbakebetalt etter at den ordinære ligningen foreligger. Det er imidlertid en viss adgang til å søke skattekontoret om å få tilbakebetalt forskuddstrekket, men tilbakebetaling skal normalt bare skje dersom "det vil virke urimelig å utsette tilbakebetalingen til avregningen er foretatt", jf. skattebetalingsloven § 5-3 annet ledd.

SPØRSMÅL NR. 328

Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Even Westerveld

Besvart 15. desember 2009 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Fire barnevernansatte i Oslo har varslet bystyret om at vanskeligstilt ungdom blir feilplassert i barnevernet. De ansatte ønsket å dele sin bekymring for ungdommene med bystyret og varslet derfor bystyret gjennom et brev. Nå blir de truet med oppsigelse og anklaget for å ha brutt taushetsplikten, på tross av at de har anonymisert personopplysningene i brevet.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at ansatte kan varsle om kritikkverdige forhold i barnevernet uten å risikere å miste jobben?»

BEGRUNNELSE:

NRK meldte 7. desember om at ansatte i barnevernet i Oslo har mottatt brev med varsel om mulig oppsigelse som følge av at de har varslet om kritikkverdige forhold i barnevernet i Oslo.

Svar:

Jeg er opptatt av å ha et mest mulig åpent barnevern. Det vil øke barnevernets legitimitet og synlig-

gjøre dets viktige samfunnsrolle. På et generelt grunnlag mener jeg at barnevernet tydelig og åpent må kunne kommunisere om sitt faglige arbeid og sin virksomhet. Ansatte i barnevernet må også kunne formidle synspunkter om risikoområder og svikt i systemet. Et utadrettet og åpent barnevern som kommuniserer med barn, unge, foreldre og med samfunnet generelt er denne regjeringens mål. At ansatte i barnevernet varsler dersom de mener barn ikke får tilfredsstillende oppfølging og tilbud er viktig og nødvendig for å sikre gode tjenester.

Jeg kan ikke gå inn i den konkrete saken representanten Westerveld tar opp. På et generelt grunnlag vil jeg orientere om følgende:

Alle arbeidstakere har rett til å varsle om kritikkverdige forhold etter arbeidsmiljøloven § 2-4. Fremgangsmåten ved varsling må være forsvarlig og skje innenfor rammene av lovfestet taushetsplikt.

Jeg har registrert at brevet fra de barnevernansatte var publisert på hjemmesiden til bystyret, med begrunnelse i at det ikke var i strid med taushetsplikten.

SPØRSMÅL NR. 329**Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 11. desember 2009 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I den nye plandelen i plan- og bygningslova vart det fastsett nye reglar om strandsona. Byggeforbod i 100-metersbelte langs sjøen er stramma inn. Ein har registrert fylkesmannen sin restriktive oppfølging av den nye lova, som ikkje minst folk i m.a. Solund og Askvoll har oppfatta som uforståande og ugunstig for vidare busetnad i desse kystkommunane.

Vil statsråden syte for at Fylkesmannen i Sogn og Fjordane får politiske signal om at alle kommunane i Sogn og Fjordane får høve til å nytte strandsona til fornuftige prosjekt?»

Svar:

Spørsmålet er overført fra kommunal- og regionalministeren.

Det er riktig at byggeforbudet i 100-metersbeltet

langs sjøen og reglene om dispensasjon er strammet inn i den nye plandelen i plan- og bygningsloven.

I forbindelse med at den nye loven ble satt i kraft, ble forslag til statlige planretningslinjer for differensiert forvaltning av strandsonen sendt på høring.

Hensikten med retningslinjene er å unngå uheldig bygging i 100-metersbeltet langs sjøen, samtidig som det skal tas hensyn til at forholdene langs kysten er forskjellige. Det er foreslått noe ulike retningslinjer for områder der presset på arealene er stort, og for områder med mindre press på arealene. Alle kommunene i Sogn og Fjordane er etter forslaget plassert i kategorien for områder med mindre press på arealene, der det gis noe større rom for utbygging.

Forslaget til retningslinjer behandles nå vidare på grunnlag av høringen. Retningslinjene skal vedtas av Kongen.

SPØRSMÅL NR. 330**Innlevert 8. desember 2009 av stortingsrepresentant Janne Fardal Kristoffersen****Besvart 14. desember 2009 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hva er statsrådens holding til søknader om utvidet egenmeldingsrett for bedrifter/kommuner som ønsker slike prosjekt, og når tillitsprosjektet i Mandal viser seg å være en suksess, ville det ikke være bedre at andre kommuner får sette i gang med slike prosjekt umiddelbart, fremfor at de må vente til 30.06.2011?»

BEGRUNNELSE:

Den 1.7.07 startet Mandal kommune et tillitsprosjekt, etter at Mandal bystyre enstemmig gikk inn for prosjektet. Tillitsprosjektet varer fram til 30.06.2011. Mandal kommune har som den eneste bedriften i Norge fått tillatelse fra Arbeidsdepartementet om en likestilling av egen- og legemelding som dokumentasjon for sykefravær inntil 365 dager. 85 % av de ansatte som har fravær pga egen sykdom benytter nå egenmelding fremfor legemelding. Prosjektet har følgeforskning fra UiA og Agderforskning.

Mandal kommune hadde i 3. kvartal 2009 et fravær på 6,1 %. Kommune-Norge har nå ca 10 % fravær. Tillitsprosjektet har fått mye oppmerksomhet i media. Kommunen har i stor utstrekning delt sine erfaringer med andre kommuner.

Jeg er kjent med at Overhalla kommune har vært i kontakt med Arbeidsdepartementet med spørsmål om departementet vil stille seg positive til en søknad fra kommunen om å få samtykke til å kunne benytte 365 egenmeldingsdager. Svaret fra departementet var at de ikke ønsket å gi et slikt unntak fra de ordinære reglene i Folketrygdloven før Mandal kommunes prosjekt er avsluttet og evaluert.

Det er kjent at flere kommuner og private bedrifter vurderer å sende liknende søknad til departementet.

I en tid hvor sykefraværdebatten er glødende, synes jeg det er noe underlig at departementet er negativt til dem som ønsker å forsøke å få ned sykefraværet. Tillitsprosjektet i Mandal er meget spennende

og om flere bedrifter/kommuner ble med nå, kunne de ha fordel av å samarbeide med og lære av Mandals erfaringer.

Svar:

Tillitsprosjektet i Mandal kommune har fått unntak fra folketrygdens bestemmelse om at sykefravær skal dokumenteres av lege f.o.m. fjerde fraværsdag, jf. folketrygdlovens § 25-13 om forsøksvirksomhet. Unntaket innebærer at arbeidstakere kan bruke egenmelding i hele sykepengeperioden, dvs. 365 dager. Utvidet egenmeldingsrett er ett av flere tiltak som er iverksatt i Mandal kommune. I prosjektet er det lagt opp til en tett dialog mellom ansatt og leder, samt systematisk oppfølging av om ledere følger vedtatte oppfølgingsaktiviteter. Det gjennomføres dialogseminarer for ledere og tillitsvalgte på alle nivåer i organisasjonen. Videre er det etablert tett samarbeid med kommuneoverlegen og fastlegene. Kommunen har kjøpt fri jordmor for tilrettelegging for gravide. Det er også etablert tilbud for langtidssyke med fokus på trening, holdninger, kosthold osv. Ansatte med hyppig korttidsfravær identifiseres og følges opp. Det er utarbeidet informasjon og diskusjonsnotater som drøftes på alle arbeidssteder i kommune.

Prosjektet har vært forankret i politisk og administrativ ledelse, og blant tillitsvalgte og verneombudene fra første stund. Det er videre etablert samarbeid med alle relevante aktører (Arbeids- og velferdseta-

ten, kommuneoverlegen, bedriftshelsetjenesten og mot andre kommuner for å kunne gi og utveksle erfaringer).

Mandal kommune har satset på et bredt sett av tiltak for å få ned sykefraværet. Mange av de tiltak som er iverksatt er imidlertid tiltak som enhver annen virksomhet vil kunne iverksette, blant annet som en del av IA-samarbeidet.

Mandalprosjektet er interessant, og jeg er kjent med at det vil bli evaluert. Jeg regner med at evalueringen vil gi svar på om utvidet egenmeldingsrett er en sentral forklaring på sykefraværsreduksjonen i Mandal kommune, og hvilke eventuelle andre faktorer som anses som en forutsetning for at resultatene er blitt som de er i kommunen.

Regjeringen har blitt enige med arbeidslivets parter om en bred og omfattende prosess før vi undertegner en ny IA-avtale. Det er blant annet satt ned en ekspertgruppe som skal se på administrative tiltak for å få ned sykefraværet, og jeg antar at erfaringene fra prosjektet i Mandal er blant de forhold som ekspertgruppen vil se på. Jeg vil avvende ekspertgruppens vurderinger og anbefalinger, og de påfølgende drøftingene med arbeidslivets parter om en ny og forsterket IA-avtalen, før jeg tar stilling til om det er ønskelig å ha tilsvarende forsøk i andre kommuner og/eller virksomheter.

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2010

www.stortinget.no